

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THERE'S NO ESCAPING
obsession

THE MORETTI MEN

DEVIL'S

Thirst

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE MORETTI MEN

DEVIL'S

Thirst

JILL RAMSOWER

Şeytanın Susuzluğu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

YZ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Yazarın okuyuculara güvencesi: Bu romanın geliştirilmesinde/yazılmasında/düzenlenmesinde/düzeltilmesinde/biçimlendirilmesinde/yayınlanmasında hiçbir yapay zeka (AI) kullanılmamıştır.

Düzenleyenler: Editing4Indies
Kapak fotoğrafçısı: Michelle Lancaster Kapak
Modeli: Chase

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Jill tarafından yazılan_
kitaplarTelaffuz Kılavuzu](#)

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)
- [Bölüm 28](#)
- [Bölüm 29](#)
- [Bölüm 30](#)
- [Bölüm 31](#)
- [Bölüm 32](#)
- [Bölüm 33](#)
- [Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Sosyal
Medya & Web Sitesi](#)

JILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

MORETTİ ERKEKLERİ SERİSİ

[Şeytanın Susuzluğu](#)

BYRNE KARDEŞLER SERİSİ

[Sessiz Yeminler](#)

[Gizli Günah](#) (Novella)

[Yozlaşmış Birlik](#)

[Acımasız Kurtuluş](#)

[Kısır Baştan](#)

[Çıkarma](#)

[Arzulanan Kaos](#)

BEŞ AİLE SERİSİ

[Sonsuza](#)

[Kadar Yalan](#)

[Asla Gerçek](#)

[Kan Her](#)

[Zaman](#)

[Sadakatlerin Yattığı](#)

[Yer İmkansız](#)

[İhtimaller Mutlak](#)

[Sessizlik Mükemmel](#)

[Düşmanlar](#)

VAHŞİ GURUR DÜETİ

[Vahşi Gurur](#)

[Sessiz Önyargı](#)

EFŞANE VE İNSAN SERİSİ

[Lanet ve Özlem](#)

[Zehir Ahlaksızlık ve](#)

[Kan ve Nefes](#)

[Kuşatma ve Baştan Çıkarma](#)

PRONUNCIATION GUIDE

İlgilenenler için bu rehberi hazırladım. Fonetik yazım konusunda uzman olmadığımı ve elimden gelenin en iyisini yaptığımı unutmayın.

Amelie "Mellie"- "ah-mel-ee 'mel-ee"

Aria- "aa-ree-uh"

Conner Reid- "cah-nur reed"

Edoardo Genovese- "ed-war-do jen-oh-VEH-seh"

Freya- "fray-uh"
Gloria Ruiz- "gl-or-ee-uh Rewh-ees"
Hazel- "hay-zl"
Keir Byrne- "keer Burn"
Kennedy- "ken-uh-dee"
Lazaro Malgeri- "lah-sa-ro mael-jheh-ree"
Lina- "Lee-nuh"
Mia Genovese- "mee-ah Jen·oh·VEH·seh
Moretti- "mor-eh-tee"
Noemi- "no-em-ee"
Memur Malone- "muh-lohn"
Oran Byrne- "or-an" **Pyotr**-
"pyo-tur"
Pippa- "pi-puh"
Sante Mancini- "san-tay man-see-nee"
Shae- "shay"
Stormy- "stor-mee"
Tomasso- "toh-maa-soh"
Torin Byrne- "tor-in"
Umberto- "uhm-behr-tow"
Rowan- "row-uhn"
Renzo Donati- "ren-zoh doe-na-tee"

DEVIL'S THIRST

JILL RAMSOWER

*Bu, sadece bir takipçinin başarabileceği şekilde gör÷lmek ve arzulanmak
isteyen tüm bayanlar için.
Tuttum seni.*

CHAPTER 1

AMELIE

TAMAMEN BÜYÜLENMİŞ BİR ŞEKİLDE BENİ IZLIYORLAR.

Bakışlarının beni takip ettiğini hissediyorum, her hareketimi nefes nefese bekleyerek gözlerini kırpmadan izliyorlar. Bedenimin ince kıvrımlarını ve dönüşlerini yutuyorlar. İçimden akan duyguları, sanki ben gençlik çeşmesiymişim ve sonsuz yaşam sağlıyormuşum gibi içiyorlar.

Müzik beni esir alıyor ama kendimi melodiye ne kadar kaptırırsam kaptırayım, bir yanımda her zaman seyircilerimin farkında. Tüm dikkatleri üzerimde; yüzlerce yabancı, bedenimle anlattığım hikâyenin büyüsüne kapılmış durumda. Tam olarak benim hissettiklerimi hissediyorlar.

Sahnede olduğum o an boyunca, seyircilerimle aramda bir bağ oluşuyor. Samimi bir alışveriş. Onlar kalpleriyle dinliyor, ben de hareketlerimle konuşuyorum.

Performans sergilerken

yaşadığımı hissediyorum.

Görüldüğümü hissediyorum.

Bunu o kadar çok seviyorum ki, kimse izlemese bile sahnede pratik yapmayı tercih ediyorum. Oyuncu arkadaşlarımın çoğu prova salonunu bağımsız pratik yapmak için kullanıyor. Ben de kullanıyorum ama haftada iki kez, provalardan sonra kalıp herkes evine gittikten sonra tiyatrodaki pratik yapma fırsatını değerlendiriyorum. Sahnede tek başıma.

Bu gece o gecelerden biri.

Seyirci olmadan ışıklar altında dans etmek aynı şey değil, ama kendi keyifli. Seyircim kariyerimde şu an bulunduğum yerde olamazdım.

Kimin izlediğine bakmaksızın dans etmeyi seviyorum. Tek başıma dans etmenin verdiği bir huzur var. Çok iyi bildiğim bir yalnızlık, balonun patladığı ve artık yalnız olmadığım an bunu anlayabiliyorum.

Şimdi hissediyorum. Tiyatroda başka biri var. Gölgelerden beni izliyorlar.

Geçtiğimiz iki hafta içinde özel muayenehanelerimin her birinde aynı şey oldu. Gözlemci kendini göstermedi ya da herhangi bir şekilde iletişim kurmadı. Görünmek istemiyorlar ama ben orada olduklarını biliyorum.

Bir seyirci için dans etme aşkım, o seyirci tek bir özür dilemeyen bakıştan ibaret olduğunda korkuya dönüşüyor. Çoğu insan bunun sadece ücretsiz bir gösterinin tadını çıkarmak ve birkaç dakikalık işten kaçmak isteyen temizlik ekibinin bir üyesi olduğunu düşünebilir. Keşke buna inanabilseydim. Çaresizce kendimi onun zararsız bir yabancı olduğuna ikna etmeye çalıştım ama geçmişim tuhaf bir gizli cemiyete karışmış olduğundan, olağandışı olayları görmezden gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bunu bilmek bir şeyi değiştirmez. Eğer beni istiyorlarsa, onları durdurmak için çok az şey yapabilirim.

Bunca yıldan sonra peşime düşeceklerine inanmak istemiyorum ama bu ihtimali de göz ardı edemiyorum. İnsanların ne kadar sefil olabileceğini biliyorum. Ne de olsa beni tüm bu kâbusun içine sürükleyenler ailemdi. Ben daha on yedi yaşındayken bekaretimi gizli cemiyetlerine satmaya çalıştılar.

Bu tür şeyler insanı değiştirir.

Eğer ailene güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin? Bir de beni aylarca hafıza kaybıyla baş başa bırakan rastgele kaçırılma olayı vardı. Bu noktada, iyi bir sebepten dolayı herkesten şüpheleniyorum.

İronik bir şekilde, paranoyam aynı zamanda davetsiz misafiri bina güvenliğine bildirmememin ya da polisi aramamamın nedeni. Dikkatleri üzerime çekmek, gölgelerde gizlenen kişi kadar tehlikeli olabilirdi. Sessiz kalmanın verdiği hayal kırıklığı açıkta kalmış bir tel gibi derimin altında yanıyor olsa da kimseye bir şey söylemedim. Yanlış bir şey yapmadığım halde güvenliğimden endişe ettiğim için sessiz kalmak zorunda hissetmem, katlanmaktan bıktığım acı bir hakaret.

Öfke ve hayal kırıklığı bir saniye daha dans edemeyecek hale gelene kadar düşüncelerimi tüketirken, izleyenlerin farkında değilmişim gibi hareket etmeye devam ediyorum. Aniden duruyorum ve kırmızı kadife tiyatro koltuklarının karanlık sıralarına bakıyorum, gözlerim gölgelerin derinliklerinde bir hareket belirtisi arıyor.

"Beni izleyeceksen saklanmamamı tercih ederim," diye sesleniyorum sahip olduğumu bilmediğim bir güvenle.

Karanlık hareket ettiğinde kalbim neredeyse göğsümde patlayacak.

Asma kadın yoğun gölgelerinin altından bir figür yavaşça ışığa doğru süzülüyor. Geniş çerçevesinden bir adam olduğunu anlayabiliyorum, ancak kendini gizlemek için koyu renkli kapüşonlu bir sweatshirt giymiş ve ışığın kapüşonlu yüzüne dokunmasına izin vermekten çekinmiş.

Kollarım refleks olarak göğsümün üzerinde çapraz duruyor.

Yıllar boyunca canlı tuttuğum iyimserlik kırıntısının tahmin ettiğimden daha fazla etkisi oldu çünkü bu anın gerçek bir olasılık olduğunu bilmeme rağmen, bunun gerçekleşiyor olması beni hala şok ediyor. Bir şekilde gözlemcinin zararsız olduğu umuduna tutunmayı başardım - meraklı bir izleyici ve daha fazlası değil. Daha iyi bilmeliydim.

Adamdan yayılan enerji saf bir tehdit.

Sigarasını dudaklarına götürüp bir klik sesiyle yaktığında, dile getirmediği tehdidi müziğin olabileceğinden daha yüksek. Sigarayı içine çekerken ucundaki vişne parlıyor ama bu yüzünü ortaya çıkarmaya yetmiyor. Sadece havaya yayılan duman bulutuna karşı soğukkanlı kayıtsızlığına ışık tutuyor.

Onunla ilgili her şey korku uyandırmalı ve bir dereceye kadar da uyandırıyor, ama daha da fazlası, kendimi öfke ve adaletsizlikle dolup taşarken buluyorum. Toplum bu adamı benim alanımı işgal etmesi ve benimle alay etmesi için göndermeye nasıl cüret eder? Dikkatleri üzerime çekecek hiçbir şey yapmadım. Yıllardır çizgimi korudum ve kendi işime baktım.

"içinde sigara içmek yasak," diye meydan okurcasına söylendim.

Lanet olası aklımı kaybettim. Kaybetmiş olmalıyım.

Yoksa neden açıkça tehlikeli olan biriyle ilişki kurma riskine gireyim ki? Sahne arkasına kaçıp kendimi soyunma odasına kilitlemeliyim. Burada durup bu adamla yüzleşmek dışında her şeyi yapmalıyım. Ama ben de tam olarak bunu yapıyorum, ayaklarım sahneye bağlı.

Sigarayı tekrar dudaklarına götürmeden önce saniyeler sessizlik içinde geçiyor, kiraz yeniden alevleniyor.

Meydan okuma. Bana meydan okuyor.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Beni dans ederken izlemek mi istiyor? O zaman sigara içmek yok.

Omurgamı dikleştirdim ve dik dik baktım. Ve dik dik bakıyorum. O lanet şey çıkana kadar kılımı bile kıpırdatmayacağımı açıkça belirttim. Topuklarımı öyle bir kazıyorum ki

Kendimi tanıyamadığım kadar derin.

Bu adamın sinemada sigara içmesi kimin umurunda? Orası benim sinemam değil. Önemli olması gereken tek şey benim güvenliğim, ama korku ve endişeden bıktım. Belki de suçlu sahnedir. Dünyamda kendimi güçlü hissettiğim tek yer orası. Burada kimse bana dokunamaz. Teorik olarak. Gerçeklik farklı bir hikaye, ama beynim bu gerçeği unutmuş gibi görünüyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kayıtsızca hareketsiz duruyor, sonra izmariti yere bırakmadan önce uzun bir nefes daha çekiyor. Botu közü söndürürken vücudu kıpırdıyor.

Sarhoş edici bir heyecan kan dolaşımımı hızlandırıyor.

Neredeyse perde açıldığında sahneye attığım o ilk adım kadar güzel. Hiçbir şeyin bu duyguyla kıyaslanabileceğini düşünmemiştim. O kadar şaşırdım ki aklım başımdan gitti.

Belirsizlik sisi içinde kaldığımda otomatik pilota geçer ve en iyi yaptığım şeyi yaparım. Dans ediyorum.

Müziğin beni rüzgarda savrulan bir yaprak gibi alıp götürmesine izin veriyorum. Kendimi melodiye bırakıyorum ve şarkı bittiğinde yine yalnızım. Gölgeler boş.

Rahatlamak yerine kendimi sönük hissediyorum. Elbette, adrenalinin verdiği bir hayal kırıklığı. Öyle olmalı. Kalması hiç iyi olmadı.

Gerçek bu. Bunu biliyorum. Yine de göğsümde kavernöz tiyatronun içindeki sessizlik kadar mutlak bir boşluk var.

Bu düşünce o kadar iç karartıcı ki, kalan enerjim bedenimden , beni yorgun ve garip bir şekilde boşlukta bırakıyor.

Eve gitme vakti geldi.

Temizlik ekibinden birini soyunma odamızda bulduğumda normalden daha uzun süre kaldığımı fark ediyorum. Genelde onlar gelmeden gitmiş olurum. Süpürge yapan yaşlı kadına gülümsüyorum, o da bana karşılık veriyor.

"Affedersiniz," diyorum, kulaklıklarını çıkarıp süpürgeyi kapattığında memnun oluyorum. "Böldüğüm için özür dilerim ama daha önce gördüğüm bir adamı merak ediyordum, temizlik ekibinizden biri miydi?" Uzun atışlarda olimpiyat rekoru olurdu ama sormak zorundayım.

"Hayır, bizimle değil." Kara kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Son altı aydır geceleri bizimle çalışan bir adamımız olmadı. Temizlikçi olduğunu mu söyledi?" Bir elini kalçasına koydu.

"Oh, hayır. O yapmadı. Sadece kontrol edeyim dedim. Önemli bir şey değil," diye çabucak onu temin ettim.

"Eğer onun bir sorun olduğunu düşünüyorsanız, güvenliği çağırabiliriz."

"Artık gitti ve bunun gerçekten bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Ama onu tekrar görürsem ararım."

Yatıştırılmış bir şekilde başını sallar. "Ben dönsem iyi olur, sen de eve gitmelisin. Geç oldu. Ailen endişelenecek."

Ona zoraki bir gülümseme sunuyorum çünkü nazik davrandığını biliyorum ama gerçek şu ki kimse endişelenmeyecek çünkü evde beni bekleyen kimse yok. Ailemle yaşadığım zamanlarda bile umursamadılar.

Tanrım, Mel. Acıma partisi çok mu?

Benim ailem fiyaskoydu ve bazen bu beni etkiliyor. Büyürken tamamen sevgisiz değildim, ancak sorun şu ki, hiçbir şey bir ebeveynin reddinin yarattığı boşluğu tam olarak dolduramaz. Kız kardeşimin beni götürdüğü terapistte göre sorun onların tarafındaydı, benim değil. Onların sevgisini kazanmak benim işim değildi. Onu anlıyorum ama aynı zamanda çevremdeki insanlardan farklı olduğumu da biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ailemin davranışları yüzünden mi farklı olduğumu yoksa ailemin beni farklı olduğum için mi sevedemediğini merak etmeme yetiyor.

Tek istediğim normal olmaktı. Ancak bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da normalin benim için ulaşılmaz olduğudur. O gemi yelken açtı, battı ve şu anda küçük bir deniz ekosistemini destekliyor.

Eşyalarımı topladıktan sonra kadına son bir kez gülümsedim ve bir taksi çağırmak için ön tarafa yöneldim. Genelde tiyatrodan eve yürüyerek dönerim ve şu anki yumuşak ruh halim serin akşam havasını arzuluyor ama gölgelerdeki adamla bir kez daha karşılaşma riskini göze alamam. Travmatik geçmişim yüzünden alacalı bulacalı bir halde olabilirim ama umursamaz değilim ve bu gece eve yürümek düpedüz aptallık olur.

Akıllı olmak normal olmaktan iyidir.

Somurtkan iç sesimin haklı olduğu bir nokta var. Yaşam deneyimlerim beni benzersiz bir şeye dönüştürdü ve genellikle bunu iyi bir şey olarak kabul etmeye çalışıyorum. Ancak bazen normal olan görmezden gelinemeyecek kadar parlak ve ışıltılı olabiliyor.

Buna karşılık yapabileceğim en iyi şey, normal donuk ve kirli görüne kadar daha da parlak olmak.

Taksinin penceresinden Manhattan'a renk saçan parlak ışıklara bakıyor ve gülümsüyorum. şehirle ilgili hiçbir şey normal değil.

onu destansı yapar. Belki bir gün korkularım artık peşimi bırakır ve ben de destansı olurum.

CHAPTER 2

SANTE

UYURKEN HUZURLU GÖRÜNÜYOR. NEREDEYSE HIÇ ALMAZDI

Kalıcı bir uykuya dalana kadar yüzüne yastık tutmak için hiç çaba sarf etmeyin.

Ben yapmalıyım.

En küçük kaldırım çatlağına kök salan bir ot gibi anılarıma yerleştiği için bunu hak ediyor. O lanet çatlağın üzerine her gün beton dökebilirim ve o yine de yeni bir hayat filizlendirmenin bir yolunu bulur.

Dört lanet yıl. Geçtiğimiz dört yıl boyunca içten dışa tamamen yeniden yaratıldım, ancak geçmiş benliğimin içini boşaltamadığım tek küçük parça *onun* anısı. Amelie Brooks. İğrenç ve aralıksız, derimin altındaki mürekkep gibi bana yapıştı.

New York'a dönmemin tek sebebi oydu. Bu görüntünün bir serap olduğunu kanıtlamak istedim; tıpkı bir çocuğun Noel Baba'yı tüm iyi kalpli ihtişamıyla hayal etmesi gibi, oysa gerçekte Noel Baba, çocukları kucağına oturtmaya aşırı düşkün, halsiz bir emekliydi.

İyi bir çift pembe gözlüğün yapabilecekleri inanılmaz.

O lanet gözlükleri botumun çelik burnunun altında ezdiğime göre artık her şeyi daha net görebiliyorum. Amelie'ye son bir kez bakmayı, onun hakkında ne kadar yanıldığımı anlamayı, sonra da zavallı kızıyı kaldırıp Sicilya'ya ve yeni hayatıma dönmeyi planlıyordum.

Bu iki hafta önceydi.

İki hafta boyunca gözlükleri çıkarmanın hiçbir şeyi değıştirmediği gerçeğini izledim ve işledim.

Amelie Brooks'a kafayı takmış olduğum talihsiz gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım. Onun yakınlığı sadece merakımı arttırdı. Arzumu.

Yani, evet. Planlarım mahvoldu.

Yine de bu meseleye bir son vereceğim ama umduğum şekilde değil. Sorun değil. Uyum sağlayabilirim. Gözümün önündekini görmezden gelmekten se gerçekçi olmak daha iyi. Bu kadını zihnimden asla kazıyamayacağım. Geçmişimden bir parçayı yanımda taşımadan onu unutmak çok daha kolay olurdu ama belli ki bu bir seçenek değil. İlerlemenin tek yolu onu benim yapmak ve bu eziyete son vermek. Ona sahip olduğumda, gerisi eriyip gidecek.

Yine de kolay olmayacak.

Dört yılı aşkın bir süre önce tanıştığımızda hatırladığım kadar uysal değil. Her daim yeşil gözlerinin ormanlık derinlikleri o gün olduğu gibi bugün de tekinsiz. Değişen onun savunması. Gençken gülümsemeyi kamuflej olarak kullanırdı, oysa şimdi dış katmanı soğukkanlı çelikten, saklanmaktan ziyade saptırabiliyor.

Tanıştığımızda incinmiş olduğunu hissedebiliyordum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de aynaya her baktığımda yansımamda aynı şeyi gördüğümde acıyı kaçırmak imkansızdı. Kalp kırıklığına rağmen gülümsemesi beni büyülemişti, ama içime dikenli kancalar batıran ve gitmesine izin vermeyen şey onun önlenemez ıstırabıydı.

İki hafta önce geri döndüğümde ve onu ilk kez dans ederken gördüğümde, bunun bir şans olmadığını biliyordum. O gün ne kadar güzel kırılmışsa bugün de o kadar güzel kırılmıştı ve kaderini mühürlemişti. Ona olan hayranlığım birkaç gün içinde katlanarak arttı ve saplantımı inkar edemez hale geldim.

Bu gece de farklı değil.

O spot ışığında durup sigaramı söndürmem için beni korkutmaya çalıştığında neredeyse kahkahalarla gülüyordum. En son ne zaman birinin bana, özellikle de bir kadına zorbalık yapmaya çalıştığını hatırlamıyorum. Amelie, ortaya çıkarmak için sabırsızlandığım gizem ve sürprizlerle dolu sonsuz bir kaynak.

Eğilip onu çevreleyen çiçek kokusunu ciğerlerime çekiyorum. "Hazır ol minik dansçı, çünkü kalmak için buradayım." Umarım fısıltıyla söylenmiş bir söz rüyalarına girer. Belki gerçekliği biraz daha kolaylaştırır.

Eğer başına gelecekleri hissederse. Amelie Brooks için hayat değişmek üzeredir.

Kapıyı kilitlediğimden emin olarak kendimi onun dairesinden çıkardım - herhangi bir psikopatın içeri girmesine izin veremezdim. Çok endişelendiğimden değil. Güzel bir yerde yaşıyor, bu da planımın bir sonraki aşamasını çok daha lezzetli kılıyor.

Binadan çıktıktan sonra Manhattan'da ne halt ettiğim konusunda gerçeği bilen tek kişiyi arıyorum. Tommy benim kuzenim ama daha çok kardeşim gibi ve bu dünyada hayatım pahasına güvenilebileceğim tek insan.

Burada gecenin bir yarısı olmasına rağmen onu uyandırmaktan endişe etmiyorum çünkü o hala Sicilya'da. Sabah rutininin ortasında olacak - önce tüfeğini iyice temizleyecek, sonra metodik olarak seçilmiş bir saatlik güç ve kardiyo egzersizleri yapacak, ardından altı çırpılmış yumurta, bir hafif yeşil muz ve bir dilim ekşi mayalı tosttan oluşan bir kahvaltı yapacak ve üzerine gerçek tereyağı sürecektir. Meyve suyu ya da kahve yok. Sadece su. Üç küp buz. Her gün, sapma yok.

Bazı insanlar onun rutin ve öngörülebilirlik ihtiyacını bir kusur olarak görebilir, ancak ben onun tutarlılığını takdir ediyorum. Onunla birlikte tahmine gerek yok. Herkesin art niyetli olduğu bir dünyada bu çok ferahlatıcı.

Telefonuma cevap verdiğinde " vaktin geldi," diyorum.

Sessizlik.

"Bu taşınma kalıcı mı olacak?" diye soruyor sonunda.

"Benim için mi? Belki, ama henüz kimseye söylemeye hazır değilim." Dört yıl önce ayrıldığımdan beri New York'taki ailemin hiçbirini görmedim. İletişim halindeydik ama birbirimizi görmeden geçirmek için uzun bir süre. Kaçınılmaz olarak dramatik bir şekilde yeniden bir araya gelmenin acısını çekmek istemiyorum.

"Ne zaman öğreneceksin?" Bu soru muhtemelen onun iletişim tarzına aşina olmayan birini rahatsız edecektir. Ben daha iyi biliyorum. Tommy imkansız sorular sormaya çalışmıyor; sadece plan yapmaya çalışıyor. Önünde ne olduğunu bilmek ister.

"Söylemesi zor ama geldiğinde sizi bilgilendireceğim."

"Yarına kadar uçağa binmiş olurum," diyor sesi çıkmadan.

"Varış saatinizi söyleyin, sizi alayım."

"Büyük valizimi alacağım. Kalacaksak her şeyi getirmek daha iyi."

Dudaklarımın kenarları eğlenerek bükülüyor. Kimse Tommy gibi beklenmedik durumlara hazırlıklı olamaz. "Kulağa hoş geliyor. Yakında görüşürüz." Hat klik sesi çıkarıyor.

Ölü.

Ne yazık ki Tommy için, neler olacağını tahmin etmenin bir yolu sanmıyorum. Amelie'yi benim yapacağım ama bunu kendime sadık kalarak yapacağım. Babam annemi evliliğe ikna etti, sonra da gizlice onu düzenli olarak dövdü. Olabilecek en kötü şekilde acınası bir korkaktı.

Babam kadar boktan olmasam da bir centilmen de değilim. Beyaz Atlı Prens gibi bir ata binsem Amelie'yi kazanmak çok daha kolay olurdu ama bu olmayacak.

Asla olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmayacağım.

Amelie beni olduğum gibi görecektir ve benim için yaratıldığını kabul edecek. İhtiyacı olan şeyin benim berbatlığım olduğunu ona kanıtlayacağım. Zor olabilir ama bu beni endişelendirmiyor. İstedikimi elde etmek söz konusu olduğunda acımasız olabilirim. Ve sadece Amelie Brooks'u istemiyorum; onsuz delireceğim.

CHAPTER 3

AMELIE

NEŞE VE KALP KIRIKLIĞININ AYNI MADALYONUN İKİ YÜZÜ OLDUĞUNU DUYMUŞTUM. ama yeğenim doğana kadar bunu hiç anlamamıştım. Violet Ophelia Byrne, kocaman mavi gözlerinden minik, gamzeli parmaklarına kadar bu dünyadaki en mükemmel, en sevimli küçük insandı. Ona olan derin sevgim anlık ve sarsılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bu tür derin bir bağlantıyı bildiğim için her zaman minnettar olacağım. Ancak o zamana kadar çocukken nelerden mahrum bırakıldığımı tam olarak fark etmemiştim. Vi benim bebeğim bile değildi ama bir ebeveynin sevgisinin neye benzemesi gerektiğine dair bir anlık bir şey hissettim. Ebeveynlerimi sevgi ve şefkatten yoksun kılan grotesk işlev bozukluğuna kör edici bir ışık tuttu.

Kız kardeşim ve ben, Violet'in büyüyünce tanıyacağı sevgiye sahip olmalıydık. Bunu her çocuk kadar hak ediyorduk. Ve Vi söz konusu olduğunda bu bana çok kolay geliyordu. Annem nasıl bu kadar doğal olması gereken sevginin bir parçasını bile hissetmemiş olabilir? Babam annemin bana karşı acımasızlığına nasıl bu kadar kayıtsız kalabildi?

İyileştiğini zannettiğim yaralarım ardına kadar açılmıştı.

Kendimle ilgili her şeyi sorgulamaya başladım. Eğer bir ebeveynin sevgisi, biyolojik ya da başka türlü, bir insanın varlığının temeliyse, bir çocuk bu temel destekler olmadan nasıl işlevsel bir yetişkine dönüşebilirdi?

Violet'in doğumundan sonraki en yüksek seviyeden, kendi değerimle boğuşarak boğucu bir umutsuzluk fıçısına düştüm. Kız kardeşim Lina'ya baktım.

Babaları farklı olsa da anneleri aynıydı ve ben birbiri ardına göze çarpan kusurlar sergilerken o tamamen kusursuz görünüyordu.

Babası beyin tümöründen ölmeden önce ona tapıyordu. Bu yüzden mi bu kadar güçlü olduğunu merak ettim. Bir zamanlar en azından bir ebeveyninden sevgi görmüştü. Ama bu beni nerede bırakıyordu? Sorunun kaynağının ben olup olmadığını sorguladım.

Duygularımı sıralamak haftalarımı aldı. Mantıklı beynim çoğunlukla masumiyetimi kabul etti. Doğmayı ben istememiştim. Bu dünyaya geldiğimde küçük Vi kadar sevimli ve mükemmeldim ve eğer ailem beni sevmeyi başaramadıysa, bu onların şeytanlarına borçluydu, benim değil.

Zaman zaman hala mücadele ettiğim şey, verilen zararlar hakkında endişelenmek. Yaşadığım şeylerin bende iz bıraktığını biliyorum ve bu izlerin beni dünyadaki mutluluk kısıntısını bulmaktan alıkoymaması için dua ediyorum.

İşin tuhafı, kendimi en çok sorgulamama neden olan şey, umutsuzca kırılmadığıma dair bana en çok güvence veren şeyle aynıydı. Violet. Şu anda on sekiz aylık ve benim için bu dünyadaki en değerli şey çünkü sevgiyi biliyorum. Ve eğer başkalarını sevebiliyorsam, seilmeyi de becerebilirim.

Ben ailem *değilim*.

Hayatımın geri kalan her gününü küçük aileme adayarak mutlulukla geçireceğim. Onlar olmadan hayatımın hiçbir anlamı yok.

"Eğer damlatmaz bardağını yerden almaya devam edersen, onu yere atmamayı asla öğrenemeyecek." Lina bana ters ters bakıyor ama sözlerinin arkasında gerçek bir ısırık yok.

"Haklısın. Lise kafeteryasında hala damlatmaz bardağını yere atıyorsa bu oldukça garip olabilir." Aklıma gelen görüntü karşısında ikimiz de kıkırdayana kadar kız kardeşime bakıyorum.

Vi kahkahalarımızla çığlık atıyor.

Lina penne makarnasından bir ısırık almadan önce, "Ne kadar da ukala," diye mırıldandı. Çarşamba günleri antrenmandan sonra hepimiz için dışarıdan yemek alırım. Bugün İtalyan yemeği aldım. Lina ve ben yemeğimizi adeta içimize çektik. Violet yaklaşık iki makarna yedi ve geri kalanını yere fırlattı. Sandalye.

Lina kıymetli bebeğine karşı çileden durumda ama ben doyamıyorum. Bence çok sevimli. Ne zaman tombul eli reddedilmiş bir

Taş zemine bir parça makarna bırakıyor, parlak mavi gözleri başarıdan ışıltıyor. Böyle bir mutluluğu ona nasıl çok görebilirdim ki?

"Biliyorum. Üzgünüm ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Yeni bir numara öğrendi ve ona bir bakın. Kendisiyle çok gurur duyuyor."

Lina isteksiz bir gülümsemeyle küçük kızına bakıyor. "Evet, oldukça sevimli."

"Bu gezegendeki *en* sevimli şeysin, değil mi tatlım Vi?" diye bitiriyorum yeğenime yönelerek mırıldanan bir sesle.

"Ama cidden," diye devam ediyor Lina, "burada desteğinize ihtiyacım var. Son zamanlarda gerçekten sınırlarını zorluyor ve bu çok yorucu. *Ben* de yoruldum. Oran'a da aynı şeyi söyledim ama o bu durumdan pek etkilenmedi, sanki baba olmak çok eğlenceli bir şeymiş gibi." Başını ellerinin arasına almış, dirseğini masaya dayamış. Güzel sarı saçlarının tutamları atkuyruğu yapma girişimine isyan ederek serbest kalmış ve gözlerinin altındaki deriyi karakteristik olmayan halkalar karartıyor. Hâlâ her zamanki gibi göz kamaştırıcı, ama yorgunluk onu yıpratıyor.

"Üzgünüm, Lina Bean." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Daha fazla yardımcı olacağım. Söz veriyorum." Kız kardeşimin mücadele ettiğini bilmek göğsümü sıkıyor.

Ailemden ilk kaçtığımda beni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendi hayatını kaybediyordu. İhanetleri yetmezmiş gibi, kısa bir süre sonra hafıza kaybı yaşadım ve aylarca kayıplara karıştım. Tehlikede değildim ama o bunu bilmiyordu. Gece gündüz benim için avlandı, Cemiyet'in korkunç insanlarıyla, onlarla yaşadığı korkunç geçmişten sonra bile yüzleşt; hepsi benim içindi.

Ona her şeyimi borçluyum ve bu borcu ödemek ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Dernek ona bir daha *asla* zarar vermeyecek. Elimden gelse bile.

"Hayır, üzgün olan benim." Başını sallıyor ve sandalyesinde yorgun bir şekilde arkasına yaslanıyor. "Yeterince şey yapmadığını ima etmek istememiştim. Çok yardımcı oluyorsun. Sadece son zamanlarda çok yoruldum. Sanki ne tırmanırsam tırmanayım, dağ daha da yükseliyor. O zaman normalde beni rahatsız etmeyen küçük şeyler birdenbire büyük yükler gibi geliyor."

Kız kardeşime bakarken kıpırdamadan oturuyorum - gerçekten ona bakıyorum. "*Hamile* misin?" Fısıldıyorum. Evde başka kimse yok, bu yüzden sorunun muazzam sonuçları dışında neden fısıltıyla çıktığını bilmiyorum.

Bana bakıyor, nutku tutulmuş. "Ne? *Hayır*... Ben... hayır. İmkânı yok... Vi daha iki yaşında bile değil."

Kaşlarımla alnımın üzerinde yükseliyor. "Farkında mısın bilmiyorum ama onun yaşının senin gebe kalma yeteneğinle hiçbir ilgisi yok."

Başını yana eğerek bana ters ters bakıyor. "Bunu *biliyorum*. Demek istediğim, başka bir bebek hakkında konuşmadık bile. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, o yüzden öyle olduğunu sanmıyorum. Kim bilir, belki de tiroid problemim vardır. Sanırım doktorumu arayıp kontrol ettirebilirim."

"Acıtmaz ve o zaman anlarsın. Ve bu arada, molaya ihtiyacın olursa beni ara."

"Antrenman programınızı bölmek istemiyorum. Açılış gecesi yaklaşıyor ve bu prodüksiyonun sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Öyle, ama hiçbir şey sizden önce gelmez. Aslında siz gidip banyoda biraz dinlenmeye ne dersiniz? Ben de burada tıknaz maymunla akşam yemeğini bitireyim."

"Oh, Mellie. Kulağa inanılmaz geliyor. Emin misin?"

"Yüzde yüz. Sen git."

İçten gülümsemesindeki rahatlama kalbimi sıcaklıkla dolduruyor. "Tamam. Oran yakında evde olacak. O zaman onu senin elinden alabilir."

"Pshhh. Kimse bu tatlıyı benden alamaz. Öyle değil mi, tatlım Vi?" Mama sandalyesi tepsisinin altına uzanıp karnını gıdıklıyorum ve kıkırdamaya başlıyorum.

Lina omzunun üzerinden bir teşekkür daha savurarak uzaklaşıyor. Yoğun bir çabayla, önümüzdeki on beş dakika boyunca Violet'in yemeğini yemesini sağlayabiliyorum, bu sırada Oran eve varıyor. Bana sarılıyor ve küçük kızını öpücüklerle boğuyor. O da karşılık olarak "da-da" diye miyavlıyor, geniş gülümsemesi sevimli küçük bebek dişlerini gösteriyor.

"Lina'yı banyo yapması için geri gönderdim. Çok yorgundu," diye açıklıyorum.

Oran televizyonu açıyor, sonra da paket servise dalıyor. "Ona yardım tutmasını söyleyip duruyorum ama reddediyor. Belki onunla biraz konuşabilirsin. Sanırım bir dadı tutarsa annesine dönüşeceğine dair bir tür mantıksız korkusu var."

Hah. Belki de Lina annemizden görüldüğü kadar zarar görmemiştir. Bunun doğru olduğunu düşünmekten nefret ediyorum, ama aynı zamanda biraz rahatlatıcı.

Arka planda haber spikerleri vızıldadıkça düşünce trenim raydan çıkıyor. Oturma odasındaki büyük ekran televizyona bakarken omuzlarım geriliyor.

"Üzgünüm, haberlerden nefret ettiğinizi biliyorum ama önemli bir basın toplantısı başlamak üzere ve dinlemem gerekiyor."

Haberlerden sadece nefret etmiyorum. Dayanamıyorum. Gerçek anlamda. Kaygım tavan yapıyor; ellerim terliyor ve kalbim göğsümün içinde düzensiz bir şekilde çarpıyor.

Kendimi Violet'e odaklanmaya zorluyorum. "Hadi aşkım. Seni aşağı indirelim." Islak bir bezle yüzünü ve ellerini siliyorum, sonra onu sandalyesinden kaldırıyorum. Ayakları yere değdiği anda koşmaya başladı. Koşmak biraz abartılı olabilir. Daha çok sürekli düşmenin eşğinde tökezleyerek ilerlemek gibi.

Sandalyesini silmenin tam ortasındaiken medya sisteminin hoparlörlerinden otoriter, erkeksi bir ses yükseliyor. Ekranı bakmıyorum. Bu sesi daha önce de duymuştum ve kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Donup kalıyorum, ama sadece bir saniyeliğine, sonra harekete geçiyorum, tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum.

"Gitmem gerek. Vi ile aran iyi, değil mi?" Çiğnemenin ortasındaiken Oran'ın yanağına aceleyle bir öpücük konduruyorum, sonra da cevap vermesine fırsat vermeden kapıya doğru koşuyorum. Muhtemelen deli bir kadın gibi görünüyorum ama umurumda değil. Bir saniye daha kalamam. Şimdiden kusma isteğimle savaşıyorum.

Tanrıya şükür Lina ve Oran'la aynı binada oturuyorum ve dairemin güvenliğine çabucak kaçabiliyorum. Onlar otuz altıncı katın tamamını kaplayan devasa bir yerde yaşarken, benim üçüncü katta çok daha makul bir tek yatak odam var - binadaki bir avuç tek yatak odalı birimden biri. İlk beş kat, üst katlarla kıyaslandığında küçük görünebilecek ancak şehirdeki standart bir yere kıyasla devasa olan dairelerden oluşuyor. Malzemeler ve demirbaşlar birinci sınıftır ve güvenlik muhteşemdir. Bu binada yüklü miktarda parası olmayan kimse yaşamıyor. Oran'ın benim için burayı ayarlayabildiği için inanılmaz şanslıydım.

İçeri girdiğim anda panik biraz azalıyor. Sırtımı kapıya dayayarak derin ve eşit nefesler alıyorum; terapistten öğrendiğim bu yöntem sınırlarımı yatıştırmaya yardımcı oluyor. Bu kadar basit bir şey için şaşırtıcı derecede işe yarıyor.

Kendimi artık bayılacakmışım gibi hissetmeyecek kadar sakinleştirdikten sonra anahtarlarımı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve duş almak için banyoya geri dönüyorum. Su ısınırken, dairemin her yerinde çalan ses sisteminden müzik açıyorum. Kafamın içinde yankılanan sesi bastıracak bir şey.

Duşuma dalıp saçıma şampuan sürerken saç kremi almam gerektiğini hatırlamıyorum. Yiyecek ve temel ihtiyaçlar için alışverişe çıkma konusunda berbatım. Uzun saatler dans etmem ve şehirdeki restoranlara kolay erişimim arasında, alışveriş gezilerimi tehlikeli derecede az malzeme kalana kadar yayıyorum. Pamuklu çubuk ve tuvalet kağıdını karneye bağlamaya başladığımda işlerin kötü gittiğini anlıyorum.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla oluyor.

Bugün, asırlık saç kremi sıvılaştırma tekniğini kullanacağım - şişeye biraz su koyup birkaç kez iyice çalkaladıktan sonra kalan az miktardaki ürünü kurtarabilirim. Planım bu, ancak şişeyi elime aldığımda doluydu.

Çiçek kokulu saç açıcıya sanki dudaklarını açmış ve benimle konuşuyormuş gibi bakıyorum.

Yeni bir şişe aldım ve unuttum mu? Yoksa daha fazlasına ihtiyacım olduğunu yanlış mı hatırlıyordum? Çok garip ama aynı şey geçen hafta akşamları atıştırmayı sevdiğim Japon balığı krakerlerinin bittiğine yemin edebileceğim bir anda da başıma geldi. Kilerimi kontrol ettim, bittiğini biliyordum ve çorak bir dolaba acıyarak bakmayı bekliyordum, ancak içeride yepyeni bir kutu bekliyordu.

Kişisel deneyimlerimden anıların ne kadar kolay gelip gidebildiğini bilmesem, erken başlangıçlı bir bunama yaşadığımdan endişelenirdim. Beyin gizemli bir yerdir. Orada neler olup bittiğini bilemeyiz ama bir şeylerin yanlış işlediği açık çünkü biri evime gizlice girip dolapları doldurmuyor. Bu garip olurdu, denese bile normal davranamayan bir kız için bile.

Büyük ihtimalle provalardan dolayı çok yorgun olduğum için yanlış hatırlıyorum. Yarın aslında diş macunu ya da bulaşık deterjanına ihtiyacım olduğunu anlayacağım. En mantıklı açıklama bu.

Saç kremimi sürüp duşumu bitiriyorum ve uykuya ihtiyacım olduğunu kabul ediyorum. Bu günün bitme vakti geldi.

CHAPTER 4

AMELIE

"BU GECE BANA EŞLİK EDECEK MİSİN?" HAZEL'A İYİMSERLİKLE SORUYORUM. BİZ İlk kez üç yıl önce Ulusal Bale Tiyatrosu topluluğuna katıldığımızda arkadaş olduk. Kendisi olağanüstü bir kostüm tasarımcısı, baştan aşağı yaratıcı, bu yüzden de nadiren aynı programa uyuyor.

Perşembe günü olduğu ve genellikle antrenmandan sonra kaldığım için burada kaldığını bilmek beni rahatlatacaktı. Bütün gün beni izleyen adamlarla yüzleştikten sonra geç saate kadar kalma riskini alıp almamayı tartıştım. Açılış gecesine sadece üç hafta kaldı. Sahnede geçireceğim zamanı sevmek bir yana, pratik yapmak işime yarayabilir. Bu benim ilk başrolüm.

Bunu düşündükçe, saklanmam için tehdit edildiğimi hissettiğim için daha da sinirlendim. Kimsenin bunu benden çalmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Dans benim kimliğim, ruhumun bir parçası. Zaten benden o kadar çok şey çalındı ki, dans tartışılmaz.

"Sadece toparlanıyorum ve buradan gideceğim. Kennedy'nin etek boyunda bir ayarlama yapılması gerekiyordu. Ölçüsünü aldım ve onu ütüleyip diker dikmez kardeşimle buluşup bir şeyler içmeye gideceğim. Onu üç haftadır görmedim. Buna inanabiliyor musun?"

Hazel'in ailesi birbirine çok yakın ve hepsi burada, şehirde yaşıyor. Onunla birkaç aile yemeğine katıldım ve hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Beni yanlış anlamayın. Onlarla geçirdiğim her saniyeye bayılıyorum ama etkileşim şekilleri bana yabancı. Ve onlardan çok var,

Bu yüzden biraz bunaltıcı olabiliyor. Bir erkek kardeşi, üç kız kardeşi ve takip edemediğim kadar çok kuzeni var.

"Hey, bu harika! Ona yetişebildiğine sevindim."

"Sen de gelmelisin! 46^{ncı} caddedeki soğuk İrlanda barına gidiyoruz. Sokak."

Beni davet etmesi çok hoş ve davetin samimi olduğunu biliyorum ama pratik yapmam gerekiyor. İlk kez baş dansçı olarak seçiliyorum. *Şirketin Moulin Rouge*'un yenilikçi bir bale prodüksiyonunu sahneye koymayı planladığını ilk duyduğumda, başrolü kazanmak için canla başla çalıştım. Sahnede pratik yapıyorum çünkü bu duygudan keyif alıyorum ama pratik yapmaya da *ihtiyacım var*. Mükemmellikten uzaklaşırsam bu inanılmaz fırsatı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım.

"Belki bir dahaki sefere. Biraz daha pratik yapmam lazım."

Dudaklarını bükerek dansım konusunda takıntılı olduğumu bildiğini ama beni biraz rahatlatmak istediğini söylüyor. "Tamam, ama her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

Ona sıkıca sarıldım. "Biliyorum ve yakında bu teklifini gerçekten kabul edeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam, bunu bitirmeliyim." Sarı kurdeleler ve fiyonklarla süslenmiş kırmızı bir teneke kutu eteği tutuyor. Klasik Fransız motifini bale için modifiye ederek inanılmaz bir iş çıkarmış. Şimdiye kadar tüm kostümler nefes kesiciydi.

Ona bir kez daha sarıldım. "Sen ve kardeşin harika bir akşam geçirin. Yarın görüşürüz."

"Kesinlikle. Çok geç kalma!" Mükemmel yontulmuş kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Yapmayacağım," diye teminat veriyorum ona, bu sefer diğerlerinden daha ciddi bir şekilde. Şirketten ayrılan birkaç kişi hâlâ etraftayken pratik yapmak istiyorum. Hem pratik yapmak hem de zeki olmak istiyorum.

Hazel'den ayrılıp provalar için sahne arkasında tutulan portatif çalışma müzik setine gidiyorum. Küçük bir grup dansçı hâlâ eşyalarını toplarken sohbet ediyor ve iki set yapımcısı da kırıslara bakarak perde geçişleriyle ilgili bir sorunu tartışıyor. Pointe ayakkabılarımı bağlayıp üzerinde çalışmak istediğim müzik parçasını seçiyorum ve sahnenin ortasına geçiyorum.

Dans söz konusu olduğunda, ben özür dilemeyen bir bağımlıyım. Ve bir yapımı bu seferki gibi sevdiğimde, zamanın nasıl geçtiğini anlamam çok kolay oluyor. Bazı insanlar terapistle gider. Bazıları meditasyon yapar ya da günlük tutar. Dans ederim. Ne olursa olsun

Ne üzerinde çalışıyorsam çalışayım, kendimi müziğe bıraktıktan sonra hep daha iyi hissedirim.

Otuz dakikalık hızlı bir seans planım bir anda bir saate dönüşüyor. Kendimi kısmen kaybedebiliyorum çünkü izleyicimin bakışlarının ağırlığı hiç ortaya çıkmıyor - hem iyi hem de kötü bir şey. Hiç gelmediği için memnunum ama bu kadar pervasız olmak için bir bahane değil. Set çalışanları ve dansçıların hepsi salonu terk etti. Artık yalnızım ve şansımı zorlamayı bırakıp eve gitme vakti geldi.

Akşamki dans seansı beni rahatlamış ve şaşırtıcı derecede huzurlu hissettirdi. Soyunma odasına geri dönerken kendi kendime gülümsüyorum. Beklediğim gibi Hazel gitmişti ve her yer sessizdi. Eşyalarımı bıraktığım makyaj masasına oturuyorum ve ayakkabılarımın bağcıklarını çözmek için eğiliyorum. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra bakışlarım aynaya yöneliyor ve karşımda yansıyan beklenmedik siyah bir figüre kilitleniyor. Nefesim kesiliyor ve ayağa fırlarken etrafımda dönüyorum.

O burada.

Gölgelerdeki adam hep buradaydı.

Yaşadığım şok ve kendimi küçümseme duygusu işlem yeteneğime zarar veriyor. Sahne arkasına gelebileceğini hiç düşünmediğim için kendimi aptalın önde gideni gibi hissediyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim bilmiyorum. Belki de benim için sakladığı şeyi hak ediyordumdur.

Bir korku dalgası damarlarımdaki kanı beyaz bir şimşek gibi elektrikleştiriyor.

Şimdi birbirimizden sadece birkaç adım uzaktayız, bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Beş-dört bedenimin çok üzerinde yükseliyor ve bileğinin bir hareketiyle vücudumu ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyor. Bale beni zayıf tutuyor ama bu işin sadece bir kısmı. Adam kas yığını. Giydiği kapüşonlu tişörtün içinden şişkinlikleri görebiliyorum - geçen sefer giydiği kapüşonlu tişörtün aynısı.

Ama en korkuncu kostümüne eklediği şey. Siyah bir kar maskesi ve eldivenler. Hiçbir yerinde en ufak bir deri izi yok. Onu tanımlayacak hiçbir şey yok.

Niyetinin kötü niyetli olduğuna dair hâlâ bir kanıta ihtiyacım olsaydı, kar maskesi işimi görürdü.

Tehdidini alıştırılmış bir kayıtsızlıkla kullanıyor, sıradan bir can sıkıntısı içindeymiş gibi duvara yaslanıyor. Sanki her gözeneğimden sızan dehşetten habersizmiş gibi.

"*Benden ne istiyorsun?*" Sıkılmış dişlerimin arasından ona tıslıyorum. Bunun neden olduğunu anlamıyorum - neden Cemiyet

ve çaresizlik öfkemi körüklüyor.

Kendini yavaşça duvardan sıyırmadan önce başını yana eğiyor.

Bir adım geri çekiliyorum. "Orada kal. Bana zarar vermek için hiçbir nedenin yok." Bakışlarım, fişi çekilmiş bir saç maşasının durduğu yanımdaki makyaj masasına yöneliyor. Saç maşasını kaptığım gibi sıkılı yumruğumla öfkeyle ona doğru savuruyorum. "Çılgılık atacağım. Temizlikçiler her an gelebilir."

Yine de tek kelime etmiyor. Bunun yerine bakışları yavaşça odayı tarıyor, tembel bir adım atıyor ve ardından bir adım daha atıyor.

"Lanet olsun, *dur*. Sahip olduğum her şeyle seninle savaşacağım. Beni duyuyor musun?" İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini kavradıkça sesim vahşi bir hal alıyor. Bu adam basit bir uyarı olarak gönderilmemiş olabilir. Bana zarar vermek için burada olabilir. Ya da beni sonsuza dek susturmak için.

Pekâlâ, deneyebilir, ama büyük bir mücadele vermeden pes etmeyeceğim. Ona dişlerimi gösteriyorum ve hazırlanmak için duruşumu sabitliyorum.

Adam kıpırdamadan duruyor, sanki korkudan delik deşik olmuş bir kadını değil de bir sirk gösterisini inceliyormuş gibi başını yana eğiyor. "*Devi calmarti, piccola ballerina.*"

Beynim bir an kekeleyor.

Anlaşılmaz sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Yabancı olabileceği hiç aklıma . Bunun ne anlama geldiği ya da yeni bilgiyi veya sözlerini nasıl yorumlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kavrayabildiğim tek şey balerin kelimesi.

Toplum beni tehdit etmek istiyorsa, İngilizce konuşan birini kullanması mantıklı olmaz mı? Ya da belki de bana bir ders vermek için gönderilmiştir - kelimeler içermeyen bir ders.

Ya da... belki de kimse tarafından gönderilmemiştir. Belki de kendi gündemi vardır.

Saç maşasını tutup kapıya doğru ilerliyorum. "Çık dışarı, yoksa yemin ederim parmaklarımı gözbebeklerine üzüm deler gibi sokarım." Küçük bir adım daha geri çekiliyorum çünkü sözlerimdeki öfkeye rağmen ödüm bokuma karışıyor.

"*Ho detto calmati,*" diye bana karşılık verdikten sonra daha sakin bir tonda devam etti. "Mi piacerebbe marchiarti, ma non così." Sert bariton sesiyle söylediği melodik sözler, şehvetli bir okşama kadar samimi geliyor. Beni sahte bir güven duygusuna sokmaya çalıştığını hissediyorum. Sanki aşırı tepki verdiğimi fark edecek ve her şeye gülüp geçecekmişim gibi. Adam dengersiz. Öyle olmak zorunda.

Kalbim durma tehlikesi geçiriyor, kaburgalarımı sıkıca saran bir mengene gibi.

İleriye doğru kararlı bir adım atar. "*Maledizione*, ti ho detto di smetterla."

Sesinin aniden sertleşmesi bana geri dönmemi emrediyor. O ileri atılırken ayağım kalkıyor. Eldivenli eliyle bileğimi kavrayıp beni bir adım yana çekmeden önce çığlık atacak zamanım yok. Beni yere çarpmıyor ya da kendine doğru çekmiyor. Elini bileğime o kadar da sıkıca kenetlememişti ama yine de bırakmadı.

Bakışlarım onun bakışlarını takip ederek saniyeler önce durduğum yere, Hazel'in kullandığı ütü masasının yanına gelene kadar kafam karışıyor. Ütü dik duruyor, ışığı hâlâ kırmızı yanıyor. Fişe takılı bırakmıştı ve ben kolumu ütünün kaynayan yüzeyine bastırmama ramak kalmıştı.

Adam kendimi yakmamı engellemiştir. Ağzım açılıp kapanıyor, kelimeler ağzımdan kaçıyor.

Güçlü elinin manşeti bileğimden çekildiğinde ona bakıyorum, bakışlarım şaşkınlıkla delik deşik. O da geçilmez kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Hiçbir şey göstermeseler de ondan görebildiğim tek parça bu. O bir vurdumduymazlık örneği.

Birbirimizden bir adım uzakta duruyoruz, sessizlik etrafımızı sarıyor. Hâlâ güvende olmadığımı biliyorum ama başka ne düşüneceğimi de bilmiyorum.

"Neden buradasın?" Fısıldıyorum.

"Tu. Sono qui per te." Gitmek için dönmeden önce kelimeleri hiçbir vurgu yapmadan söylüyor. Emredici adımları zahmetsizdir - yırtıcı zarafetin kişileştirilmesi.

O kaybolduktan dakikalar sonra gözlerim kapı aralığına yapışıp kalıyor. Geri döneceğinden endişelendiğim için değil, gerçi bu çok daha iyi bir neden olurdu. Boş boş bakıyorum çünkü kafam çok karışık.

Az önce ne oldu öyle?

İlki hariç sözleri bulanık. İki ya da çok. İkisinin de doğru olmadığını biliyorum ama kulağa öyle geliyordu. Belki sözcükler hangi dili konuştuğunu anlamama yardımcı olabilir. Romantik bir dile benziyordu - Latince temelli bir şey - ama bunun ötesinde emin değilim.

Çantama koştum ve telefonumu çıkardım. Normal bir kız olsaydım polisi arardım ama normalden o kadar uzağım ki, bu gülünç. Bunun yerine, "what language is too" yazıyorum, sonra duraklıyorum, too'yu siliyorum ve tu'yu yeniden yazıyorum. Bu daha olası görünüyor.

Sonuçlar ekranda yanıp sönerken kafa derimden omurgama ve parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar yayılıyor. Üç olası dil görünüyor-Fransızca,

İtalyanca ve İspanyolca. Ama hangisini konuştuğu önemli değil çünkü kelime üçünde de aynı anlama geliyor. Sen.

Maskeli adama neden burada olduğunu sorduğumda cevabı *sen oldun*.

CHAPTER 5

SANTE

ENTRIKA BENİ BU GECE GIZLICE SINEMAYA GERİ GÖTÜRDÜ, AMA

Hayal kırıklığı beni Amelie'yi soyunma odasında beklemeye teşvik etti. Tehlikeli olduğunu bildiği halde özel dans seanslarından birine kaldığına inanamıyordum. Hiç kendini koruma duygusu yok mu? Sokaktan herhangi birinin peşinden gelebileceğini biliyorsa, neden boş salonda tek başına dans etmeyi göze alsın?

O kadar sinirlenmiştim ki, birinin onu umutsuz bir durumda köşeye sıkıştırmasının ne kadar kolay olacağını ona göstermeye karar verdim. Güzel bir ders değil ama öğrenmesi gereken bir ders. Bu dünyada gerçekten hasta pislikler var ve o mükemmel bir hedef olabilir.

Beklediğim gibi tepki vermese de dışarıdaki tehlikelerin tadına baktı. Onun söz konusu olduğu durumlarda beklenmedik şeyler beklemeye başlamalıyım, yoksa sürekli dengem bozulacak.

Onun sinmesine ve yalvarmasına tanık olmaya tamamen hazırdım. Benim küçük dansçım değil. Elinde lanet bir saç maşası vardı ve yarı vahşi gibi hırıliyordu. Bu beni sertleştirmediyse ne olayım - başkalarının ne düşündüğü umurumda olsaydı itiraf etmekten utanırdım.

Yeşil gözler ateş püskürüyor. Dudaklar hırılıyor. Kaslar kıvrılmış ve dövüşe hazır.

O kadar görkemliydi ki, gözümü alamıyordum.

Ondan beklediğim son şey vahşilikti. Bu yanıt, son iki hafta içinde tanıdığım kadınla uyuşmuyordu. Of

Elbette insanlar korkuya karşı tuhaf tepkiler verebilir. Onunki makul olasılıkların dışında değildi, yine de aklımın bir köşesinde bu durumda bir terslik olduğu konusunda ısrar eden bir his var.

Sezgilerimi asla göz ardı etmiyorum - artık etmiyorum - bu da Amelie'yi daha da yakından izleyeceğim anlamına geliyor. Bakalım satır aralarında ne yazdığını okuyabilecek miyim?

Düşüncelerimin saçmalığı karşısında alaycı bir nefes alıyorum.

Amelie'yi biraz daha incelersem doktora yapacağım. Sanki artan saplantımı haklı çıkarmak için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. İtiraf edebilirim. Gerçeklerden saklanmanın kimseye faydası olmaz. Amelie Brooks'a takıntılıyım ve bunu kimin bildiği umurumda değil.

Sinemadan çıkan kadının kendisini gördüğümde gerçeğin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Dans kıyafetlerinin üzerine bir eşofman ve ceket giymiş ve doğruca kaldırımında duran bir arabaya yönelmiş. Ücretli bir yolculuk. Bir arkadaşının onu alması kadar güvenli değil ama eve yalnız yürümek kadar da kötü değil. Her iki durumda da onu takip ediyor olacağım, bu yüzden sanırım şoför seçiminin bir önemi yok. Benimle arabaya bineceğini bilsem kendim binerdim.

Bunun gerçekleşmesinin tek yolu, bir şans eseri beni tanınması. Ve o zaman bile, bu bir saçmalık olur. İşlerin planladığım gibi gitmesine izin vermek daha iyi. Şimdilik gölgelerde kalacağım, ama sonunda resmi buluşmamızı düzenlediğimde, benimle ilk kez karşılaştığına inanacağından eminim.

Günlerdir etkileşimi tekrar tekrar hayal ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır.

Beklediğim o ana ulaşmak için aceleci davranıyorum ama beni acele ettirmesine izin vermiyorum. Amelie yeterince bilinmeyen bir değişken olduğu için başkalarını karıştırmama gerek yok. Bunun tam olarak istediğim gibi gelişmesini istiyorum. Elimden geldiğince hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım.

Dün Tommy'yi havaalanından almanın yanı sıra, onun dairesinin bitişiğindeki daireyi tutmak için gerekli ayarlamaları yaptım. Bu planımın temel taşlarından biriydi ve büyük ölçüde ikna kabiliyetime dayanıyordu. Artık bu iş bittiğine göre, gerisi bir satranç maçı olacak; hesaplanmış hamleler birbirini izleyecek.

Amelie'yle ilgili planlarım devreye girdiğine göre, halletmem gereken bir sonraki sorun ailem. Eğer burada kalacaksam, eve geldiğimi onlara bildirmeliyim. Ne kadar beklersem, bu görev o kadar zahmetli geliyor ama yine de erteliyorum.

Her neyse. Kendime burada kalışımın geçici olabileceğini, bu yüzden onlara söylemenin anlamsız olacağını söylüyordum.

Gerçek şu ki, Amelie'den sıkılırsam ziyaretim sadece kısa sürecek. Bunun gerçekleşme ihtimali o kadar düşük ki gülünç. Bu beni harekete geçirir mi? Hayır.

Şu anda Amelie'ye odaklanmış durumdayım ve bu şekilde devam etmekten mutluyum. Ailem geçtiğimiz dört yıl boyunca bensiz gayet iyi idare etti. Birkaç gün daha geçmesi pek bir şey değiştirmeyecek.

CHAPTER 6

AMELIE

İKİ GÜN BOYUNCA TEK DÜŞÜNEBİLDİĞİM O TUHAF SAHNE OLDU.

maskeli adamla oynadı. Benden ne istediğini merak etmeden duramıyorum. Tanımlanamaz olduğundan emin olmak zorundaysa elbette iyi bir şey olamaz, ama bana zarar vermek istiyorsa, bunu neden şimdiye kadar yapmadı? O soyunma odasında mükemmel bir fırsatı vardı. Yaptığı tek şey -beni ölümüne korkutmak ve canı sıkılmış gibi görünmek dışında- kendimi yakmamı engellemekti. Ne tür bir suçlu bir kadını takip eder, maske takar ve soyunma odasında saklanır, sadece ortadan kaybolmadan önce kazara kendine zarar vermesini engellemek için?

Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Kulağa saf fantezi gibi geliyor.

Beynimden çok sorunlarım olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varsa, kendimi maskeli gözetmenimi Zorro veya Robin Hood gibi bir tür kahraman olarak hayal ederken buluyorum.

Benim neyim var böyle? Bana oracıkta tecavüz etmemiş olması onu iyi bir adam yapmaz. İyi insanlar diğer insanları sebepsiz yere terörize etmez.

Belki de onu azdıran budur.

Harika. Bunu da takıntı haline getireceğim korkular listeme ekleyeceğim. Desteyiniz için teşekkürler.

Gözlerim yuvalarının içinde geniş bir kavis çiziyor. Bazen herkesin benim kadar tartışıp tartışmadığını merak ediyorum. Öyle olduğunu düşünmek isterdim, ama

Daha muhtemel cevap ise bunun benim kaçınılmaz deliliğimin bir tezahürü olduğu. Benim gibi insanlara böyle olur, değil mi? Tüm iyi seri katil belgeselleri, katilin çok sayıda anne sorununu ayrıntılı bir şekilde anlatarak başlar. Bende onlardan bolca var.

İç diyalogum o kadar aralıksız devam ediyor ki, Cumartesi izin günümde kendimden kaçmak için evimden çıkıp şehirde dolaşmak zorunda kaldım. Markete gitmek de dahil olmak üzere birkaç işimi hallettim. Dikkatimi dağıtmanın faydası oldu ama eve dönerken asansörden daha yeni inmiştim ki düşünce kasırgası tekrar harekete geçti.

Bir elimi serbest bırakmak için paketlerimi yeniden dağıtırken zihinsel olarak konuyu kapatmak için elimden geleni yapıyorum. Buzdolabımı doldurmak ve diğer birkaç durak arasında kollarım ağır alışveriş poşetleriyle dolu. Tam sol elimi serbest bırakmışken bir köşeyi dönüyorum ve biriyle çarpışıyorum. Oldukça iri yapılı olan bu kişi tüm niyet ve amaçlar için bir duvar da olabilirdi.

Vücudum geriye doğru sekerken şaşkınlıkla yipliyorum. Kuyruk sokumum zeminin morartıcı etkisini şimdiden hissediyor ama iki güçlü el kollarımı sıkıca kavradığı ve beni tekrar dik konuma getirdiği için bu hiç gerçekleşmiyor.

"Oh!" diye nefes nefese kaldım. "Teşekkür ederim, yani. Çok özür dilerim. Dikkat etmemiştim." Kendimi toparlarken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ama karşımdaki adamı gördüğümde çabucak ölüyorlar. Üzerimde yükseliyor ama dikkatimi çeken ilk şey bu değil. Boynunuzun tamamına ve muhtemelen çok daha fazlasına dövme yaptırmak benzersiz bir özgüven gerektirir. Bu tür bir ifade dikkat gerektirir.

Mürekkep, köşeli çene hattını çerçeveleyiyor ve bakışlarının yoğunluğuna korkutucu bir kenar veriyor. Gözleri ağır bir kaşın altında derin bir şekilde yerleşmiş, öyle ki maun rengi irisleri siyah gibi görünebilir. Adam en hafif tabirle heybetli ve kendimi tamamen büyülenmiş buluyorum. Vahşi güzelliğin ikilemi nefes kesici.

Kendime gelip aklım başıma gelmeye başladığında, henüz tek kelime etmediğini ya da beni serbest bırakmadığını fark ediyorum.

Kolumdaki eline bakıyorum ve parmaklarının ve ellerinin arkasının bile siyah mürekkeple süslendiğini görüyorum.

"Artık iyiyim. Bırakabilirsin," diyorum bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce sessizce.

Kavrayışı yavaşça gevşiyor ama geri adım atmıyor. İki yabancı için alışılmıştan daha yakınız. Ona olan yakınlığım baş döndürücü, onun baharatlı

kokusu hiç yardımcı olmuyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorarak yükselen tansiyonu düşürmeye yardımcı oluyor ama çok az. Boğucu tonu, tam anlamıyla güven verici olamayacak kadar ağır ve anlaşılmaz bir anlam taşıyor. Eğer bu onun soğukkanlılığıysa, muhtemelen denediğinde kadınları tam gelişmiş nöbetlere gönderiyordur. Mekandaki tüm külotlar kendiliğinden yandığında yangın tehlikesi yarattığı için kulüplerden men edilmesi gerekir.

Meryem Ana, kendine gel Mel.

"Hayır, ben . Tam oturuyorum." Bir metre ötedeki kapımı gösteriyorum. "O zaman komşuyuz."

"Pardon?" açık kapıya iri gözlerle bakıyorum. "Orası Bay Sorrell'in evi."

"Artık değil, değil."

"Taşındı mı? Ne zaman? Gittiğini bile duymadım." Ya da yeni birinin taşındığını. Bu geçişi nasıl tamamen kaçırmıştım?

Tanrım, aklımı kaçırıyorum. "Bu hafta."

Tamam, bu çok az şeyi açıklıyor.

Pek konuşkan biri sayılmaz ama gitmek için bahane de üretmiyor. Bu da bizi tanımlamakta zorlandığım garip bir ikilemde bırakıyor. Kenara çekilmeye hazır olduğuna dair hiçbir belirti olmadan yolumu bir şekilde kesiyor ama ses tonu ve tavrından kayıtsızlık damlıyor. Belki de artık komşu olduğumuz için en iyi kibarlık çabası budur. Bildiğim kadarıyla, biraz sinir hastası olabilir ve havayı hızla dolduran garip gerginlikten tamamen habersiz olabilir.

Durum ne olursa olsun, kaçma vaktim geldi.

"Oh, tamam. Sizinle tanışmak güzeldi..." İma ettiğim soruya vereceği cevabı bekliyorum.

"Bana Isaac de."

Kendini tanıtmak için ne garip bir yol.

Aman Tanrım, Mel. Her şeyi aşırı analiz etmeyi bırak.

İyi ama yine de garip.

"Ve bana Amelie diyebilirsin," diyorum alaycı bir resmiyetle.

Cehenneme gideceksin. Ya bu adam gerçekten nöroderjikse ve sen onunla alay ediyorsan?

Eğer bir elim olsaydı, daha fazla konuşmamak için ağzımı kapatırdım. Bana ne oldu bilmiyorum. Bir şey hakkında

onun amansız yoğunluğu beni onun soğukkanlılığını bozmak için çaresiz bırakıyor ve bu ben değilim. Yakınından bile geçmiyorum.

On yedi yılını etrafımdaki herkesin onayını kazanmak için elimden gelen her şeyi yaparak ve sonraki dört yılını da fark edilmemeye çalışarak geçirdim. Şu ana kadar sırf zor olmak için hiç zor olmamıştım. Bu garip ve biraz da heyecan verici. Dudaklarındaki en ufak kıpırtıyı fark ettiğimde kendimi o kadar da suçlu hissetmiyorum.

Bu eğlence miydi? Bunu söylemek zor çünkü fark edildiği anda kayboluyor, soğukkanlı kayıtsızlık maskesi tekrar yerine oturuyor.

Ona ince bir gülümseme veriyorum ve etrafından dolanmaya başlıyorum. "İyi akşamlar," diye mırıldanıyorum serbest kaldığımda.

"Amelie." Dudaklarından dökülen ismim, belimi sıkıca saran bir kement gibi dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor. Eğilip yerden bir şey almasını, sonra da tembelce bana doğru yürümesini izlerken nefes nefese kalıyorum.

"Bunu düşürmüşsün." Elinde, çantamda tuttuğum, dikiş malzemeleriyle dolu fermuarlı silikon kese var.

Elinde almaya çalışıyorum ama içeriğini incelemeyi bitirmediğini belli edercesine yer değiştiriyor. "Ayakkabılarım için bir dikiş seti."

"Ayakkabılarını sen mi dikiyorsun?"

"Pointe ayakkabıları. Ben bir balerinim." Ona kendimden bahsetmek istemiyorum ama açıklamazsam tam bir ucube gibi görüneceğim. Benim yaşımdaki kadınlar normalde yanlarında dikiş seti taşımazlar.

Keseyi tekrar içine sokuyor. "Sana yardım etmeme gerçekten izin vermeliydin," diye devam ediyor o yıkıcı ve boğucu ses tonuyla.

"Nedenmiş o?" Şaşkınlıkla sordum.

"Çünkü o zaman içeri girmek için bir nedenim olurdu." Gözlerinde parlayan sıcaklık ve sözlerindeki ima beni şaşırtıyor. Bu adam... üzerime mi geliyor? Birkaç saniye önce spektrumda olup olmadığını sorgulamıştım, ama şimdi, sadece benimle oynayıp oynamadığını merak etmeye başlıyorum.

Okunması imkansız biri - tek başına bu bile beni ters yöne koşturmalı. İlgiyi her kız kadar severim ama bu adam kocaman bir kırmızı bayrak.

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum usulca, onu kızdırmadığımı umarak. Onu sadece iki saniyedir tanıyorum ve reddedilmenin ona ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kapımın şifresini gizlice giriyorum ve kolu çeviriyorum.

Geniş omzunu kapının pervazına yaslıyor. "Peki neden?" diye soruyor, benim kelimelerimle eşleşen yumuşak bir mırıltıyla. Kelimeler tenimde tüyler ürpertiyor, açıkça baştan çıkarmayı amaçlıyor. "İçeride seni bekleyen biri mi var?"

Sorusu karnıma bir yumruk gibi indi.

En açık sinirime dokunduğundan haberi yok ve bunu onunla paylaşmak istemiyorum, bu yüzden kıvılcımlanan öfkemi bir kazan buzlu suyla söndürüyorum.

Kapıma hareketsiz bakarken bir an için ona yalan söylemeyi düşünüyorum. Bu, güç vermeyi reddettiğim utancın getirdiği bir düşüncenin sadece kısa bir fısıltısı.

Yalnız olmam, kim olduğumun ya da değerimin bir yansıması değildir.

Kafamın içindeki kelimeleri şiddetle söylüyorum, ancak gözlerimin arkası hala istenmeyen hatırlatmadan dolayı yanıyor.

"Hayır, yok," diyorum bakışlarını cesurca karşılamadan önce. Gözlerimin camısı tonunu görmesi kimin umurunda?

Daha fazla açıklama yapmayacağım. Buna gerek yok. Bu adama hiçbir şey borçlu değilim. Bunun yerine, kendimi içeri bıraktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

CHAPTER 7

SANTE

BENİM KORUMACI DEDIĞİME BAZILARI SAHIPLENİCİ DİYEBİLİR. HIÇ UMURUMDA DEĞİL. Nasıl adlandırırsan adlandır. Değer verdiğim insanlara bir başkasının elini sürmesine *asla* isteyerek izin vermeyeceğim. Eylemlerimi sahipleniyorum çünkü niyetimin değerlerimle uyumlu olduğunu biliyorum. Bu içgüdülerin aşırılık sınırında olup olmadığını asla sorgulamadım.

Şimdiye kadar.

Amelie'nin var olmadığını çok iyi bildiğim bir ilişki içinde olduğunu düşünmek bile içimde kıskanç bir öfke uyandırmayı başarıyorsa, aklımı yitirip yitirmediğimi sorgulamam gerekir. Ona karşı olan duygularımın patlayıcı doğasını görebiliyorum. Muhakeme yeteneğimi nasıl gölgelediklerinin farkındayım ama onları dizginlemenin bir yolunu bulamıyorum. Ve onun etrafında ne kadar çok olursam, o kadar kötüleşiyor.

Bir gün sonra bile Amelie'nin başka bir erkekle birlikte olma ihtimalini düşündüğümde tansiyonum kulaklarımda zonkluyor. Onunla ilgili tüm bu lanet durum akıllara durgunluk veriyor - başka birine sahip olma ihtiyacıyla kendimi bu kadar tamamen kaybedebilmem. Bunu anlayamıyorum. Tek bildiğim, derimin altındaki bu kaşıntının o altımda çırılçıplak olana kadar dinmeyeceği. Belki o zaman onu sistemimden temizleyebilirim.

Bu arada aletim başka bir kadına bakmayı bile reddediyor, özellikle de Amelie'nin bana verdiği tepkiden sonra. Gözler büyüdü. Dudakları ayrılmış. Boynunun dibinde nabız gümbür gümbür atıyor. Göğüs uçları o kadar sertti ki gömleğinin kumaşını zorlayan iki mükemmel çakıl taşı gibiydiler.

Vücudu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Ona karşı hissettiğim çekim tek yönlü değil. Kim olduğumu bilmesine bile benden etkilenmeye devam ediyor. Beni tanımadı ama tanımasını da beklemiyordum. Daha da ötesi, tanımamasına sevindim. Şu anda olduğum adamda eski beni görmesini istemiyorum çünkü birbirimize *hiç* benzemiyoruz.

Önemli olan tek şey beni istemesiydi. Toplumsal şartlanma ve doğuştan gelen ihtiyat katmanlarının altında, vücudu dokunmam için adeta yalvarıyordu.

İlk etkileşimimizle ilgili her şey tam olarak umduğum gibi gitti, ta ki ben onu bekleyen biri olup olmadığını sorana kadar. Bir anda, bizi birbirimize bağlayan incelikle örülmüş büyü rüzgârdaki toz gibi dağıldı.

Sorumda onu üzen şey neydi?

Bütün gece olasılıklar üzerinde düşündüm ve hiçbir yere varamadım. Kendimi çaresiz hissettim, ki bu Sicilya'ya ilk taşındığımdan beri, en kötü zamanlarımda yaşadığım bir şey değildi. Beni o zaman dilimine geri götüren şey, iki beden küçük bir takım elbise giyiyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Esnemek ve rahatsız kumaşı vücudumdan söküp atmak istiyorum ama suçlayabileceğim bir takım elbise yok. nedenle, rahatsızlığımı gidermek için aklıma gelen diğer tek şeyi yapıyorum çünkü *bir şeyler* yapmam gerekiyor. Çaresizlik içinde debelenmeyi reddediyorum.

Amelie'nin beni olduğum gibi kabul edeceğine dair kendime söz verdim ve ben bir kadını etkilemek için çaba sarf eden bir adam değilim. En azından eskiden hiç değildim, ama lanet olsun ki elinde dumanı tüten bir Starbucks fincanıyla onun kapısını çalmak üzere değilim.

Cazzo.

Cevap vermesi uzun sürmedi. Cevap verdiğinde kararsızdı, sadece kapının beni temkinli bir şekilde kontrol etmesine yetecek kadar açılmasına izin verdi. "Hey, bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Fincanı ona doğru uzatıyorum.

"Kahve." "Benim için mi?"

"Senin için."

Kapağı tamamen açıp ikramı kabul etmeden önce gözleri fincandan yüzüme doğru dans ediyor, sonra tekrar fincana dönüyor. Kaşları birbirine kenetlenirken kapaktaki deliği kokluyor.

"Bu karamelli macchiato mu?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet, öyle."

"Mmm... benim favorim."

Yine sertleşmediyse ne olayım.

"Şanslı tahmin." Aletimin kontrolünü yeniden kazanmanın zorluğuyla sesim titremeye başladı.

Bir yudum alırken gözleri koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Ve göz kapakları memnuniyetle kapandığında, duyulabilir bir homurtu çıkarıyorum. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi ve bunu denemiyor bile. Büyük boy bir Led Zeppelin tişörtü ve o kadar bol bir eşofman altı giyiyor ki, nasıl ayakta durduklarına dair hiçbir fikrim yok.

Üzerimdeki etkisini fark etmiş gibi gözlerini açıyor ve dikkatini kâğıt bardağın üzerindeki yazıya çekiyor. Dudaklarımın kenarları, onun eğlenerek oflamasıyla yukarı doğru kıvrılıyor.

Asla asla deme.

Bu, onun evinde ona katılmayacağım konusundaki ısrarına cevabım.

"Bu dostça bir jest mi yoksa pantolonuma girme çabası mı?" diye soruyor rahat bir merak tonuyla.

"Bir fark var mı?"

"Biri diğerinden çok daha fazla kendine hizmet ediyor."

Çarpık bir parmağımla gömleğinin altından tutup onu kendime yaklaşıtıyorum, sonra dudaklarım kulağına yakın olacak şekilde eğiliyorum. Taşaklarımın dibine kadar hızlı bir şekilde hava aldığını hissediyorum.

"Tüylerinin diken diken olmasına bakılırsa, kendimden daha fazlasına hizmet ediyorum."

"Belki de sadece beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor titreyerek.

Göğsüne bakabilecek kadar geri çekiliyorum. Beklediğim gibi, göğüs uçları tişörtünü delip geçmek üzereydi. Yavaşça geri çekiliyorum, gülümsememden erkeksi bir memnuniyet damlıyor.

Bakışlarımı takip edip durumu anladığında nefesi kesiliyor ve bariz uyarılmışlığının kanıtlarını gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"görüşürüz," diye baştan çıkarıcı bir şekilde söz veriyorum. "Önce ben seni görürsem olmaz," diye karşılık veriyor.

Omzumun üzerinden bir sırtıma fırlatıyorum ve kapısını kapatmadan önce bir gülümsemeye karşı koymazsa lanet olsun. Asansöre geri dönerken boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Bu kesinlikle doğru hamleydi. Ona kahve getirmiş olsam da kendime sadık kaldım. Yakın zamanda bir beyefendiyle karıştırılma riskim yok.

Sıradaki işimiz ölüleri gömmek.

"OTELLERDEN NEFRET ETTİĞİMİ BİLİYORSUN." Depoda buluştuğumuzdan beri Tommy'nin neredeyse söylediği ilk sözler bunlar. Sonunda ağzından çıkmasına sevindim. Onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu biliyordum.

"Sonsuza kadar değil, Tom."

"Siz bana başka bir zaman dilimi verene kadar öyle de olabilir."

Birimime yaklaşırken ona alaycı bir bakış attım. "Ayrıntıları sevdiğini biliyorum ama bende hiç yok. Sen akıllı bir adamsın. Sana bir ay süreceğini söylediğime inanman için beynini kandır. Daha da iyisi mi? Git kendine lanet bir ev al. Paran var."

"Burada yaşamayacaksam bunu neden yapayım ki?"

"Belki sende kalır ve ziyarete geldiğinde orada kalırsın? Kimse sana geri gelemezsin demiyor." Telefonumu çıkarıp Noemi'nin birkaç yıl önce gönderdiği ve benim için kiraladığı deponun giriş kodunu bildiren e-postayı arıyorum.

"Sanırım bu doğru," diyor düşünceli bir şekilde. "Bana burada ne yaptığımızı hatırlat."

Paneldeki kodu giriyorum, bu da garaj tarzı kapıyı yerinde tutan çubukları serbest bırakıyor. Kendi kendine birkaç santim kalkıyor. Yolun geri kalanında ona yardım etmem gerekiyor, hareket ünitenin içindeki bir hareket dedektörü ışığını tetikliyor.

Tommy ve ben beklediğimden çok daha büyük bir alana yığılmış tonlarca pisliğe bakıyoruz.

"Tanrım." Ellerim şaşkınlık içinde kalçalarımaya dayandı. "Bütün bunlar senin mi?"

"Sanırım şimdi öyle, ama başlangıçta değil."

Ben yokken çocukluk evimiz satıldı. Noemi neyi saklamak istediğini sorduğunda, ona hepsinden kurtulmasını söyledim. O reddetti. Haftalar sonra, eşyalarımın depoya kaldırıldığını bildiren bir e-posta aldım. Sanırım "eşyalarımı", ister benim olsun ister evdeki diğer rastgele şeyler olsun, isteyebileceğimi düşündüğü her şey olarak görüyordu.

İçeride dolaşıyorum ve birkaç saklama kutusuna üstünkörü bir göz atıyorum. Eski manga koleksiyonum, bir kutu Yankees hatırası gibi bazı şeyleri tanımlamak kolay ve hatta eski ayakkabılarımla dolu bir küveti bile var. Babamın eski okçuluk ödülleri de olduğu bir küvete göz attığımda, onu bir kenara atıyorum.

küçümseme. Neden sakladığını anlıyorum. Çocukken ofisinde o şeylere bakmaya bayılırdım ama artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar.

"Hey, bu senin masandaki eşyalara benziyor." Tommy küçük bir kutuyu karıştırıyor. "İncelemeye değer olabilir." Elinde bir dizi muşta belirirken dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Bize taşındığında bunların sende olduğunu hatırlamıyorum. Benden saklıyor musun?"

Alaycı bir şekilde ofluyorum. "Eğer bunlardan bir set alabilecek türden bir çocuk olsaydım, asla senin evine taşınmak zorunda kalmazdım." Aşınmış metali ondan alıp daha yakından bakıyorum. "Umberto'nundu. Babamın haydut yardımcısı." Beni aralarına aldıklarında, bizi bir takım olarak düşünürdüm. Meğer onlar bir takımmış, ben ise sadece bir araçmışım.

Tommy avucunu çenesinin yan tarafına sürtüyor. "Bana o Rusları hatırlatıyor, hatırlıyor musun?"

Sırıyorum. "Tabii ki biliyorum. Hayatımda yaptığım en iyi gezintiydi." Sarı Lamborghini'nin Rus mafyasının liderine ait olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"O pislikler neredeyse çenemi kırıyordu." Sanki o günü hatırlıyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Kısa bir süre sonra Sicilya'ya gönderilmiştik. Tommy'nin gözlerinde saf bir yaramazlık parlıyor. "Yine de yolculuk inanılmazdı."

"Buna değer."

İkimiz de bu anıya kıkırdıyoruz, çünkü kardeşi Renzo bizim için meseleyi çözmüştü. Eğer o olmasaydı, Ruslar muhtemelen bizi nehre atacaklardı. Parçalar halinde.

Pirinçleri çıkarıp çöp kutusuna .

"Ona ne oldu? Conner babanı vurduğunda öldü mü?" Tommy, Umberto'dan geriye kalanları işaret ediyor. Babamın başına gelenlerin temelini ona anlattıklarından eminim ama onunla bu konu hakkında hiç konuşmadık. Ben de hiç kimseyle konuşmadım.

"Evet. Onu ben öldürdüm." Duygudan yoksun kelimeleri söylerken kuzenime bakıyorum.

Tommy bana bakıyor, sonra başıyla onaylıyor. "Burada işimiz bitti mi?"

"Evet. Bunlar çöp. Bana kalırsa hepsi yanabilir."

"Biraz sert," diye mırıldanıyor. "O manga çizgi romanları sana ne yaptı?"

Ve işte böyle, artan gerilim eriyip gider. Tommy'nin tuhaflıkları var ama aynı zamanda çok da komik olabiliyor. Kimse düz bir şekilde şaka yapamaz

Tommy'nin yapabildiği gibi.

"Onları istiyor musun? Al onları," diye takılıyorum.

"Tek istediğim o lanet otelden çıkmak."

"*Tanrım*, yine otel meselesi," diye homurdanıyorum bizi depodan çıkarırken. "Bütün şehirde bir parça kış kovalamıyor olsaydın sorun olmazdı.

şehir."

Donup kalıyorum ve ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum. "Bazen bazı şeyleri yanlış anladığımı biliyorum, bu yüzden sana bu bedavayı vereceğim. Ona bir daha pislik dersin, Rusların başladığı işi bitirmek için muştalarımı çıkarırım."

Tommy sertleşiyor. Yanlış adım attığında kendine kızar. "Anlaşıldı." Hem kendini hem de başkalarını anlama konusunda uzun bir yol kat etti, ancak ipuçlarını doğru okuyamaması onu hala hayal kırıklığına uğrattırıyor.

Başımı sallıyorum, sonra metal kapıyı indiriyorum. "Bu işi benim için halledebilir misin?"

"Ben bir şeyler ayarlarım."

"Güzel. Hadi gidelim buradan. Sana bir daire bulmamız lazım."

"Tam zamanında."

CHAPTER 8

AMELIE

NAZAR BONCUĞUNUN KORUYUCU GÜCÜNÜN BİR SÜRESİ VAR MI?

Tarih?

Öyle olmalılar. Yıllardır aynı nazar bileziğini takıyorum ve hiçbir sorun yaşamadan yoluma devam ediyorum, ama şimdi yemin ederim bana nazar değdi. Çoğu insan bu tür şeylere inanmaz. Onları suçlamıyorum. Kulağa sadece çocukların inandığı bir şeymiş gibi geliyor ama benimki gibi bir şansınız varsa, siz de buna inanmak istersiniz. Yardımcı olabilecek her şey denemeye değer.

İlk nazarlığımı hafıza kaybı atağımdan kurtulduktan kısa bir süre sonra bir sokak satıcısından almıştım. Bana yüzüğü satan buruşuk yaşlı kadın beni yüzüğün kendisinden çok onun güçlerine ikna etti. Onda eski dünyaya ait bir şeyler vardı; kapüşonlu gözlerinde bilgece bir parıltı. Bir film setinden fırlamış gibi görünüyordu, yaşlı cadı rolüne mükemmel bir şekilde bürünmüştü. Neredeyse komikti ama ondan gülemeyecek kadar korkuyordum.

İkna ediciydi ama her şeyden çok koruyucu bir güce inanma fikri hoşuma gitmişti. Hâlâ da seviyorum. Ve tılsımları takmaya başladığımdan beri, geçmişimden gelen korkunç şans kaybolmuş gibi görünüyordu. Yıllardır büyük bir felaket olmadan radarın altında uçuyordum. Sonra birdenbire tehlike her yönden etrafımı sardı.

Akşamımı maskeli adamın mı yoksa hesapçı yeni komşumun mu daha kötü bir tehdit olduğunu tartışarak geçirdim. Takipçim tartışmasız tehlikeli

-Kim bilir ne planladı. Diğer taraftan, Isaac

planlar kristal berraklığında ve aynı derecede yıkıcı olabilirler. Belki bedenim için değil ama kalbim için. İki adam da beni paramparça etme potansiyeline sahip.

Kesinlikle tılsımları yükseltmenin zamanı geldi. Belki biraz adaçayı ve kutsal su alabilirsin.

Zararı olmaz.

Aman Tanrım. Neden ben? Ben de bir tehlike mıknatısı olabilirim.

Garip bir şekilde, Isaac beni en çok geren kişi. Sapığı anlıyorum. Planı beni korkutmak, ya kendi isteğiyle ya da bunu yapmak için gönderildiği için. Yeterince kolay. Ama Isaac'ın olayı ne? Uzaktan onun tipi gibi görünmüyorum. Belki de bu iyi bir kızı kirletmek isteyen kötü çocuktur. Belki de kovalamaca olmadığı sürece ilgilenmiyordur.

Belki de o ve sapığımın sandığımdan daha fazla ortak noktası vardır. Birlikte yemek yemeliler.

İşte bu gibi düşünceler yüzünden asla normal olamayacaksın.

Asla olmadı ve olmayacak.

Ne yazık ki, içimdeki bu anormallikler Isaac'e çekiliyor. Onunla ilgili bir şey beni çağırıyor. Karanlık ve baştan çıkarıcı bir şey.

İlk karşılaşmamızdan sonra kendime ona gün yüzü göstermememi söylemiştim. Yine de dün sabah onu gözetleme deliğinden gördüğümde kapıyı açmak zorundaydım. Ne diyeceğini bilmek zorundaydım.

Onunla ilgili bu bitmek bilmeyen merakın mantığın önüne geçmeye devam edeceğine dair korkunç bir his var içimde. Isaac ilgilenmem gereken türden bir adam değil. O, yıllardır kaçınmaya çalıştığım her şeyin özeti - risk, tehlike ve kalp kırıklığı.

Elbette, sırf güzel bir yüz yüzünden tehlikeleri görmezden gelecek kadar aptal değilim.

Muhteşem mi demek istiyorsun?

Boku yedim.

Sadece umut edebiliriz.

Tam bir deli gibi avucumu alnıma vuruyorum. Görülecek bir şey yok. Sadece işten eve dönerken kendisiyle sohbet eden bir delinin dokunuşu.

Evren bu gösteriden keyif alıyor olmalı çünkü elimi çektiğimde bakışlarım apartmanımızın girişinde oturan ve bana bakan Isaac'e kilitleniyor.

İyi oynadın, Evren. İyi oynadın.

Sigara içiyor; renk körü olup olmadığımı sorgulamama neden olan kırmızı bayraklar listesine bunu da ekleyin. Kibarca başımı sallamalı ve yürümeye devam etmeliyim. Güçlü kalmak için kendimi zorluyorum ve devam etmek için içimden dua ediyorum.

Faydası yok.

Yerçekimi çok yoğun, yanında durana kadar her adımımı yavaşlatıyor.

"Sigara kötü bir alışkanlıktır." Başka birine söylesem hiç de böyle söylemezdim. Bu yorum fazlasıyla yüzleştirici ama onun üzerimdeki etkisinden duyduğum hayal kırıklığı, sahip olduğumu bilmediğim bir cesareti ortaya çıkardı.

Daha kötüsü ne? Ortaya çıkardığı Amelie'yi seviyorum. Kendine güveniyor ve kimseden bir bok almıyor. O benim olmaktan korktuğum ben.

Isaac nefes alıyor ve bakışlarımı üzerinde tutuyor. Cevap vermesi için meydan okuyan bir kaş kaldırıyorum. Veriyor ama beklediğim şekilde değil. Dudaklarının arasından uzun bir duman üflüyor, sonra da izmariti çizmelerinin altındaki kaldırımda söndürüyor.

Tiyatrodaki gözetmenle yaptığım tuhaf konuşmaya benzerliği karşısında bir deja vu hissine kapılıyorum. Bu düşüncüyü daha yakından inceleyemeden, Isaac tüm hislerimi yakalayan çakıllı, dumandan yıpranmış bir sesle cevap veriyor. Sağlam ve ham, tıpkı onun gibi.

"Bir hayranın mı var?" Bakışları arkamdan kaldırıma doğru kayıyor.

Arkama bakıyorum ve hemen yandaki binaya yaslanmış, kapüşonu açık, koyu renk sweatshirtli bir adama odaklanıyorum. Çok yakınımda değil, muhtemelen bir buçuk metre uzağımda. Başka tarafa bakıyor, yani karanlık olmasaydı bile yüzünü göremeyecektim, ama buna gerek yok. Bu tiyatrodaki adam. Kıyafetleri aynı ve aynı yapıya sahip. Aynı rahat tehditkâr tavır.

Kanım ayaklarıma o kadar hızlı düşüyor ki başım dönüyor.

Beni eve kadar takip etti.

Bunu daha önce yaptı mı? Solo seanslara ek olarak her antrenmana katılıyor mu?

Bu gece tam kadro prova vardı. Geç kalmadım. Diğerleri oradayken o içeride miydi, yoksa beni sokakta mı bekledi? Onu en ufak bir şekilde hissetmedim.

Bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Cemiyet beni tehdit etmek isteseydi, seslerini duyururlardı. Adamın beni bu yüzden izlediğinden o kadar emindim ki. Beni takip ediyordu. Bir uyarı olarak gönderilmişti. Dışarı adımını attığı andan itibaren

Gölgeler, amacının bu olduğunu düşünmüştüm. Ancak bu durum uzadıkça, düşüncelerim belirsizlikle daha da bulanıklaşıyor.

Yanlış bir şey yapmadığım halde Cemiyet'in neden şimdi peşime düştüğünden zaten emin değildim. Soyunma odasında ortaya çıktığında, acaba kimse tarafından gönderilmemiş olabilir mi diye düşündüm.

Cemiyet alçaktır ama en azından niyetleri her zaman açık olmuştur. Bu adam kendi başına hareket ediyorsa, tam bir bilinmez.

Ona ilk sorduğum soru kafamda yankılanıyor. *Benden ne istiyorsun?*

Sen. Belki de cevabı düşündüğümünden daha gerçekçiydi.

Isaac'e dönüyorum ama onun anlayışlı bakışlarıyla karşılaşmakta zorlanıyorum. "O adam beni takip ediyor muydu?" Hissettiğimden daha az sarsılmış görünmeye çalışarak sonunda soruyorum. Cevabı biliyorum ama Isaac'e bir takipçim olabileceğini açıklamak istemiyorum - ne de olsa adamla yeni tanıştım. Ve daha da önemlisi, böyle bir itiraf cevaplamayacağım sorulara yol açacaktır.

"Siz durduğunuzda kısa bir süre geri çekilmesine bakarak öyle söyleyebilirim." Başımı salladım. "Muhtemelen zararsızdır. Şehir tuhaf tiplerle dolu."

Isaac bana bakıyor. Beni değerlendiren gözleri, çirkin sırlarımın her birini açığa çıkararak beni tamamen soyuyormuş gibi hissettiriyor. Kendimi tamamen çıplak hissetmemek için kollarımı göğsüme sarmak zorunda kalıyorum. Bunu nasıl ya da neden yaptığını bilmiyorum ama ayağa kalkıp bana "Burada bekle" dediğinde aceleyle içeri kaçmak üzereydim.

Yerimde dönüyorum ve şaşkınlık içinde doğruca gözcüme doğru yürümeye başlamasını izliyorum. Yıldırım hızıyla, aniden ölü bir depar atarak ilerliyor. Kapüşonlu adam onu yakalıyor ama yeterince çabuk değil. Isaac tişörtünün arkasını yakalamadan önce sadece birkaç adım atabildi. Isaac kolunu adamın boynuna dolayıp onu kolayca geçerken nefesim kesiliyor, elimi ağzıma götürüyorum.

Isaac'in sırtı bana dönük, vücudu benimle diğer adam arasında, bu yüzden neler olduğunu tam olarak göremiyorum. İkisi konuşuyor gibi görünüyor. Yerlerinde duruyorlar ama birbirlerine karşı mücadele ediyorlar. Sadece birkaç saniye olduğuna eminim ama sanki zaman yavaşlıyor gibi geliyor. Sonra, bir hareket patlamasıyla Isaac adamı bırakıyor ama geri çekilip suratının bir yumruk indiriyor. Kapüşonlu adam geriye doğru savruldu. Yüzünü görmeye çalışıyorum ama ikisi de gölgeler içinde bir ara sokak girişine yakınlar. Asla net bir bakış elde edemedim. Ve sonra başladığı gibi çabucak bitiyor - Isaac rahatça bana doğru yürürken takipçim gecenin içine doğru kaçıyor.

Tanık olduğum Şeye inanmakta glk çekiyorum. Isaac yaklaştığında hl çenem açık bir Şekilde duruyordum. Yumruğunu bir iki kez sallıyor, sonra diğer elini saçlarında gezdiriyor.

Sanki bir takipçiyi kovalayıp dvmek yerine karınca sorununa yardımcı olmak için bcek ilaçlaması yapmış gibi, "Bu işini grr," diyor.

Kim bu adam?

Dvmelerle kaplı herkes tehlikeli değildir, ancak Isaac gibi adamlar bu klişenin var olmasının sebebidir. Normal bir insan gibi korku yk altında ezilmediğini hissediyorum. O gerçekten yarı vahşi.

Anlamsız olsa da onu yeni gzlerle yeniden inceliyorum. Yeni komşum ya da ona karşı artan ekimim hakkında ne dşnmem gerektiği konusunda hl hiçbir fikrim yok.

"Cidden bir yabancıyı mı dvdn?" "Sana yardım ettiğim için benimle dalga mı ?"

"Ne dedin? Hayır. Yani, beni gerçekten takip edip etmediğini bile bilmiyoruz."

"Evet, bu yzden sadece bir uyarı aldı," diyor soğuk bir ses tonuyla. "Kadınları avlayan erkeklerin hayranı değilim."

anasını, bu aynı hem çok seksi hem de korkunç.

"Kanaman var," diyorum şaşkınlıkla. "Eğer evime gelersen, sargı bezlerim var."

Dudaklarında alaycı bir glmsemeyle yaklaşıyor. "şimdiden fikrini değiştirdin, değil mi? Bu çok hızlı oldu." Gzlerinin kşelerindeki kk kırışıklıklar olmasaydı, karnına bir yumruk atma isteği duyabilirdim.

"Vcut sıvılarınızı temizlemek için, onları değiştirmek için değil," diye karşılık verdim. "ama. Biz konuşurken o keşiğe ne tr mikropların girdiğini bilemeyiz."

Cam kapıya doğru yryorum ve kapı koluna uzanıyorum. Kolu arkamdan dolanıyor ve benden önce tutuyor. Kalan duman kalıntılarının arasından baharatlı kokusunun esintisi beni buluyor ve baş dndrc kombinasyon beni daha fazlası için nefessiz bırakıyor.

Bana ne oldu bilmiyorum. Sigaradan hep nefret etmişimdir, ama bu onun çekiciliğini artırıyor. Bu nasıl mmkn olabilir? Beni kendine çeken ve bana kim olduğumu unutturan Şey onun zr dilemeyen yaşam tarzı mı? Daha on dakika önce onun ne kadar tehlikeli olduğunu dşnrken birdenbire onu evime davet ediyorum.

Seni korumak için kendi gvenliğini riske attı.

Doğru. Bylesine özverili bir eylemi grmezden gelmek kabalık olurdu.

Biraz antiseptik ve bir teþekkür en azından yapabileceğiniz şeydir.

Onunla daha fazla zaman geçirmenin bir yolunu mu arıyorum?

Muhtemelen.

Umurumda mı? Asansör kapıları kapanıp bizi içeri hapsedene kadar umurumda değil.

CHAPTER 9

AMELIE

ASANSÖRÜN KARŞILIKLI İKİ TARAFINDA DURUP BİRBİRİMİZE BAKIYORUZ. ONUN Amansız bakışları beni yerime mıhlarken, yılmaz varlığı aramızdaki boşluğu öyle bir dolduruyor ki ciğerlerim hava almak için çırpınıyor.

Kavanoza hapsolmuş bir kelebek kadar çaresizim. Kavanoz onun elinde olsaydı, beni serbest mi bırakırdı yoksa bir hatıra olarak kanatlarımı mı koparırdı? Onun gibi bir adam için serbest bırakmak bir seçenek gibi görünmüyor.

"Polisleri arayacak mısın?" Sıradan sorusu beni gerçekliğe geri döndürüyor.

İşte buradaydım, romantik hayallerin beni kim olduğumdan ve hayatımın gerçeklerinden uzaklaştırmasına izin veriyordum. Kesinlikle polisi arayamam. Dikkatleri üzerime çekmek çok tehlikeli olurdu ama o bunu anlamayacaktır. Bir açıklama yapamadığım sürece.

"Senin üzerinde mi?" Sesime mükemmel bir şaşkınlık serpiştirerek soruyorum.

Bakışları beni ciddileşmeye teşvik ederken Isaac'ın çenesi bir parça düşüyor. Paçamı kurtarmama izin vermiyor.

Denemeye değdi.

"Oh, o adamdan bahsediyorsun. Bunun ne işe yarayacağından emin değilim. Kim olduğu hakkında verebileceğim bir bilgi yok ve aslında bana zarar verecek bir şey de yapmadı."

Asansör kapıları açıldı. Ben içeri girerken kapıların kapanmasını önlemek için elini uzatıyor. Koridorda ilerlemeye başladığımızda yürüyor, kollarımız birbirine değecek kadar yakın. İki tanıdıktan daha yakın.

genellikle yürümek. Mürekkepli kolunun her nazik hareketinde tenimde bir ısı parlıyor.

"Yine de rapor tutmaktan zarar gelmez. Böylece kayıt altına almış olursunuz."

Her kelimesi ince eleyip sık dokuyor. Endişesini takdir ediyorum -başka biri için söylenecek en doğru şey bu olurdu- ama bu işin peşini bırakmasını istiyorum.

Dairemin kapısına ulaştığımda onunla yüzleşiyorum ve gülümsüyorum. "Biliyor musun, haklısın. İşimiz biter bitmez onları arayacağım."

Isaac kapının pervazına yaslanmış, iri vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor. Dalgalı saç telleri jöleli hapsinden kurtulmuş ve alnından aşağı sarkarak kötü çocuk görünümünü mükemmelleştiriyor. Bir burun deliğinde halka hızma bile var. Yeryüzünde yürümeyi seçmesi halinde Şeytan'ın nasıl görüneceğinin bir örneği o. İsyan ve meleksi mükemmelliğin karşı konulmaz bir karışımı.

"Yalan söyleme konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu?" diye soruyor alçak sesle. "Hayır, . Belki de sadece şüphecisin." Bir parmağımı onunkine bastırıyorum.

Göğsümdeki tüm güveni toplayarak.

"Ben kesinlikle şüpheliyim. Bu senin yalancı olduğun gerçeğini değiştirmez." Gözleri tembelce dudaklarıma doğru kayarken kapüşonlu bir hal alıyor. "Sana birinin seni takip ettiğini söylediğimde ölesiye korkmuştun. Bu ani kayıtsızlık niye?"

"Çünkü," diye başlıyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Benim bir koruyucum var." Bileğimi kaldırıp nazarlık bileziğimi gösteriyorum. "Bu küçük adam canavarları uzak tutuyor." Amacım eğlenceli bir şekilde dikkatini dağıtmaktı ama tüm vücudunun kaskatı kesilmesine hedefimi ıskaladım. Bakışlarındaki baştan çıkarıcı sıcaklık bile

buz gibi bir parıltı.

Tepkisi beni şaşırttı. Ona koruyucum mi düşünmüştü? Yoksa tam tersi mi doğrudu? Korunmak için ona güvenilebileceğimin ima edilmesine içerlemiş miydi?

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım ve umutsuzca buhar olup uçmayı diliyorum. Parmakları ön kolumu çevreleyene kadar elim yavaşça ondan uzaklaşıyor, ilerlememi durduruyor. Tenimdeki yakıcı dokunuşu karşısında titrememek için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Tavrındaki ani değişikliği düşününce geri çekilmem gerekiyor ama yapamıyorum. Her hareketi beni umutsuzca büyülüyor, bir sonraki adımda ne yapacağını bilmek için yanıp tutuşuyorum.

Kolumu, bileğimin iç kısmı ve ön kolum onun önünde yatay olacak şekilde açıyor. Diğer eli bir kalemle görünmeden önce bir tık sesi duyuyorum. Başparmağıyla bileziğimi yavaşça bileğime geri kaydırıyor. Bileklik

dokunuş olması gerekenden çok daha samimi ve ciğerlerimin işlevini yitirmesine neden oluyor. Kalem tenime götürüp yazmaya başladığında aptal organlarımı çok ihtiyaç duydukları havayı emmeleri için zorlamam gerekiyor.

Güçlü ve sabit dövmeli parmaklarının beni kendi mürekkebimle işaretlemesini dikkatle izliyorum. Bulduğum yer son derece hassas ve titizlikle yazılmış her bir rakamı sanki bileğime kalemle değil de klitorisime diliyle telefon numarasını yazıyormuş gibi hissediyorum.

Zaten düş almayı planlamıyor olsaydım, bundan sonra kıyafetlerimi değiştirmek zorunda kalacaktım çünkü külotumu ıslatıyor.

Şehvetli saldırısını tamamlamak için başparmağıyla tenimi son bir kez daha yavaşça okşuyor. Sonunda beni serbest bıraktığında, koridorun zemininde birikmiş bir arzu birikintisinden başka bir şey değildim.

"Bela seni yine bulursa beni çağırırsın," diye mırıldanıyor, sonra yerine doğru dönüyor.

"Peki ya senin ?" Aptalca geveledim, tüm mantıklı düşünceler kaçtı Ben.

Omzunun üzerinden fırlattığı bakışlarında bir sıcaklık parıltısı beliriyor. "I sanırım hayatta kalacağım."

Sonra gitti, akıl sağlığımı da götürdü.

CHAPTER 10

SANTE

TOMMY VE BEN SICILYA'YA ILK VARDIĞIMIZDA, UYUMAK ZORUNDA KALMIŞTIK. bir ay boyunca amcamın ahırında kaldım. Traktör ve ekipman depolamak için kullanılan sağlam kırmızı bir binanın içinde rahat bir samanlık hayal ediyorsanız, tekrar deneyin. Bu sefer, çürüyen ahşap, toprak zemin ve oda arkadaşı olarak altı büyük domuz düşünün.

Lazaro Amca'nın muazzam bir mülkü var - teknik olarak uzaktan kuzenim ama amca terimini saygımdan dolayı kullanıyorum. Ve bize rağmen ona saygı duyuyorum. İlk günden itibaren bizi evine kabul edebilirdi, ancak o zamanlar kaldığımız yer konusunda ne kadar acı ve öfkeli olsam da, bakış açımı değiştirmek için ahırdaki o aya ve sonrasında gelen her şeye ihtiyacım vardı. Bize yaşattıklarından *dolayı* Lazaro Amca'ya saygı duyuyorum. Onun alışılmışın dışındaki öğretileri olmasaydı şu an olduğum kişi olamazdım.

Lazaro'ya göre, hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden sahip olduklarınızın değerini gerçekten bilemezsiniz. Haklıydı da.

Babam söz konusu olduğunda elim çok kötü durumdaydı ama bu hayatımın sadece bir yönüydü. O da geçmişte kaldı. O zamanlar kendime acımakla o kadar meşguldüm ki kaybettiklerimden ve başarısızlıklarımın başka bir şey göremiyordum. Negatif bir geri bildirim döngüsü içinde sıkışıp kalmıştım. Ama geceleri soğuk zeminde uyanık yatarken, kendimi evimin rahatlığını dilerken buldum ve bu da hayatımın nasıl görünmesini istediğimi hayal etmeye dönüştü. Babamdan nasıl farklı olacağımı ve kendimle ilgili neleri değiştirmek istediğimi düşündüm. Kendimi affettirme fırsatı için heyecanlanmaya başladım. Gelecek hakkında. Fark ettim ki ben bir

Hayatımdaki yolcu. Lanet olası pilot bendim. Eğer bir şeylerin farklı olmasını istiyorsam, kıcıımı kaldırıp bunu gerçekleştirmeliydim.

O andan itibaren hayattan istediğimi elde etme becerimi geliştirdim. Babamın burnumun dibinde annemi öldürdüğünü ve kız kardeşime de aynısını yapmaya çalıştığını öğrendiğimde hissettiğim kadar beceriksiz ve bilgisiz hissetmeyi bir daha asla reddettim.

Büyümem bir süreçti. Aksilikler yaşadım ve Sicilya yaşam tarzı affedici değildi ama bu beni daha da güçlendirdi. Öğrendiğim en önemli derslerden biri sezgilerimi dinlemektir. Lazaro Amca'nın sıfır toleranslı yönetim tarzı bana pratik yapmam için çok sayıda fırsat verdi - bir durumu tanımlama, yorumlama ve okuma yeteneğimi geliştirerek eylemlerimin olası sonuçlarını tahmin edebildim. Sezginin hayatın küçük kopya kağıdı olduğunu anladıktan sonra, bu beceriyi en önemli önceliğim haline getirdim.

Yirmi iki yaşında, insanların tavırlarındaki ince nüansları yakalama yeteneğimin benim yaşındaki biri için olağanüstü olduğunu söyleyebilirim. Radarım her zaman açık.

Bu nedenle, Amelie'nin polisi aramaması gibi bana tuhaf gelen bir şey olduğunda dikkat kesiliyorum.

Alarmımın çalması illa ki bir sorun olduğu anlamına gelmez. Beklenmedik tepkisinin ardındaki neden tamamen iyi niyetli olabilir - ne de olsa kayınbiraderi İrlanda mafyası. Belki de ona polislerden uzak durmasını söylemişlerdir. Ama nedenini çözene kadar, sezgi radarımdaki pingin konuyla ilgili olup olmadığını bilemem. Bu da onu yeni bir öncelik haline getiriyor.

Telefonumu çıkardım ve favoriler listemdeki ilk isme bastım. Listede sadece üç isim var. Tommy, Lazaro Amca ve üçüncüsü de yıllardır aramadığım ama bir türlü çıkaramadığım bir numara. Amelie bana ulaştığı anda, ki ulaşacağını biliyorum, dördüncü isim onunki olacak.

Tommy beni selamlamak yerine, "Bu gecenin gösteri için olduğunu söylediğini sanıyordum," diye havlıyor.

"Öyleydi."

"O zaman tüm gücünü o yumruğa vermene gerek yoktu. Çenemi kırabilirdin, pislik herif."

Bu konuşmayı yüz yüze yapmadığımız için memnun bir şekilde sırtıyorum. "Bunu inandırıcı kılmak zorundaydım. Ayrıca, tanıdığım herkesten daha iyi darbe alabiliyorsun."

"Sırf yapabiliyorum diye zorunda değilim." Ses tonu eşit, ama suratının asık olduğunu duyuyorum ve sırtıyorum.

"Sana borçlu kalacağımı söylemiştim."

Ağır bir iç çekiş çizgiyi geçer. "Bunların herhangi birine neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum. Tüm bu duman ve aynalar neden? O da ayaklarınıza kapanan diğerleri gibi sadece bir kadın."

Tommy şanslı ki ona karşı bu dünyadaki herkesten daha fazla sabrım var. Amelie'nin olağanüstü olmadığını ima etmek kaslarımı öfkeyle geriyor.

"Amelie farklı." Ses tonum kısık ama bu onun için pek bir şey ifade etmiyor. Tommy çoğu insan gibi vurguları ve nüansları algılayamıyor. Sezgileri hiçbir zaman tam olarak olgunlaşmadı, bu yüzden ikimize de yetecek kadarına sahip olmalıyım. Madalyonun diğer yüzü ise hiç kimsenin kuzenim Tommy kadar dürüst ve sadık olamayacağı anlamına geliyor. Bu nitelikler ağırlığınca altın değerinde.

"Nasıl farklı?" diye soruyor.

"O *benim*." Ya da yakında olacak. Ona düşünmesi için bir dakika verdim.

"Geri , değil mi?"

"İstediğini yapmakta özgürsün, Tommy. Her zaman öyleydin." İşte yüzden beni Sicilya'ya kadar takip etmeyi seçmesi beni çok etkilemişti. Ben gönderilmiştim ama o gitmek zorunda değildi. Arkadaşlığımıza o kadar değer veriyordu ki, yalnız gitmeme izin vermektense benimle birlikte acı çekmeyi tercih etti.

Sizin için böyle bir şey yapabilecek kaç kişi tanıyorsunuz?
Çok fazla değil.

Tommy şehre geri dönme fikrine pek sıcak bakmıyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de istemiyordum. Kendim için kurduğum yeni hayatı seviyordum. Sicilya'daki herkesin tanıdığı tek versiyonumun yeni versiyonum olması hoşuma gidiyordu. Lazaro Amca hariç herkes, ama dönüşümümün arkasındaki kişi oydu, bu yüzden o sayılmaz.

Tommy'nin hayatını benim için tekrar alt üst etmemeyi tercih ederim ama Amelie tartışmaya açık değil. Bu da öngörülebilir gelecekte Manhattan'da kalacağım anlamına geliyor, yani Tommy de öyle.

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra gemiyi terk etmeyeceğimi."

"Evet, biliyorum," diyorum sırtarak. "Seni bunun için seviyorum, eğer teselli olacaksa."

"Siktir git," diye homurdanıyor.

Onu gerçekten kızdırmak istemediğim için gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bana İrlanda'nın polislerle olan ilişkisinin son durumunu anlatın. Birbirlerine düşmüşler.

Dışarı mı?" Geri dönmeye karar verdiğimde Tommy'den yerel suç ortamı hakkında biraz keşif yapmasını istedim. Okyanus ötesinde olmasına rağmen New York'ta olup bitenleri her zaman takip eden Lazaro'dan atmosfer hakkında temel bir fikrimiz vardı. Onun sözleriyle, bela her yerden gelebilir. Ama eğer bu sokaklarda olacaksak, ayrıntılar istiyordum.

"İrlandalılar ve polisler her zamanki gibi güçlü. Teşkilatın yarısıyla akraba olmalarının yanı sıra, İrlandalılar mevcut komiseri yıllar önce kendi elleriyle seçtiler."

İlginç. Yani Amelie muhtemelen bu nedenle polislerden uzak durmuyordu. Zihnimdeki olasılıklar listesinden bunu çıkarıyorum.

"Neden sordunuz?"

"Amelie polise şikâyetle bulunmamakta oldukça kararlıydı ve ben de nedenini anlamaya çalışıyordum."

"Neden onun beni ihbar etmesini sağlamaya çalıştın?"

"Denemekten çok neden yapmadığını merak ediyordum. Yapsa da fark etmezdi zaten. Onlara verecek hiçbir bilgisi yok."

"Sorunuzun cevabı bu olabilir o zaman. Ya da kaybolduğu zamanki başarısız soruşturmayla bir ilgisi olabilir. Belki de onlara güvenmiyordur."

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Renzo onu bulduklarında bana hastanenin kimliği belirsiz bir amnezi hastası için saldırı raporu düzenlediğini ama bunun kayıp kişilerle karşılaştırılmadığını söyledi. Amelie'nin kız kardeşi Amelie'yi bulmak için ayak işlerini kendisi yapmak zorunda kalmış."

"O zaman kötü bir müfettişi olması, bunun tekrarlanacağı anlamına gelmez." Korku ya da diğer duygulara dayalı kararları sevmiyorum. İnsanların *kendilerini* daha iyi *hissetmelerini* sağladığı için kötü kararları rasyonalize etmelerini izlemeyi sinir bozucu buluyorum. Bu bok her seferinde sizi ısırarak için geri gelir.

Tommy kesin bir ifadeyle, "Demek istediğini yanlış kişiye anlatıyorsun," diyor.

"Haklısın." İç çektim. "Bilgi için teşekkürler. Aklına başka bir şey gelirse bana haber ver."

"Kiminle konuştuğunu düşünürsek, bunun çok geniş bir ifade olduğunun farkındasın değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Güzel. Sıkılmanı hiç istemem."

Hat önce Tommy homurdanıyor. Telefonumu mutfak tezgahının üzerine fırlatıp bir şişe Masseto Merlot açıyorum. Bu da Lazar Amca'dan öğrendiğim bir başka şeydi - iyi bir şaraba değer vermek. Düzgün bir sürahi kullanmadığımı ya da havalandırmadığımı görseydi bir iki çift laf ederdi.

Tiradının zihnindeki görüntüsü, ilk yudumu alırken dudaklarıma küçük bir gülümseme getiriyor. Bugünkü prodüksiyonu gerçekleştirdikten sonra tam da ihtiyacım olan şey bu.

Görünüşe göre tiyatroyla ilgilenen tek kişi Amelie değil.

Televizyona bakan kanepeye oturuyorum ama seyretmiyorum. Duvarı izliyorum çünkü bu daire Amelie'ninkiyle aynı duvarı paylaşıyor. Krem rengi duvar dokusuna bakarken, onun evini ve ne yapıyor olabileceğini hayal ediyorum. Kolundaki yazıyı yıkadı mı? Yoksa tenimin onunkine değdiği anıyla birlikte yazının da solduğunu görmek istemiyor mu?

Her hareketimi izlerken o kadar büyülenmişti ki, tüm vücudunun dokunuşundan titrediğini fark ettiğinden emin değilim. Çok duyarlıydı. Bana tavır yapıp kibirli parmağını göğsüme bastırduğunda, basit bir dokunuşum onun sert kenarlarını anında eritti. Bu kadar basit bir şey için hiç bu kadar büyük bir tatmin hissetmemiştim.

O birkaç kısa dakika boyunca, özellikle de bir anlığına beni tanıdığını düşündüğümde, tüm duygularım alt üst oldu. Beni hatırlamasını istemediğimden emindim, ancak tanıma sandığım şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu fark ettiğimde, bıçak gibi saplanan hayal kırıklığını inkar edemedim.

Şu anda bile yan odaya gidip ona tam olarak kim olduğumu ve tanıştığımız andan beri bana nasıl sahip olduğunu göstermek istiyorum. Dört yıllık hayal kırıklığı ve özlem yüzeye tırmanıyor ve kontrolü tamamen kaybetme tehdidinde bulunuyor. Bu dürtü çıldırtıcı, derimin altında kaynıyor.

Bu yüzden uzaklaşmak zorunda kaldım.

Onu o daireye kadar takip etmiş olsaydım, ne yapardım ya da ne söyledim emin değildim. Bu tür bir duygusal dengesizlik kabul edilemez. İstenmeyen sonuçlara yol açar ve yürüttüğüm bu kampanya hesaplanmamışsa hiçbir şey değildir. Soğukkanlılığımı kaybederek bunu *mahvetmeyeceğim*.

Telefonum mutfak tezgahında bir aramayla titriyor. Arayan Lazaro. İtalyanca cevap veriyorum çünkü aramızda kullandığımız tek dil bu. İngilizce konuşuyor ama kendi bölgesinde hayatta kalmak istiyorsam onun dilini öğrenmekle sorumlu olduğumu başından beri açıkça belirtmişti.

Bir insanın doğru şekilde motive edildiğinde bir dili ne kadar hızlı öğrenebileceği şaşırtıcıdır.

"Sante, haftalar oldu ve senden hiçbir haber alamadım. Lazaro amcanı bu kadar çabuk mu unuttun?"

"Affet beni amca. Saygısızlık etmek istemedim. Sadece paylaşacak bir haberim yoktu" diye onu temin ettim. Gerçekten incinmiş değil - yorumu daha çok

Hatırlatma. Kan bağımız var ama aile işlerimiz aynı değil. İki dünya arasındaki çizgide duruyorum. Şimdilik bunu yapmama izin verdi ama bu sonsuza kadar sürmeyecek.

"Hiçbir şey mi? Bana en azından kuzenin Donat'a saygılarını sunmadığını söyleyemezsin - orada kalırsan o senin patronun olacak."

"Eğer burada kalmama ihtimalim varsa kendimi duyurmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

Lazaro cık cık diye bir ses çıkarır. "Sana kendine yalan söylememeyi öğrettim.

Başkalarının size yalan söylemesini engelleyemezsiniz, ancak kendinize yalan söylerseniz-"

"Suçlanacak tek kişi benim," diye bitiriyorum. Bu onu defalarca duyduğum bir cümle. Buna kesinlikle inanıyorum ama yalanı yakalamak zor olabiliyor.

"Donati'den başka nedenlerle kaçtığımı düşünüyorsun." Bu sözleri söylerken bile gerçekliğini hissediyorum.

"Ailenizden kaçıyorsunuz. Ne olduğunu söyle."

Dirseklerimi granit tezgâha yaslıyorum, bedenim sönüyor. O kesinlikle haklı.

Lanet olsun.

"Seni duyuyorum." Kelimeler vicdanımın ağırlığı altında ağırlaşıyor.

"İyi, iyi. Amerikalılar için o kadar da kötü bir aile değiller," diye itiraf ediyor. Ondan gelen bir iltifat gibi parlıyor ve dudaklarıma yorgun bir gülümseme getiriyor.

"Haklısın ve hayatımda oynadıkları rol için minnettarım." "Aferin oğluma.

Sahip olduklarınızın kıymetini bilmek her zaman iyidir. Nefret ederdim

"Seni domuzlarla birlikte görmek güzel." Hafif ses tonu beni daha da gülümsetiyor çünkü ikimiz de bunun tamamen bir şaka olmadığını biliyoruz. Eğer bakış açımı kaybettiğimi düşünüyorsa, beni hemen o ahıra geri gönderir. Elbette, artık yetişkin bir adamım ama eski topraklarda işler böyle yürür. Lazaro Amca sana ahıra gitmeni emrederse, kışını ahıra götürürsün.

"Aradığına sevindim amca. İrtibatı koparmamak için elimden geleni yapacağım."

"Eh, meşgulsün. Anlıyorum." Yorumumu geçiştiriyor ama bunun tek nedeni mesajın alındığını biliyor olması.

"Yakında görüşürüz. Giulia Teyze'ye sevgilerimi ilet." "Ciao, Sante."

Ne lanet bir gün. Uzun bir yudum almadan önce şarabı kadehimde döndürüyorum. Tadını çıkarma noktasını geçtim ve güçlü sıvıyı hissetmeye hazırım

yarışan zihnimi yatıştırır.

Bardakta sadece pembemsi bir kalıntı kaldığında, anahtarlarımı alıp dışarı ıkıyorum. Baştan ıkarıcı şeylerden uzaklaşmak dışında nereye gittiğimden emin değilim. Arabayla bir tur , zamanı serinlemek için kullanmayı umuyorum ama kendimi tanıdık bir binanın önünde park etmiş buluyorum. Babamın ölümünü izlediğim ve ihanetinin boyutunu öğrendiğim günden beri gitmediğim bir yer. Otuz kat yukarıda, kız kardeşim Noemi ve kocası, hepsi de ben ülkeyi terk ettikten sonra doğan üç çocuklarıyla birlikte yaşıyor.

Dört yıl boyunca, ikiz çocuklarının doğumundan sonraki son aylarda bile, onların her dönüm noktasını e-posta yoluyla bana bildirmeyi ihmal etmedi. Onlara yetişmek için çok yoruluyor olmalı ama yine de yazmayı hiç bırakmıyor. Ziyaret tekliflerini reddettim. Yazdığımda cevap vermekte yavaş davrandım. Genel olarak onu mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğrattım.

Yüzleşmek için en çok mücadele ettiğim kişi o.

Renzo sorun değil. Sorun şu ki, eğer onunla konuşursam, onunla da konuşmak zorunda kalacağım. Kendime neden acele etmeme gerek olmadığına dair her türlü hikayeyi anlattım. En önemlisi, Amelie söz konusu olduğunda anonim kalma arzuma güvendim. Ailelerimiz işin içine girdiğinde beni önyargısız bir şekilde tanıyamaz.

Bu da diğerleri gibi bir bahane.

Kim olduğum hakkındaki gerçeği bilseydi Amelie ile hedeflerime ulaşabilirdim. Sadece istemiyorum. Hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum, bu yüzden yapmadım.

Dört yıldır kaçıyorsun, sik kafalı. Kendine gelme zamanı.

Yapacağım.

Ben babam gibi korkak değilim. Yaptığım şeylerle yüzleşeceğim... Sadece bugün değil. Ama yakında.

CHAPTER 11

AMELIE

LINA VE BEN YILDA BİR KEZ ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN BULUŞMAYA ÖNCELİK VERİYORUZ. Eski dadımız Gloria ile bir hafta. fiili annemizdi ve bize ebeveynlerimizin asla vermediği sevgiyi verdi. Ona sahip olmasaydık hayatımızın nasıl bir felakete dönüşeceğini düşünmek bile istemiyorum.

Lina ve ben aynı binada yaşadığımız için birbirimizi zaman görebilsek de Gloria hala yirmi dakika uzaklıktaki küçük dairesinde yaşıyor. Hayat çok yoğun. Onu görmek için zaman ayırdığımızdan emin olmak istiyoruz, bu yüzden kız kıza öğle yemeği.

Bugün şirin bir sandviç dükkanında buluştuk ve küçük Violet'in de bize eşlik etmesinin keyfini çıkardık. Gloria da ben de Violet'in bize eşlik etmesini seviyoruz ama bu durum Lina'nın öğle yemeğini daha sıkıntılı hale getiriyor. Yolda bana onu son gördüğümünden beri daha iyi hissettiğini söyledi. Buna sevindim ama küçük tatlıya yardım etmek ve Lina'yı rahatlatmak için elimden geleni yapacağım.

Gloria'yı kucaklayıp masamıza yerleştikten sonra Lina, Violet'e kemirmesi için bir kraker veriyor.

"Çok büyüyor," diyor Gloria gözlerinin kenarları sevgiyle kırışarak. "Bana siz kızların küçüklüğünü hatırlatıyor."

Vi krakeri yerde sallıyor ve annesine sinsisi bir bakış fırlatıyor. Lina boğazının arkasından ona uyarı niteliğinde bir ses çıkarır.

İşaretimi duyunca krakeri kaptım ve Violet'i kıkırdama krizine soktum.

Lina bıkkınlıkla, "Onu görüyorsun, Mama G. Eminim bebekken bu kadar şımarık değildik," diyor.

Göğsünün derinliklerinden kahkahalar yükselirken Gloria'nın başı geriye düşüyor. "Oh, mija. Bu şımarıklık değil. Bu sadece bir bebek olmak."

Violet bir sevinç çılgılığıyla ellerini masaya vuruyor, sonra kıpırdamadan duruyor, yüzü gerginlikten kıpkırmızı oluyor. Bezini berbat ettiğini anlamak için tahmin yürütmeye gerek yok. Şimdi ben Gloria'yla birlikte histerik bir şekilde gülüyorum ve Lina başını sallıyor ama yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemiyor.

"Evet, sadece bir bebek," diye onaylıyor Gloria.

"Onu değiştirmek benim için sorun değil," diyorum dürüstçe.

"Hayır, değil. Gerçekten. İki dakikadan fazla sürmez." Lina ayağa kalkar ve şu anda restorandaki herkese gururla "kaka kaka" diye seslenen kıvranan sevinç yumağını toplar.

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim," diyorum Gloria'ya, Lina dükkânın arka tarafına doğru gözden kaybolduğunda. "Yapacak o kadar çok işi var ki."

"Ben de, mija. Siyatiğim bana bu kadar sıkıntı vermeseydi, ufaklığa daha sık göz kulak olurdum."

"Çok şey yapıyorsun, Mama G."

"En azından siz kızlar birbirinize sahipsiniz. Annenizin sizin için yaptığı tek iyi şey bu." Gloria annemizin annelik içgüdüsünden yoksun olduğunu biliyordu ama annem Lina'yı manipüle etmek için Gloria'yı rehin alana kadar onun ahlaksızlığının gerçek derinliklerini bilmiyordu. O gün annemle babamın öldürüldüğü gündü. Bunun olması gerekiyordu ama Lina ve Gloria gibi buna tanık olmadığım için mutluyum. Bunun ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum.

"Bu şekilde düşünmemiştim ama sanırım haklısın." Gloria'nın beni incelediğini ve ona bakmamı istediğini hissedebiliyorum. "Ne?"

"Kendine iyi bakıyor musun Mellie? Bence belki de çok fazla pratik yapıyorsun ve yeterince yemiyorsun." Endişe alınının çatlamış kırışıklıklarına kazınmış.

Güven verici bir şekilde gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Söz veriyorum iyi gidiyorum. Çok fazla pratik yapıyoruz ama bunun nedeni gösterinin üç haftadan kısa bir süre içinde başlayacak olması."

"Evet! Sizin için çok heyecanlıyım. Lina açılış gecesi için bize bilet aldı bile."

"Size bilet bulabileceğimi söylemiştim."

Omuz silkiyor. "Kız kardeşini bilirsin. Bunu kendisi yapmak istedi."

Birdenbire küçük aileme duyduğum sevgiyle dolup taşım. Aidiyet hissi veren, gelişen bir aile ağacıyla çevrili olmak kulağa çok cazip geliyor, ancak ailem boyut olarak eksik olsa da kalite olarak bunu telafi ediyor. Eksikliklerime odaklanmak yerine sahip olduğum nimetler için daha fazla şükretmeyi hatırlamam gerekiyor. Onları güvende tutma ve mutlu etme becerim gibi. Bazen seçimlerimin bir yük değil, bir onur olduğunu unutuyorum.

Toplumu uzak , bunu yapacağım. Bedeli ne olursa olsun.

"Evine git, aptal. Yeterince pratik yaptın," diye azarlıyor Hazel dikiş çantasını toplarken.

"Uzun kalmayacağım, söz veriyorum." Sağ elimi yeminimle birlikte kaldırıyorum.

Yönetmenin dediğine göre ışık ekibi saatlerce çatı katında çalışacakmış. Etrafımda insanlar olacak ve koreograf benim bir sekansımı , bu yüzden zihnimde tazeyken birkaç tekrar yapabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim.

"Güzel. Daha gösteri başlamadan kendinizi yıpratmanıza gerek yok." "En fazla otuz dakika, Scout'un onuru."

Başparmağını kaldırıp kapıya yöneliyor. "Bana mesaj at."

"Atarım!"

Sözümü tutuyorum ve yeni adımlara odaklanan kısa bir seansa bağlı kalıyorum. Sahnedeyken beni izleyen birinin varlığını hissediyorum ama sahne arkasında birkaç teknisyen dolaşıyor. Bu hissin nereden geldiğini bilmek zor.

Geceyi bitirdiğimde duraksıyorum ve bakışlarımın salonun arka tarafındaki gölgeleri taramasına izin veriyorum.

"Orada biri mi var?" Bilmek istediğimi belli ederek sesleniyorum.

Ağır New York aksanlı bir ses yukarıdan havayı yarana kadar sorum sessizlikle karşılandı. "Benimle mi konuşuyorsun?"

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, kalbim boğazıma doğru fırlıyor.

"Oh! Hayır, üzgünüm," bağıriyorum, elimle göğsümdeki çarpıntıyı bastırıyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

Etrafımda insanlar var ama onları göremiyorum. Kimin burada olması gerektiğini ve kimin tehlikeli bir sapık olabileceğini anlayamıyorum. Gitmem gerekiyor ama fark ettim ki

Eşyalarımı alıp dışarı çıkma vakti geldiğinde bunu ne kadar kötü düşündüğümü ettim. Binada yalnız kalmamaya o kadar konsantre olmuşum ki binadan nasıl *çıkacağımı* düşünmemiştim. Bir taksi çağırabilirdim ama bu yine de dışarıda tek başıma yürümemi gerektirecekti. Bunu daha önce birçok kez yapmıştım ama sapığın beni eve kadar takip ettiğini öğrendiğimden beri yapmamıştım.

Beni dışarıda bekliyor olabilir mi?

Kalın kadife perdenin yanında duruyorum ve gölgelerin içinden soyunma odasına doğru bakıyorum. Ya yine beni bekliyorsa? Işık ekibi etrafta ama bağırırsam beni soyunma odasından duyabilirler mi? Arka taraf ne kadar iyi ses geçirmez?

Bunu yapamam.

Burada kalmak kötü bir karardı ve bu hatayı tekrarlamayacak olsam da eve güvenli bir şekilde dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Sinemaya gelip bana eşlik edecek birine ihtiyacım var.

En azından telefonumu yanımda tutacak kadar zeki olduğum için kendimi tebrik ediyorum. Sahne ışıklarının güvenliğine yaklaşıyorum ve kız kardeşimi arıyorum.

"Sanırım bugün yaşanan bez patlamasının nedenini biliyorum," diyor Lina merhabalaşmamızın ardından. "Küçük hanımın ateşi var. Sanırım kulak enfeksiyonu geçiriyor."

Bebeğin ağlamasından onu duymak çok zor. Kalbim ikisi için de acıyor.

"Olamaz! Zavallı şey."

"Evet, Oran da bu gece iş için Jersey'de. Aile doktorunu aradım, önümüzdeki bir saat içinde gelecek. Umarım yanında antibiyotik vardır, yoksa ikimiz için de uzun ve berbat bir gece olacak." *Aile* doktoru, Byrne'lerin ev ziyaretleri için para ödedikleri çocuk doktoru.

"Eminim seninle ilgileniyordur," diyerek onu temin ediyorum ve Lina'yı olası sürüşler listemden çıkarıyorum.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, yoksa sadece kontrol etmek için mi aradınız?" "Sadece kontrol etmek için. Sizi yalnız bırakayım. Tatlım Vi'ye bir sürü öpücük ver." "Öpeceğim. Bana şans dile," diyor iç çekerek.

"Sen ."

Telefon görüşmesini sonlandırıyoruz ve bir sonraki aramayı kime yapacağımı düşünüyorum. Lina'nın baldızlarından birini arayabilirdim ama onların da çoğunun küçük çocukları var. Muhtemelen Stormy'ye en yakın olan benim ama onun da sabah bulantıları var. İlgilenmem gereken iki küçük çocuk daha varken, onu ya da kocasını rahatsız etmekten nefret ediyorum.

Hazel'a hızlıca bir mesaj atıyorum ve şehir dışına giden bir trende olduğunu teyit ediyorum. Manhattan'ın merkezinde tek yatak odalı geniş bir daireye sahip olacak kadar şanslı olsam da, birlikte çalıştığım insanların çoğu benden çok farklı yaşam tarzlarına sahip. Bu da beni çevremdeki insanlardan ayıran pek çok farklılıktan bir diğeri.

Umutsuz bakışlarım bileğimin iç kısmına kazınmış numaraların silik kalıntılarına kayıyor. Isaac'in numarasını çoktan telefonuma kaydetmiştim ama hayatımın en erotik anlarından birinin kanıtlarını temizlemeye kıyamadım.

Onu isteyebilir miyim? Bana numarasını tek sebebi bu değil miydi? Kendimi güvende hissetmezsem aramamı söyledi. Bu sayılır mı, yoksa aptallık ettiğimi mi düşünür?

Bu senin güvenliğin. Onun ne düşündüğü kimin umurunda?

Evet, ama bana numarasını verdikten hemen sonra ona mesaj yanlış mesaj gönderir.

Ne mesajı bu? Yardımını takdir ettiğinizi mi?

Çaresiz ve yalnız olduğumu düşünmesinden daha çok endişelendim. İçimdeki tartışma ortağım sessizliğe büründü.

Tamam, bu çok kaba.

Gerçekler bazen acıtır.

Kaşlarımı çatıyorum ve korkmadan önce bir mesaj gönderiyorum.

Selam Isaac, ben Amelie. Tiyatroya gelip beni alma şansın var mı?

Isaac: Adres nedir?

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes dudaklarımın arasından vınlayarak geçiyor.

Ben: Metropolitan Opera Binası'ndayım

Ben: Teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Isaac: Kullanmanı istemeseydim numaramı vermezdim.

Sapığın ortaya çıktı mı?

Bir kelime hariç hepsini gönder tuşuna basmadan önce sahte bir açıklama yazıyorum.

Ben: Hayır

Isaac: Bana bir daha yalan söylersen seni dizlerimin üzerine yatırırım.

Verdiği cevap karşısında o kadar ve utanç verici bir şekilde tahrik oldum ki cevap vermem tam bir dakika sürdü.

Ben: Beni bırakacak başka birini bulurum.

Başka birine binersen, şaplaktan daha kötüsünü yersin.

Gözlerim biraz daha açılsa yuvalarından düşecekler. Bu, bir erkeğin bana söylediği en küstah, en otoriter şey ve bundan daha ateşli bir şey duymadım. Bundan hoşlanmamalıyım. Sözlerinin beni nasıl etkilediğini ona asla itiraf etmeyeceğim, ama kendime yalan söyleyemem. İçim ihtiyaçtan öylesine şişmiş ki kıvranmamak için kendimi zor tutuyorum.

Cevap vermek için ne kadar beklerseniz, ne düşündüğünüzü anlayacaktır.

İnançsızlığımı üzerimden cevabımı mesajla geri gönderiyorum.

Ben: DEMEK İSTEDİĞİM BU DEĞİLDİ VE SEN DE BUNU BİLİYORSUN

Hala geçerli. On dakika içinde orada ol.

Lanet olsun. Kendimi neyin içine soktum ben?

CHAPTER 12

SANTE

AMELIE'NİN BİR NOKTADA NUMARAMI KULLANACAĞINDAN EMİNDİM AMA bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim. Sonunda güvenliğini ciddiye almaya başladığı için rahatlardım. Yine de bugünlerde, birinin onu izlediğinden şüphelendiği anda neden bir sapığı ihbar etmediği hakkında konuşacağız. Konuyu zorlamadım ama unutmuş da değilim.

O mesaj attığında kıcımın çoktan sinemada oturuyor olduğu gerçeğini gizlemek için blok etrafında yavaş bir yürüyüş yapıyorum. Keşke mesajlarımı okuduğunda yüzünü görebilseydim. Eminim yüz ifadesi paha biçilemezdi. Onu kızdırabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Beni olması gerekenden daha fazla sinirlendirme gücüne sahip olduğu kesin.

Binanın önüne geldiğimde, ben içeri girmeye fırsat bulamadan beni karşılamak için dışarı çıkıyor.

Elini tutup bizi kapının yanındaki tuğla duvara götürürken kaba bir şekilde "Hadi konuşalım," diyorum. Onu duvara karşı kafesleyecek şekilde konumlandığımızdan emin oluyorum. Oyun oynamadığımı bilmesi gerekiyor.

"Sana bir soru sorduğumda, bana doğruyu söylemeni beklerim."

"Tam olarak yalan söylemiyordum."

Ona sert bir bakış fırlattım.

"Ben kimseyi *görmedim*," diyerek azarlanmaktan kurtulmaya çalışıyor. "Ve beni takip eden o adam sokaktan geçen rastgele biri de olabilirdi - bu onu sapık yapmaz. Sadece daha dikkatli olmam gerektiğini fark ettim."

biraz daha dikkatli. Elimi uzatmamı söyledin, ben de uzattım." En iyi Bambi taklidini yaparak gözlerini açıyor.

İşe yaramazsa siktir et.

Bana hâlâ yalan söylüyor ama çok da üzülemiyorum. Sonuçta bana ulaştı ve mesaj attı ve beni neredeyse hiç tanımıyor. Ama bir sapığı olduğu gerçeğini saklıyor. Varlığımı hissettiğini gördüm. İzlendiğini biliyordu, o zaman neden bu gerçeği sakladı? Neden bana birinin onu haftalardır izlediğini itiraf etmiyor? Hiç mantıklı değil.

Sonra aklıma geldi.

Bu onun için normal bir olay olabilir mi? Sahnede olmak her türlü delinin onun hakkında fanteziler kurmasına neden olabilir. Parmaklarım sıkı, öfkeli yumruklar halinde kıvrılıyor.

Böyle olmasa iyi olur, çünkü çizgiyi aşan herkesin gözlerini oyarım.

"Bu tür şeyler sık sık olur mu?" Huysuzca sordum. "Beni takip eden biri mi? Hayır. Hiç de değil."

Burnumdan sakinleştirici bir nefes veriyorum ve ellerimi başının iki yanına koyuyorum. Aramızda bir nefeslik havadan başka bir şey kalmayana kadar bedenimin öne doğru sıralanmasına izin veriyorum. "Olsaydı bana söyler miydin?"

"Muhtemelen değil," diyor boğuk bir nefesle. "Bildiğim kadarıyla en büyük kötü sen olabilirsin. O adamın peşinden giderken gözünü bile kırpmadın."

"bir sürüngenden korkmuyorum."

"Çoğu insan korkardı."

Dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Ben çoğu insan değilim." Kelimelerin yavaşça çıkmasına izin veriyorum. Baştan çıkarıcı bir şekilde.

Titreyerek soluduğu hava göğsünü benimkine bastırıyor. Vücudunu benimkiyle aynı hizaya çekmemek için avuçlarım tuğlaya yapışmış gibi davranmak zorunda kalıyorum.

"Anladığım kadarıyla. Kimsin sen Isaac? Soyadını bile bilmiyorum."

Geri çekiliyorum, böylece tekrar onun ormanlık bakışlarına bakıyorum. "Adım size nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir şey söylemeyecek."

"O yumruk bana çok şey anlattı." Mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırıyor. "Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun."

"Takipçi sorunun olduğu için şanslısın." Dudaklarımda kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor.

"Benim takipçi sorunum yok," diye tekrarlıyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Olsaydı bile bu seni ilgilendirmezdi." Bana karşı sert olma çabası çok değerli.

Elimi duvardan kaldırıyorum ve parmak eklemlerimi boynunun yanından, omzunun etrafından ve bileğine ulaşana kadar kolundan aşağı nazıkçe izliyorum. Dokunduğumda nabız noktası sarhoş bir kelebek gibi uçuşuyor. Elim bileğini çevreliyor, o kadar narin ve kırılabılır ki, tenini hala işaretleyen mürekkep görünecek şekilde aramızda kaldırıyorum. Diğer elimle parmaklarımı porselen teninde gezdiriyorum.

"Beni seçtiğin anda, bunu benim meselem haline getirdin," diye açıklıyorum duygularla harap olmuş bir sesle.

"Seni ben mi seçtim?" diye sorar, şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Aradın. Dünyadaki *herhangi birini* arayabilecekken bana ulaştın."

"Başkalarını da denedim ama meşguldüler," diye savunmaya geçiyor, ama bu hamlenin gücü yok. Bunun bir bahane olduğunu o da en az benim kadar biliyor.

Bileğini dudaklarıma götürüyorum ve kızarmış tenine yavaşça üç öpücük konduruyorum. "Sen beni seçtin, Amelie. Ve bu asla geri alınamayacak bir karar."

Dudakları inançsızlıkla aralandı. Tartışmak istiyor ama ona fırsat vermiyorum. Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve bizi kaldırımdan arabama doğru yönlendiriyorum. "Bunu hallettiğimize göre, seni eve bırakıyorum."

CHAPTER 13

AMELIE

ISAAC'IN TUNÇ GRISI MERCEDES'İNİN YOLCU KOLTUĞUNDA OTURUYORUM.
Kendimi tutarlı düşünceler üretecek kadar toparlamadan önce.

Onu ben mi *seçtim*? Asla geri alınamaz mı?

Bununla ne demek istedi? Aynı sözleri Hazel söylemiş olsaydı güler ve sonsuza kadar arkadaş kalacağımızı kabul ederdim. Isaac'ın niyetinin bu kadar gönülsüz ya da platonik olmadığına eminim.

Parıldayan yıldız ışığı gibi bir dizi karıncalanma, omurgamın tepesinden uzuvlarıma doğru süzülüyor. Keşke bunun korku olduğunu söyleyebilseydim ama heyecanı hissettiğimde anlıyorum. Isaac üzerimde bir tür hak iddia etmeye çalışıyor ve ben olmam gerektiği gibi itici değilim.

pek tanımıyoruz.

Kaldırımında bir adamı kovaladı ve muhtemelen adamın yüzünü kırdı. Her tarafı dövmelerle kaplıydı ve otoriter kelimesine yeni bir anlam kazandırıyordu. Dehşete kapılmam gerekirdi ama dudakları bileğimde kavurucu bir öpücük izi bıraktığında hissettiğim tiksindirici ihtiyacı görmezden gelemedim. Dokunuşunun sıcaklığı o kadar yoğun ki derimin kabarmamasına şaşırdım. Vücudumun ona verdiği tepki normal değil. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Parmaklarım deri koltuğun kusursuz dikişlerini takip ederek kendimi dengelemeye çalışıyor. Muhteşem bir araba. Pahalı. Yaşadığı daire de öyle. Onun mali durumu odaklanmam gereken son şey ama yine de bunu yapıyorum çünkü diğer her şey çok bunaltıcı.

"Araba yepyeni, değil mi?" En üst düzey özelliklerine bakarak soruyorum. Bu şey küçük bir servete mal oldu. Hatta belki de büyük bir servet.

"Geçen hafta aldım."

Gözlerim sonunda ona kaydı. Direksiyonun arkasında yıkıcı bir yakışıklılığa sahip ve rahat bir şekilde kendine güvenerek arabayı kullanıyor.

"Ne iş yapıyorsun?" Bu kadar parayı nasıl kazanıyor? Yatırım bankacılarının hissedar toplantılarına kanlı parmak eklemleri ve yakalarından saç çizgilerine kadar yükselen mürekkeple gelmediklerinden eminim.

"Şu anda işler arasında gidip geliyorum. Nasıl bir yol izlemek istediğime karar vermeye çalışıyorum."

"Böyle bir özgürlüğe sahip olduğun için şanslısın." Belki de aile parası. Ben de benzer bir durumdan geliyorum, bu yüzden onu suçlayamam.

Tiyatroya çok uzak olmadığı için apartmanımıza çabucak varıyoruz. Ön tarafta duruyor ve onu iyi tanıyor gibi görünen vale servisine anahtarları veriyor. Kapımı açmasını beklemiyorum. Bu bir randevu değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama yakında öğrenmeye niyetliyim.

Lobide ilerlerken gerilim artıyor, asansörün parlak ışıkları altında katlanarak yoğunlaşıyor. Dairemin kapısı görüş alanıma girdiğinde, söylenmesi gerekenleri söylemek için kendimi zorluyorum.

"Isaac, seni götürmek için elimi uzattığımı biliyorum ama bundan daha fazlasını anlayamazsın."

Gözlerinde eğlenceye benzeyen bir ışık var. "Neden olmasın?"

"Çünkü beni tanımadan ne düşündüğümü tahmin edemezsin." *Bunu yaparsan büyük bir hayal kırıklığına uğrarsın.*

"Benimle güvende hissettiğini biliyorum. Öyle olmasaydı beni bırakmamı istemezdin." Dövmeli parmakları uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına götürüyor. "Ve sana her dokunduğumda gözlerin büyüyor ve tüm vücudun arzuyla titriyor. Bu bana çok şey anlatıyor."

Ayağımı yere vurmak istiyorum çünkü haklı olduğu bir nokta var. "Ama ben bundan daha karmaşık biriyim. Belki beni tanıyormuş gibi hissediyorsun ama her şeyi bilmiyorsun ve ben de senin hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum."

Gözlerindeki parıltı ateşli bir yoğunlukla keskinleşiyor. "O zaman sana göstermem için bana bir şans ver."

"Bana bile söylemedin."

"Bu anlamsız. Sana kim olduğumu *göstermem* için bana bir şans ver dedim. Daha önce tanıştığınız diğer erkeklere benzemem. Kolay etiketlenebilir ya da

kategorize etmek. Beni tanımanın tek yolu korkularınızı ve beklentilerinizi bir kenara bırakıp beni olduğum gibi görmektir."

Ne yapacağımı şaşırdım.

Buna nasıl karşı çıkabilirim? Kendimi bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış hissediyorum çünkü ona umutsuzca evet demek istiyorum ama bunu nasıl yapabileceğimi göremiyorum. O benim her sırrımı ortaya çıkaracak biri. Çevrilmedik taş bırakmayacak.

Bunun olmasına izin veremem, bu da onu uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor.

"Bunu düşünmem gerek," diyerek hızla şişen ve boğazımı tıkayan duygu yumağını geçiştirmeye çalışıyorum. "Şimdi gitmem gerek." Acele etmezsem ağladığımı görecektim ve bu adamın beni ağlarken görmesine kesinlikle izin veremem. "Bıraktığın için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım." Kapımın şifresini giriyorum ve içeri kaçmadan önce omzumun üzerinden ona hızlıca gülümsüyorum, kararlılıkla kazanmış yüzünün anlık hatırasını da yanımda götürüyorum.

Gece tamamen uyandım, gözlerim açık ve duyularım tetikte, ancak o tanıdık izlenme hissini algılayana kadar nedenini bilmiyordum. İlk başta, takipçimle ilgili aşırı gerçekçi bir rüya görüp görmediğimi merak ediyordum. Sonunda uykuya teslim olduğumda saatlerce durumum üzerinde düşünmüştüm, bu yüzden uyandığımda korku hissi üzerime yapışmış olabilir.

Tamamen hareketsiz bir şekilde uzanıyorum, nefesimi yavaş ve sabit tutmaya çalışıyorum ama rüya teorisini elemek uzun sürmüyor. Onun varlığını yatak odamda, körfezden gelen yoğun bir sisin dokunuşu gibi hissedebiliyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama yalnız olmadığımıdan eminim.

Aman Tanrım. Ne yapsam acaba? En iyisi uyuyormuş gibi yapmak mı?

Bu beni daha kolay bir hedef gibi gösterebilir. Belki uyanık olduğumu göstermek onu korkutur.

Ya da istenmeyen bir yüzleşmeyi tetikleyebilir. Belki de meydan okumayı tercih ediyordur.

Adrenalin kalp atışlarımı hızlandırıyor ve tenimi terle kaplıyor. Doğru seçeneğin ne olduğundan emin değilim ama ne olursa olsun burada bir saniye daha yatabileceğimi sanmıyorum. Görmek zorundayım. Gelecek olanla yüzleşmeliyim.

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atarken, yorganı sıkıca üzerime çekerek hızla doğruluyorum. Bakışlarım anında bana ait olmayan yoğun gölgeye kilitleniyor. Yatak odamın kapısının yanındaki duvara yaslanmış, kıpırdamadan duruyor.

O beni izliyor, ben de onu.

Yapmam gerektiğini bildiğim gibi çılgık atmıyorum ya da panikle miyorum. Silah arıyor ya da bir *şeyler* yapıyor olmalıydım. Kendimi bir tepside sunmaktan başka bir şey. Ama bedenim ve zihnim şoka kilitlenmiş durumda. Bu his tanıdık ve bundan nefret ediyorum.

Savaş ya da kaç - en azından bunlar kişinin zarardan kaçınmaya çalıştığını gösterir. Bir de donma içgüdüğü var.

Bu tamamen normal bir tepki, ancak hakkında nadiren konuşuluyor. Ve sanırım nedenini biliyorum. Çünkü acınası hissettiriyor. Vücudum beni koruduğunu düşünüyor olabilir ama korumuyor. Donmak mümkün olan en değersiz tepki gibi geliyor. Ben çayırda saklanan bir geyik değilim ve keşke beynim de bu mesajı alsaydı.

Kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum, bu yüzden sanki işkencecimi teşhis etmek onu bir şekilde ortadan kaldıracakmış gibi yüzünü bulmak için gölgeleri araştırıyorum.

Faydası yok tabii ki. O artık eskisi kadar gizemli.

Dudaklarım bir şeyler yapabilecek gücü kendimde bulabilecekmişim gibi aralanıyor. Adam bana bu şans vermiyor. Kendini duvardan sıyrılıyor ve sessizce odadan çıkıyor. Her zamanki gibi değersiz olduğumu kanıtlayarak, bir kütüğün üzerindeki lanet bir yumru gibi oturuyorum ve ön kapının kapanışının sessiz tıkırtısını dinliyorum.

Benim neyim var böyle?

Ben *uyurken* yatak odamda bir adam vardı ve ben *hiçbir şey* yapmadım.

Ellerim öfkeli yumruklar halinde kıvrılıyor. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor, sonra altımdaki yatağı tekrar tekrar yumrukluyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Kendinizi savunmayı öğrenmeniz için ne gerekiyor?

Eğer bu kadar değersiz olacaksam, belki de gelecekleri hak ediyordumdur.

Bir bulantı dalgası midemi bulandırdığında elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Bunu daha fazla yapamam. Yapamam.

Telefonuma uzanırken tüm vücudum titremeye başlıyor.

Bunu bildirmek zorundayım. Bildirmek zorundayım. Hiçbir şey yapmamaya devam edemem, özellikle de Cemiyet'in olaya dahil olduğundan şüphe duyarken. Takipçim gittikçe daha da küstahlaşıyor ve polisi dahil etmek işleri daha da kötüleştirebilir, ama en azından denediğimi bileceğim. Karşı koymak için elimden geleni yaptığımı bileceğim.

Derin bir nefes alıp 911'i aradım.

Yirmi dakika sonra dairemin kapısına bir yumruk vuruluyor ve ardından kalın bir ses polisin geldiğini anons ediyor. Yerden bir battaniye alıp üzerime sardım ve ince atletimle külotumu örttükten sonra ışıkları açıp kapıyı açmak için acele ettim. Adamın gittiğinden emindim ama takviye ekipler gelene kadar kendimi yatağımdan çıkmaya zorlayamadım.

"Hanımefendi, davetsiz bir misafir ihbarı aldık." İki üniformalı memur koridorda durmaktadır. Öndeki genç ve oldukça çekici, ortağı ise emekliliğe yakın görünüyor ve muhtemelen emekli maaşı bağlanıncaya kadar çalışacak. Gözleri koridorda gezinirken topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Evet, doğru. Lütfen, içeri gelin."

"Burada yalnız mısınız?" Memurun sıcak kahverengi gözleri dairemin içini tarıyor.

İçeri girmelerine izin vermek için kenara çekiliyorum. "Evet, sadece ben varım."

Çenesini eğiyor. "Masaya otursak ve sen de bize neler olduğunu anlatsan nasıl olur?"

Önerdiği gibi yapıyorum, baş döndürücü bir rahatlama ve endişe kokteyli damarlarımı dolduruyor. Bu adamlar samimi görünüyor. Rozetleri doğru nedenlerle taktıklarına ve onları arama kararımın yüzüme geri tepmeyeceğine inanmak istiyorum.

Olanları basitçe anlattım-uyandım ve adamı odamda gördüm. Birbirimize nasıl baktığımızı ve sonra nasıl gittiğini. Olayları tekrar anlatınca kulağa biraz saçma geldiğini fark ettim.

Midemdeki endişeli çukur dikenli dikenlere dönüşüyor.

"Yani sen uyandığında kaçmadı mı? Orada öylece durdu, sonra da kapıyı bir şekilde arkasından kilitleyerek çıkıp gitti mi?"

Genç memura boş boş bakıyorum ve onları içeri almak için sürgüyü açmam gerektiğini fark ediyorum. Eğer sapık kapının kilidini açabiliyorsa, çıkarken de kilitleyebilirdi, ama neden kilitlesin ki? Bir kez görüldüğünde, olabildiğince çabuk kaçmaz mıydı?

"Broadway'de dans ediyorum," diye açıklamaya çalışıyorum. "Son zamanlarda biri beni izliyormuş gibi hissediyorum."

Ya takipçi gerçekten Toplum tarafından gönderildiyse? Ya dikkatleri üzerlerine çektiğinizi düşünüyorlarsa?

Midemde yeni bir bulantı dalgası dolaşıyor.

Paniğimin farkında olmayan memur devam ediyor. "Bana neye benzediklerini söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, her şeyden çok bir his." Yalan çünkü bir şey söylemem gerektiğinden emin değilim. Bu adamın deli olduğumu düşünmesini istemiyorum ama ortalığı karıştırmak da istemiyorum.

"Ve sizi izleyen kişinin burada, dairenizde olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Sanırım öyle. Başka kim bilmiyorum." Paranoyak gibi konuşuyorum.

İki polis birbirlerine baktıklarında onların da aynı şeyi düşündüklerini biliyorum.

Henüz bir şey söylememiş olan yaşlı adam nihayet konuşuyor. "Tiyatrodan sizi izleyen bu kişi hakkındaki endişenizin size gerçekmiş gibi gelen kötü bir rüya görmenize neden olma ihtimali var mı?"

Onu yalanlamak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

Gerçekti, değil mi? Gerçekle rüya arasındaki farkı bilemez miydim?

Saç kremini ve krakerlerimi düşünüyorum, hafızamdaki garip kaymaları. Sonra yaklaşık beş yıl önce hafıza kaybı yaşadığım o acı dolu ayları düşünüyorum. Beynim tüm kimliğimi benden saklamıştı ve kendi anılarıma - duygularıma, düşüncelerime ve beni ben yapan her şeye- çaresizdim. Bu deneyim bana beynin gücünü asla hafife almamam gerektiğini öğretti.

"Sanmıyorum ama ne demek istediğini anlıyorum," diye kabul ediyorum sonunda.

Ne düşünürsem düşüneyim, belki de en iyisi bu teoriye eğilmektir. Kendimi sorgulamak bir yana, yaşlı polisin yanıldığımı söylemesinin aslında bir mesaj olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. O da işin içinde olabilir mi? Çenemi kapalı tutmam için beni uyarıyor mu?

Artık resmileşti. Aklımı tamamen kaybediyorum.

Yakışıklı polis, belirsizliğimi hissederek nazik bir elini benimkinin üzerine koydu. "Hey, güvende olmak üzülmekten çok daha iyidir. Bunların hiçbiri için endişelenme ve bana şu izlenme hissinden biraz daha bahset."

Başımı sallıyorum ve sonra ön kapım üç kez sertçe çalınca sırıyorum.

"Amelie?" Isaac'ın sesi kapıda yankılanıyor.

Başımı masaya koyup her şeyin bitmesini dilemek istiyorum. Bu çok fazla.

Isaac ne olduğunu bilmek için ısrar edecek. Polisler odadayken ona yalan söyleyemem. Sapiğın burada olduğunu öğrenince daha da ısrarcı olacaktır. Aramıza asla mesafe koyamayacağım.

Ama artık bu konuda yapılabilecek çok az şey var.

İlk domino taşını devirdim. Tek yapabileceğim beklemek ve nasıl düşeceklerini görmek.

CHAPTER 14

SANTE

BEN GERİ VE İLERİ BENİM KAPIMA EN AZINDAN BİR BİR DÜZINE YÜRÜMÜŞ OLMALIYIM

Sonunda yan kapıya gitmeye karar vermeden önce. Polisler varken ortaya çıkmak her şeyi berbat edebilir ve yüzde 100 duygusal bir karardır. Neden geldiklerini biliyorum. Amelie'yi kontrol etmeme *gerek yok* ama var. Şerefsiz bir polis onu sorgularken içeride onunla birlikte olma dürtüsü o kadar baskın ki kendimi tutmaktan kaslarım resmen seğiriyor.

"Ne istediğine dikkat et" saçmalığı doğru. Tehlikedeyken polisi arama konusundaki isteksizliği beni endişelendiriyor. Bunu yapmasına sevindim ve eğer ona bu kadar takıntılı olmasaydım, aşırı kilolu bir çörek satıcısının ziyareti sorun olmazdı. Ama bununla tek başına başa çıkmasına izin veremeyecek kadar ileri gittim. Yanında olmalıyım.

Kapı nihayet açıldığında, üniformalı bir memur diğer tarafta duruyor. Genç ama kendinden emin, hemen benimle göz göze geliyor. Çoğu polisin sergilediği yapmacık kabadayılık, benimle yüzleştiklerinde genellikle güvensizlikle titreşir, ama bu adam kararlı ve soğukkanlı. Onunki, gerçek sorunlara yol açabilecek türden bir özdenetim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor sonunda.

"Ben Amelie'nin komşusuyum. Kapıyı çaldığınızı duydum ve onun iyi olduğundan emin olmak istedim."

Adamın gözlerini kısacak kadar cesareti var. Şüphe. Keşke içgüdülerinin ne kadar doğru olduğunu bilseydi.

"Sorun değil, onu içeri alabilirsin," diye sesleniyor Amelie arkasından bir yerden.

Aynen yle. Geri ekil, pislik.

Duygularım gözlerimde parlıyor ve o da bunu net bir şekilde okuyor ama yine de kenara çekilmekte yavaş davranıyor.

Amelie'nin yemek masasında oturduğu yere geçiyorum ve çenesini gözlerini bana çeviriyorum. "İyi misin?" Bu temas göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

"Evet, sanırım kafam karıştı. Kötü rüya bana çok gerçekçi geldi."

Gözleri benimkilerden kaçıyor ve onu tutuşumu bırakmamı istiyor. Dağılan gerginlik tekrar sıkı bir düğüme dönüşüyor. Kötü bir rüya da ne demek? Buna inanmadığını biliyorum çünkü göz temasından kaçınıyor -bir numaralı amatör yalan.

Polisler muhtemelen utandığını düşünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Yatak odasından çıktığımda uyanıktı ve davetsiz bir misafir olduğunu çok iyi biliyordu. Bu kalemşrler bu yüzden burada. Peki neden fikrini değiştirdi? Olay rüya olmadığı halde neden rüya olduğunu iddia ediyorsun?

Kesinlikle ona meydan okuyamam ve bu olaydaki rolm aıklayamam. Başarılı polis rolünü çok ciddiye alıyor gibi görünüyor, ancak bunun davetsiz bir misafirle ilgili endişesinden çok Amelie'nin büyük yeşil gözleriyle ilgisi olduğunu söyleyebilirim. Odada herhangi bir şeffaflığa sahip olan tek kişi, mutfak tezgahındaki bir torba kurabiyeye bakan kilolu pislik.

"Görünüşe göre Bayan Brooks uyurken davetsiz bir misafir gelmiş olabilir. Son zamanlarda şüpheli bir şey duymadınız ya da görmediniz mi?" Hotshot gözlerini bana dikerek sordu.

"Kapısını yumrukladığını duyana kadar hayır. Burada biri mi vardı?" Sorumu, ayağa kalkıp üzerine sardığı battaniyeyle kıpırdanan Amelie'ye yöneltiyorum.

"Hayır, Memur Malone'a bunun yanlış bir alarm olduğuna giderek daha fazla ikna olduğumu açıklamak üzereydim. Son zamanlarda çalışmak için çok fazla zaman harcıyorum ve yorgunluk beni etkiledi."

Neden geri ? Kimden ya da korkuyor? Ben gelmeden önce zaten şüpheleri var mıydı, yoksa görünüşüm tutumunun değişmesinde bir rol oynadı mı?

Aceleyle açıklama yaptığı süre boyunca, Memur Hotshot'ın gözleri beni delip geçti. İçeri dalmamdan hoşlanmadı ve tahmin edebildiğim tek şey, bana ait olan şeyde gözü olduğu. Davetsiz misafir olarak benden şüphelenmesi için bir sebep yok. Eğer bu değilse, o zaman bu açık düşmanlık neden?

Kahramanı oynamak istiyor ama bana kalırsa avucumun altında ezilmiş bir sivrisinek de olabilir.

"Eğer durumun böyle olduğuna gerçekten inanıyorsanız," diyor, "gecenize geri dönmenize izin vereceğiz. Ama gitmeden önce özel olarak konuşmak istiyorum." Ön kapıyı işaret ediyor.

"Elbette," diye kabul ediyor Amelie ve kapıda ona katılıyor. Memur Hotshot bir elini sırtına bastırarak onu dışarı çıkarmazsa lanet olsun ve üstüne üstlük omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor.

Kendimi kontrol edebilmek için rezervlerimin derinliklerine iniyorum çünkü bir adamı öldürmeyi hiç bu kadar istememiştim.

Bu doğru değil.

Bir adam benim için her zaman bu şüpheli onura sahip olacak. Babam hakkındaki gerçeği öğrendiğimde ona duyduğum öldürücü öfkeyi hiç kimse geçemez. Bu adam ikinci sırada.

Tweedledum ortağını koridora kadar takip etti ve beni dairede yalnız bıraktı.

329 saniye.

Sonunda yeniden açılana kadar kapıya o kadar uzun süre hançer gibi bakıyorum. Amelie memurlara tekrar tekrar teşekkür ediyor, özür diliyor ve son bir veda ediyor. Kapı kapandıktan sonra kapıya yaslanıyor ve derin bir iç çekiyor.

"Seni benden uzak tutman için uyardı mı?" Cevabı biliyorum ama ne diyeceğini merak ediyorum.

"Hayır, sadece tedbirli davranıyordu." Kapıdan uzaklaşıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Sıcak çikolata ister misin? Sanırım sıcak çikolatalı bir gece olacak," diye mırıldanıyor yorgun bir sesle.

Yavaşça arkasından yürüyorum, üzerine örttüğü battaniye aşağıya doğru gevşerken manzaranın tadını çıkarıyorum. "Adamın sana birkaç soru sormak için ellerini üzerinde tutmasına gerek yoktu. Haddini aştığını söyleyebilirim."

Kutudan bir paket kakao alıyor ve buzdolabından süt almaya giderken bana bir bakış fırlatıyor. "O işini yapmaya çalışan bir polis."

"Tek yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu düşünüyorsanız safsınız demektir."

"Öyle olsa bile, bu seni ilgilendirmez. Bir ilişki içinde değiliz ki." Sözleri, hayal kırıklığının verdiği enerjiyle daha da keskinleşiyor.

O trene binen tek kişi o değil. Bir günden kısa bir süre içinde aramıza ikinci kez duvar örmeye çalışıyor. Bundan nefret ediyorum. Vücudunun benimkine tepki vermesinden memnunum ama ben bütün paketi istiyorum. Amelie Brooks'un bensiz, benim onsuz hissettiğim kadar çaresiz hissetmesini istiyorum.

Nereden geldiğimi anlamasının zamanı geldi.

Üst raftaki fincanı almak için dolaba uzandığında aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bedenim onunkiyle aynı hizaya geldiğinde hareketsiz kalıyor. Bu anlık dikkat dağınıklığını kullanarak onun üzerine uzanıp bir kupa alıyorum ve bana yaslanmış küçük bedeninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Battaniyeyi aramızdan çekip almak istiyorum, ama altındakinin alaycılığı şimdilik yeterli olacak. Bardağı tezgâha indirdiğimde vücudunun titrediğini hâlâ hissedebiliyorum. Kollarımı ona dolayarak sütün kapağını açıyorum ve bardağa biraz döküyorum.

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama bu işler böyle yürümüyor. Sen beni seçtin. Ben de seni seçtim. Henüz sevişmedik ama bunun tek nedeni önce beni tanımanı istemem. *Benim* olduğunu anlamaya başlaman anlamına geliyorsa, ileriye atlayabiliriz."

CHAPTER 15

AMELIE

ONUNLA YÜZLEŞMEK İÇİN DÖNDÜM, NE KADAR YAKIN OLDUĞUMU DÜŞÜNEMEYECEK KADAR SERSEMLEMİŞTİM.

Olacağız. Zaten dengesiz değildim, bir de onun bakışlarına maruz kalınca ne yapacağımı şaşırdım.

Düşüncelerim davetsiz misafirlerden polislerin sorularına yetişmekte zorlanıyor, şimdi de Isaac bizim ... ne olduğumuzu iddia ediyor? Erkek arkadaş ve kız arkadaş mı? Kulağa saçma geliyor.

"Daha bir randevuya bile çıkmadık."

Isaac'in benim ona ait olduğum iddiasını çürütmek için milyonlarca farklı şey söyleyebilirdim, ama her nasılsa *bunu* yaptım. Tanrıya şükür mahkeme avukatı değilim. Müvekkillerim fena halde mahvolurdu. Ama bu tamamen benim hatam değil. Isaac'in dudakları o kadar yakın ki, onlara bakmaktan kendimi alamıyor, dudaklarımı dudaklarına bastırmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Sağlıklı bir ilişki yüzde bin bu şekilde başlamaz. Bu alanda çok iyi rol modellere sahip olmayabilirim ama sonsuza dek mutlu olacağım bir ilişkinin hayalini kurarak çok zaman geçirdim ve bir kez bile bu şekilde gelişmedi. Sağlıklı ve besleyici bir ilişki istiyorum - sadece fiziksel arzuya değil arkadaşlığa dayalı bir şey. Ama içimde sadece ailesinin onu isteyen kız, bu adamın bana sahip olmak için yanıp tutuştuğu fikriyle tamamen sarhoş olmuş durumda.

Suyu test etmek çok mu kötü olur?

Belki de! Tehlikeli olabilir!

Tüm bu lanet dünya benim için tehlikeli ve şu ana kadar yardım etmeye çalışan tek kişi o oldu.

"Oraya varacağız, ama bu arada başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verip vermediğin konusunda endişelenemem." Eli enseme kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. O kadar yakın ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum. "Senden isteyeceğim sadece iki şey var -sadakat ve dürüstlük- çünkü bunlar güvenin temelini oluşturur. Geri kalan her şey tartışılabilir. Endişelerini bir kenara bırak ve buna cevap ver. Biz bunu çözerken, sen sadık ve dürüst olabilir misin?"

İsteği o kadar içten, o kadar onurlu ki, nasıl hayır diyebilirim?

Ciğerlerim sanki yıllar önce çalışmayı bırakmış gibi geliyor. Tek yapabildiğim bunu fazla düşünmemem için kendime emir vermek ve başımı sallamak.

"Şimdi sana bir soru daha soracağım. Senden gerçeği bekliyorum, Amelie. Neden polise bir sapığın olduğunu söylemedin?"

Soru o kadar beklenmedik ki gözlerim açılıyor ve aklım . "Yapmadığımı kim söyledi?"

Boynumun arkasındaki eli uyarmak için biraz daha sıkıyor. "*Gerçek*, Amelie. Ya bana gerçeği söylersin ya da onları geri arar ve her şeyi anlatırım."

Kahretsin! Bu adam nasıl bu kadar dikkatli olabiliyor?

Kemiği olan bir köpekten daha kötü, görmezden gelmesini istediğim tek bölgeyi tekrar tekrar dürtüyor. Bir açıklama uyduracak zamanım yok. Ayrıca, zar zor uyudum ve onun yakınlığı bu geç saatte sahip olabileceğim azıcık beyin gücünü de karıştırdı.

Kim bilir, belki de gerçek tam da ihtiyacım olan şeydir. Hayatımın ne kadar berbat olduğunu duymak çoğu kişiyi korkutur. Bu tür şeyleri kendime saklamamın birden fazla sebebi var. Öncelikle geçmişe takılıp kalmak istemediğim için. Ama ikinci sırada insanların tepkilerinden korkmam geliyor. Ancak bu durumda, Isaac'e bana olan ilgisini yeniden gözden geçirmesi için bir neden vermek iyi bir şey olacaktır. Ona perdenin arkasında ne olduğuna dair bir fikir verirsem ve o da geri çekilmeye karar verirse, o zaman onu endişe listemden çıkarabilirim.

Ya aday olmazsa?

Emin değilim, ama sanırım... Sanırım öğrenmek isteyebilirim.

Tekrar başımı sallıyorum, bu sefer kendi kendime, sonra dört yıldır aldığım ilk büyük riski alıyorum.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu şehirde Cemiyet adında gizli bir grup vardı," diye neredeyse fısıldayarak başlıyorum. "Onlar çok kötülerdi

Hayal edebileceğiniz türden insanlar - güç, zenginlik ve korkunç ahlaksızlık. Ailem de bu gruba üyeydi. Ölmeden önce üyeydiler. O zamandan beri grup dağıtıldı ama ben her ihtimale karşı radardan uzak durmayı tercih ediyorum." Dağıtıldı ama yok olmadı. Onların meşalesini hala taşıyan en az bir kişi tanıyorum.

"Ve polisle konuşmanın onların dikkatini çekeceğini mi düşünüyorsun?" Görünüşte tuhaf olan iddiamın doğruluğunu sorgulamıyor bile, bu da içler acısı bir ikiyüzlülük gösterisi olarak akıl sağlığını merak etmeme neden oluyor.

"Artık var olmuyorlar bile. Bu her şeyden çok bir önlem." Durumu geçiştirme çabam fark edilmedi.

"Neden onların radarına giresin ki? Seninle ne ilgileri olabilir ki?" Elleri üst kollarımda kenetlenirken, delici bakışları beni parça parça incelemeye çalışıyor.

Buna karşılık, kendime biraz nefes alacak yer açmak için ellerimi göğsüne bastırıyorum, ama o kıpırdamayı reddediyor.

"Ben paranoyağım, tamam mı? Duymak istediğin bu mu?" "*Gerçeği* duymak istiyorum, lanet olsun."

"Gerçek bu ve herkese söylediğimden daha fazlasını söylüyorum. Beni seçtiğini söylüyorsun ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun." Hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyor ve kelimelerimi keskinleştiriyor. "Benimle ilgili her şey karmaşık, eğer bundan hoşlanmıyorsan, o zaman harika, gidebilirsin. Şimdi anlamın senin için daha iyi."

Sana aşık olduktan sonra olmasındansa şimdi olması daha iyi.

Bu kısmı konuşmadan bırakıyorum çünkü çok savunmasız hissediyorum. Ona zaten söylediğimden fazlasını söyleyemem, bu çok tehlikeli. Ve ailemi güvende tutma görevim, onun merak duygusunu yatıştırmaktan çok daha önemli.

Sessiz kaldığında, bakışlarımı yavaşça onunkilere çeviriyor, benden vazgeçmemesi için sessizce yalvarıyorum. Olmasını istediğim adam olması için yalvarıyorum.

Gözleri siyah oniks parçaları gibi parlıyor. "Ne kadar kararlı olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer bilseydin, kaçan sen olurdun."

Kulağa bir uyarı gibi geliyor ama birine bağlanmanın nasıl kötü bir şey olabileceğini anlayamıyorum. Denizler ne kadar dalgalı olursa olsun arkamda birinin olması düşüncesi -beni herkesten üstün gören biri- bir kabus değil, bir rüya gibi geliyor.

"Bana bir sebep vermediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum.

Vücudu bir kez daha benimkine bastırırken elleri yüzümü kavlıyor. "Bana başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceğini söyle." Sözleri çaresizlikle dolu. "Sana gitmen için bir sebep vermediğim sürece, bunu bilmem gerek-" Başparmağı alt dudağımı hafifçe çekiştiriyor, sonra parmak boğumları boğazımda ve göğsümde nazıkçe ilerliyor, ta ki eli göğsümü kavrayana kadar. "Ve bu -"

Başparmağı kasıtlı olarak gerilen göğüs ucumda gezindiğinde nefesim kesiliyor, ancak şimdi battaniyemi bir yerlerde düşürmüş olmam gerektiğini fark ediyorum. Dokunuşunun hissinde kadar ki, avuç içi külotumun üzerinden cinsel organımı kavradığında neredeyse nefes nefese kalıyorum.

"Ve bunun her lezzetli santimi... *benim*." Alnı benimkine dayanıyor, gözleri sıkıca kapanıyor. "Tanrım, şimdiden benim için ıslanmışsın."

Gözlerinin deliliğe varan bir yoğunlukla tekrar açılmasını hayranlıkla izliyorum. "Söyle bana Amelie. Söylediğini duymam gerek."

Birinin bana Isaac'ın bakışlarında gördüğüm gibi aynı derecede korunmasız bir arzuyla bakmasının nasıl hissettireceğini hayal ettim. Sanki ben onun tüm evreninin merkeziymişim gibi. Şüphesiz, daha büyük bir duygu yoktur.

Bir an daha bu ışıltının tadını çıkarabileceğim anlamına gelse ona sahip olduğum her şeyi verirdim. Tek eşlilik vaadi neredeyse hiçbir bedel değil.

"Başka kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Sadece senin." Kelimeler sanki günlerdir orada tünemiş, işaretlerini bekliyorlarmış gibi dudaklarımdan dökülüyor.

Isaac'ın dudakları benimkilere çarpıyor.

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, kollarının arasında erimeden önce nefesim kesiliyor ve kaskatı kesiliyorum.

Bu adam benim çılgın hayatımla ilgili buzdağının sadece görünen kısmını biliyor ama kaçmadı ve ben baş döndürücü bir rahatlama yaşıyorum. Dilinin baş döndürücü tadı, gözlerimin kafamın içinde geriye doğru yuvarlanmasına neden oluyor. Kendimi dik tutmak için ona tutunmak zorundayım.

Isaac öpüşmez. Yutuyor.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde kendimi dünyanın en büyük hazinesi gibi hissediyorum. Sanki içinde ben olmayan bir dünya yokmuş gibi.

Anında bağımlısı oldum.

Geri çekildiğinde, göğsümdeki panik dalgasıyla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Senden sadece bu iki şeyi isteyeceğimi söylediğimi biliyorum, ama eklemek istediğim bir şey daha var."

Öpücüğünden dolayı savunmam alarm veremeyecek kadar sarhoş. Orantısız bir gülümsemeyele ona bakıyorum. "O da ne?"

"Bu Dernek seninle temasa geçerse bana söyleyeceğine yemin eder misin? Eğer herhangi bir şekilde tehlikede hissedersen."

"Tamam," diye nefes alıyorum, Toplum hakkındaki sözümüne inanmış olmasına hayret ederek. Sanki güvenliğim onun için tehdit iddialarımı doğrulamaktan daha önemliymiş gibi.

Eğer bu bağlılık değilse, ne bilmiyorum.

"Biliyorsun," diye devam ediyor, sesi bir oktav düşüyor. "Bu gibi sorunları halletmenin başka yolları da var. Polisin dahil olmadığı yollar." Bu yorumu gelişi güzel yapıyor, yüzüp yüzmediğini görmek için gölün yüzeyine bir parça eklemek atar gibi.

Ne ima ettiğini biliyorum ama birlikte bu kadar az zaman geçirmişken böyle bir öneride bulunması beni şaşırttı. Kız kardeşimin kocası İrlandalı bir mafya. Yasaların dışında yaşayan bir sürü insan tanıyorum. Onlardan biri olabilir mi? Yoksa bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair gerçek bir bilgisi olmadan filmlerden mi ilham alıyor? Tehditkâr görünüşü hakkında varsayımlarda bulunmak istemedim ama bir suç örgütüyle ilişkisi olması izini sürebilir ve Cemiyet'in varlığını neden irdelenmediğini açıklayabilirdi.

Belki de dua ettiğim cevap .

İç sesim bile umut etmekten korkarak bu düşüncüyü fısıldıyor.

Hayat beni o kadar çok yaktı ki körü körüne atlayamam. Ona kendini kanıtlaması için bir şans verebilirim, ama sonunda bu kadar yalnız hissetmemek ne kadar cazip olursa olsun, sunabileceğim en iyi şey bu.

"Kimsin sen, Isaac?" Sessizce soruyorum. Verdiği cevap beni dizlerimin üstüne çöktürmekle tehdit ediyor.

"Ben seni güvende tutacak ."

CHAPTER 16

SANTE

HANGISININ DAHA İYİ OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM - ISLAKLIĞININ ONU ISLATTIĞINI
HISSETMEK

ya da mükemmel pembe dudaklarındaki "sadece sen" kelimelerini. Ve onun tadı.

, öpücüğünün bal tadı beni daha fazlası için aç bıraktı.

Nasıl olur da başka hiç kimse bu kadını kilit altına alıp sahiplenmez aklım almıyor. Bu onun benim için yaratıldığının en büyük kanıtı. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

İşin püf noktası, onu da buna ikna etmek olacak.

Aramızdaki duvarlar incelmış olsa da, başlangıçta Çin Seddi'nden daha kalındı. Yapmak istediğim şey, bu lanet şeye bir çubuk C-4 fırlatmak. Çok cazip ama her şeyi mahveder. Onun güvenini kazanmalıyım. En azından şimdi, başlamak için bir yerim var.

Cemiyet'i duymuştum. Amelie'nin kayınbiraderi ben Sicilya'ya gitmeden önce örgütlerine sızmış. Ben ayrıldıktan sonra üyelerin tek bir kişi kalmayana kadar teker teker toplandığını duydum ama daha ayrıntılı bilgi almam gerekecek. O zamanlar bunun bir önemi yoktu. Keşke daha dikkatli olsaydım. Grup hakkında bilinmesi gereken her şeyi ve var olmamaları gerekirken Amelie'nin neden onlardan bu kadar korktuğunu bilmek istiyorum.

Paranoyayı suçluyor ama ben buna inanmıyorum.

İki hafta boyunca her hareketini izledim. Tek bir sanrısız paranoya belirtisi göstermedi. Korku içinde kaçmasına neden olan her neyse çok gerçek ve eğer bana gerçeği söylemesi için güvenmesini sağlayamazsam, onu güvende tutamam.

Onun fiziksel teslimiyetini kazanmak bir sorun olmayacak. Vücudu zaten benimkiyle uyumlu ve teslimiyet için hazır. Ama bu yeterli değil. Onun her parçasına ihtiyacım var. Eğer bir kadın için aklımı kaçıracaksam, hurdalarla yetinmeyeceğim. Onun tüm umutlarına ve korkularına sahip olacağım -onun sırları *benim* sırlarım olacak- ve o benim bu dünyadaki amacım olacak. Bu çılgınlığın beni götürdüğü yer burası. Amelie'ye olan ihtiyacımdan başka bir şey yok gibi görünüyor.

Korkup kaçmamı beklemesi ne kadar ironik.

İstese bile benden kurtulamaz. Kabul ediyorum, işin o noktaya gelmemesini sağlamayı planlıyorum. Onu yavaşça kendime çekeceğim, bensiz yolunu bulamayana kadar bana güvenmeye ikna edeceğim. Ve zerre kadar suçluluk hissetmeyeceğim çünkü sonunda ruhunu teslim ettiğinde şeytanın yanında olduğunu bilecek.

Ancak o zamana kadar plana sadık kalmalıyım. Buna öpüşmemizi ikimizi de istekli bırakacak şekilde bitirmek de dahil. Başka hiçbir şeye odaklanmadan, bir sonraki adımda ne olacağına odaklanmasını istiyorum.

Belki o zaman benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında küçük bir fikri olur.

CHAPTER 17

AMELIE

MEMUR MALONE SABAHIN KÖRÜNDE BANA ULAŞIP, BURAYA GELİP GELEMEEYECİĞİMİ SORDU.

İstasyonda. O anın sıcaklığıyla bir şey unutmadığımdan emin olmak istemesi dışında bir neden belirtmedi. Karakola gitmektense iki ayak başparmağımı da kırmayı tercih ederim ama zaten dikkatleri üzerime daha fazla çekmek de istemiyorum.

Mide bulantısı içindeki mideme zorla bir muz yediriyorum ve istasyona doğru ilerliyorum. Her adım bir öncekinden daha zahmetli ve nihayet vardığımda korkunç bir hata yaptığımdan eminim. Ancak kaçamadan genç bir memur polislerle dolu karakolda bana eşlik ediyor.

Beynim hiçbirinin bana dikkat etmediğini biliyor. Korkularım topuklarıma tırmanıyor ve hepsinin beni izlediğini kulaklarıma fısıldıyor. Takip ediyorlar. Ön kapıdan geri kaçmamak için gözlerimi önümdeki zemine dikmek zorunda kalıyorum.

"Bayan Brooks, gelebildiğinize çok sevindim. Lütfen oturun." Memur Malone bir masanın yanında genişçe gülümsüyor ve boş bir sandalyeyi işaret ediyor. Gün ışığında daha da yakışıklı görünüyor. Kumral saçları yana doğru düzgünce taranmış ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş üniforması işini ciddiye aldığı izlenimini veriyor. Sağlıklı ve samimi görünüyor.

Hoşuma gitmiyor ve nedenini bile bilmiyorum.

Merhaba paranoya, eski dostum.

"Lütfen bana Amelie deyin." Selamına sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Onu tehlikede olmadığımı ve tüm bu olayın aptalca bir hata olduğuna ikna etmem gerekiyor.

"Umarım dün gece biraz dinlenebilmişsinizdir."

"Ben yaptım. Aksine, boş yere heyecanlandığım için utandım."

" de değil." Beni durdurmak için bir elini kaldırdı. "Biz de bunun için buradayız. Bütün gece bu havasız istasyonda sıkılmış bir şekilde oturmaktansa iyi olduğundan emin olmayı tercih ederim."

Yanaklarım sıcaktan kızardı. "Bunu söylemen çok nazıkçe."

"Gerçek bu. Yine de bugün bu ziyareti istemek için birden fazla nedenim olduğunu itiraf etmeliyim." Öne doğru kayıyor, kollarını masaya dayıyor ve sanki gizli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bana doğru eğiliyor.

Midemde bir sinir girdabı dönüyor. Bana asılmak üzere mi? Isaac art niyetler konusunda haklı mıydı? Ya da belki Malone geçmişimi araştırmıştır. Dernek ona ulaşmış olabilir mi?

Gülümsememin bozulmasına izin vermemeye çalışırken kafamda bir sürü soru uçuşuyor.

"Oh, peki bu ne olabilir?"

"Dün gece Maliye Bakanlığı'nın emlak değerlendirme web sitesinden komşunuzu araştırdım. Adının Isaac olduğunu söylediniz, ancak o dairenin son dört yıldır o adresi kendi evi olarak gösteren Bay Gentry Sorrell'e ait olduğunu biliyor musunuz?"

"Sayılır. Bay Sorrell eskiden orada yaşıyordu ama geçen hafta taşınan Isaac'e sattı."

Anlıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor ama gözleri çelişkili bir hareketle kısılıyor. "Korkarım oradayken Isaac'in soyadını öğrenemedim."

Neden Isaac'e bu kadar takmış durumda? Dün gece memurlar ayrılmadan önce koridora çıktığımızda Malone, Isaac'in yanında kendimi güvende hissedip hissetmediğimi sordu. Şüphelendiğini anlayabiliyordum ve komşumun bir tehdit olmadığına dair onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Görünüşe göre, yeterince ikna edici olamamışım.

"Aslında bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Seni iyi tanıyormuş gibi davrandı. Nasıl oluyor da tam adını bilmiyorsun?"

"Dediğim gibi, orada sadece bir hafta yaşadı. Sadece birkaç kez konuştuk."

"Yani aslında onu hiç tanıımıyorsunuz. Genelde haneye tecavüzler ev sahibinin tanıdığı kişiler tarafından gerçekleştirilir. Bu işin arkasında onun olma ihtimali var mı?"

Sinirli bir iç çekişi bastıramıyorum. Takipçimi ve Isaac'ın adamı nasıl yumrukladığını açıklayabilseydim her şey çok daha kolay olurdu, ki bu da ikisinin aynı kişi olmasını çok zorlaştırırdı. Ama bu beni Memur Malone'a rahatça paylaşılabileceğimden daha fazlasını anlatmaya zorlar. Toplum zaten her hareketimi izlemiyorsa, takip edildiğime dair bir ihbar yapıldıktan sonra kesinlikle izleyecektir. Rastgele bir hırsızlık olayını bildirmek bir şeydir. Bunu daha da büyütüp şansımı zorlamayacağım.

"Bu konuda neden endişelendiğini çok iyi anlıyorum ama sana söz veriyorum, Isaac evime zorla girmedir." Bu kez mutlak bir içtenlikle konuşabiliyorum ve ses tonumdaki inancı duymuş olmalı çünkü gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"Tamam o zaman. Sormak istediğim bir konu daha var. Daireni kiraya mı veriyorsun?"

Beklediğim bu değildi, cevap vermeden önce bir saniye aptal aptal baktım. "Ah, hayır. Kiralık değil."

Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiliyor. "Buranın sahibi de sen , değil mi?"

"Hayır, sanırım kayınbiraderimin adına." "Oran Byrne senin kayınbiraderin mi?" diye soruyor ihtiyatla.

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Evet, kız kardeşim Lina ile evli."

Bunu paranoyanın zaferi olarak kayıtlara geçirin.

Burada, gerçekten iyi bir adamın niyetleri hakkında şüpheli olduğum için kendimi azarlamıştım, oysa adamın başından beri art niyetleri vardı. Birkaç dakika içinde, dostça bir ziyaret bir sorgulamaya dönüştü. Birdenbire özel bir ofiste olmadığımızın, konuşmamızın oradan geçen herkes tarafından duyulabileceğinin yoğun bir şekilde farkına vardım.

Memur Malone tekrar öne eğilir, bu sefer fısıltıyla konuşur. "Byrne ailesinin neyin içinde olduğunu biliyor musun?"

Sahip olduğum tüm koruma içgüdüleri alarma geçerken omurgam sertleşiyor. "Bildiğim tek şey kız kardeşimi sevdiğim ve kocasıyla ilgili endişeleriniz varsa doğrudan onunla konuşmanız gerektiği. Şimdi, eğer her şeyi konuştuysak, gitmem gerekiyor." Ayağa kalkıp başımı sallıyorum, çıkmadan önce onun gitmesini beklemiyorum.

Olay çıkarmak istemem ama Lina söz konusu olduğunda pençelerim ortaya çıkıyor. Damarlarımda bir maratona yetecek kadar adrenalinle istasyonun girişine doğru ilerliyorum. Aslında o kadar heyecanlıyım ki, bir el kolumu tutana kadar misafirim olduğunu fark etmiyorum.

"Bu da ne-?" Çekip kurtuldum ve bana dokunan her kimse karate yapacakmışım gibi ellerimi havaya kaldırdım.

"Amelie, benim," diyor Isaac yumuşak bir sesle. "Büyük silahları çekmeye gerek yok."

Kocaman gözlerim onun sırttan gülümsemesinden Kung Fu ellerime kayıyor. Ellerimi hemen yanlarıma bırakıp ona kaşlarımı çatıyorum. ", ödümü kopardın."

"Hey, sinirlenmeye hakkı olan biri varsa, o da benim."

"Ne?" İnançsızlığım sesimi yepyeni bir zirveye çıkardı. "Neden? *Ben* ne yaptım?"

Bana elini uzattı. Elini hemen tutmadığımda, kaşlarını çatarak ben vazgeçene kadar bekliyor, sonra beni binaların arasındaki bir oyuğa götürüyor. Tamamen gözden uzakta değiliz, ama kaldırımın ortasında özel bir tartışma yapmaktan daha iyi.

Ellerimi kalçalarımın koyup açıklamasını işaret ediyorum.

Yaklaşarak beni arkamdaki taş duvara yaslanmaya zorluyor. "Bir sorun olduğunda beni arayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Evet, planımız hâlâ bu."

"Eğer bir sorun yoksa, neden son yarım saattir karakolda Memur Hotshot ile sohbet ediyorsun?"

Cevap vermeye başlıyorum, sonra çenemi kapatıyorum, bakışlarım karakola doğru kayıyor, sonra tekrar Isaac'e dönüyor. "Bekle, *burada* olduğumu biliyor muydun?"

"Her türlü şeyi biliyorum. Anlamadığım şey ise *neden* burada olduğun." Dudaklarını yüzüme yaklaştırıyor ve çenem boyunca birbiri ardına acı verici yavaşlıkta öpücükler konduruyor. "Eğer herhangi bir sorun yoksa, o zaman merak etmek zorundayım-" Boynuma iki öpücük daha konduruyor. "Eğer başka nedenlerin varsa."

Dinlemeye ve öfkeme hakim olmaya çalışıyorum ama dudaklarının tenimdeki hissi ve nane kokulu baharatlı kolonyasının kokusu düşüncelerimin puslu bir sis içinde kaybolmasına neden oluyor.

"Beni aradı... içeri gelmemi istedi," diye idare ediyorum, sesim kısık ve nefes nefese.

"Sana asılmaya mı çalıştı?" diye mırıldanıyor boynumun omzumla birleştiği yerde tenime karşı.

"Hayır, senin hakkında sorular sordu... ve ailem hakkında."

Isaac geri çekiliyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bu beden benim, unutmadın değil mi?"

Ona polisin kendisi hakkında sorular sorduğunu söyledim, ancak düşünebildiği tek şey benim. Bunun muhtemelen sağlıklı olmadığını biliyorum. Kalbim zerre kadar umursamıyor. Bu muhteşem adamın beni kendine ait kılmaktan başka bir şey düşünmemesi göğsümde taklalar attırıyor. Bu harika bir duygu ama akıllı olmalıyım. Şimdi söylediklerim ve yaptıklarım, gelecekteki şeyler için bir beklenti oluşturuyor.

"Unutmadım Isaac," diyorum usulca. "Ama beni takip edemezsin. Bu doğru değil ve sana güvenmemi zorlaştırıyor."

"Nerede olduğunu bilmezsem seni nasıl güvende tutabilirim?"

Beni güvende tutmanın onun görevi olmadığı cevabımı ısırarak geri alıyorum çünkü bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum. "Ya nerede olduğum konusunda daha şeffaf olursam? Dışarı çıkmadan önce bir mesaj göndersem?"

"Saldırıya uğradığınızda ya da kaçırıldığınızda bana haber vermek için mesaj atacak mısınız?"

Belirsizlik dudaklarımı çatık kaşlara doğru çekiyor. "Hayır, ama böyle bir şey olursa yapabileceğimiz pek bir şey yok. Beni yedi gün yirmi dört saat takip edemezsin."

"Doğru, ama bir şey beni rahatlatır. GPS konumunuzu benimle paylaşırsanız bu kadar endişelenmem. Böylece bir şeyler ters giderse seni bulabileceğimi bilirim."

Başka biri için bu öneri muhtemelen büyük bir mahremiyet ihlali gibi görünecektir, özellikle de daha yeni tanıştığımızı düşünürsek. Ama bu benim-kaçırılan ve hafıza kaybına uğrayan kız. Birine bağlanma fikri boğucu olmak yerine güven verici geliyor.

"Tamam," diyorum sessizce.

"Gerçekten mi?" diye soruyor biraz temkinli bir şekilde. Bir tartışmaya hazırlandığı hissine kapıldım.

"Evet, gitmemem gereken bir yere gitmiyorum," diye takılıyorum, "eğer seni rahatlatacaksa ve beni güvende tutacaksa, konumumu takip edebilirsin." Telefonumu çıkarıp rehberimde geziniyorum. Isaac'i bulduğumda konumumu paylaşmayı seçiyorum. "İşte oldu. Hepsi tamam."

"Buna minnettarım ama aklımda daha iyi bir şey vardı." Elini kaldırıyor, parmaklarından altın bir zincir sarkıyor. Küçük bir bilezik.

ortasında yuvarlak bir madalyonun üzerine işlenmiş güzel bir nazar boncuğu var. "Canavarlardan gerçek koruma," diyor alçak, baştan çıkarıcı bir tonda ve karnımın derinliklerinde sıcaklık birikiyor.

Bu jest karşısında ve sözlerimi hatırlamış olması karşısında hayrete düştüm.

"Bu çok güzel. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Parmaklarının eski bileziğimi ustalıkla açıp yenisiyle değiştirmesini izliyorum.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece çantanı ver."

Soru soramayacak kadar şaşkın bir halde dediğini yapıyorum. Eski bileziği içine atıyor, sonra dibine kadar kazıyor. Utançtan yanaklarım kızarıyor. Tam durmasını söyleyecekken eli gümüş bir diskle yeniden ortaya çıkıyor.

"Cüzdanlar geride bırakılabilir. Bilezik çok daha güvenli bir bahis."

"Bu.. beni zaten takip ediyordun?" Ona inanamayarak baktım.

"Bana sorun olmadığını söylemiştin."

"*Şu andan* itibaren. Beni zaten takip ettiğinizi bilmiyordum."

"Dünün bugünden ne farkı var?" diye soruyor, sanki gerçekten hiçbir fark görmüyormuş gibi.

"Bu farklı çünkü seni sadece bir haftadır tanıyorum. Her gün büyük bir fark yaratıyor. Biraz korkmaya hakkım var." İnanılmaz derecede anlayışlı olduğumu sanıyordum ama o benim bile sınırlarımı zorluyor.

Gözleri bir parça kısılıyor. "Seni güvende tuttuğum için özür dilemeyeceğim." "Beni bir kuleye kilitlemek beni güvende tutardı, ama aynı zamanda

Kötü adam sensin," diyorum bıkkınlıkla.

Isaac dikkatle bana bakıyor, elini kaldırıp sıcak parmak eklemlerini çenemde tüy kadar hafif bir dokunuşla gezdiriyor. "Bu bir kötü adamın yapacağı bir şey gibi mi geliyor?"

"Hayır." Kelimeyi çıkarabilmek için yutkunmam gerekiyor. "Ama kulağa bir kötü adamın söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Öğreniyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, birçok insanın beni düşmanı olarak etiketleyeceği anlamına geliyor, ama sen asla onlardan biri olmayacaksın." Gözlerinde o kadar arkaik ve mutlak bir şey parlıyor ki, hava ciğerlerimi bir anda terk ediyor. Yine de, sanki aramızda bir tür sözsüz kan yemini geçmemiş gibi devam ediyor. "*Şu* senin polis neden ailen hakkında sorular soruyordu?"

"Ne? Oh... sadece genel sorular." Konuları bu şekilde değiştirmeye devam ederse kırbaçlanacağım. İlk pointe ayakkabımı aldığım zamankinden daha fazla dengemi bozdu.

"Ailenizin bu gizli topluluğun bir parçası olduğunu söylemiştiniz. Öğrendiklerinizden anladığım kadarıyla grubun polisle bağlantısı olmasından endişe ediyorsunuz. Bu adamın onlardan biri olma ihtimali var mı?" Birdenbire derin sulara yelken açtık. Bizi karaya geri götürmeliyim.

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Ayrıca, sorduğu aile bu değildi."

"Kimi soruyordu?"

Hatamı çok geç fark ettim. "Lütfen, bu konuda endişelenme. Sana güvenmemi istiyorsun-" Ona bileziği göstermek için bileğimi kaldırıyorum. "Taktım. Senin takip cihazını takıyorum, değil mi? En azından karşılığında bana güvenebilirsin. Sana onu rahat bırakmanı söylüyorum." Kilitli bakışlarımız savaşa dönüşüyor.

"Kahretsin, çok inatçısın," diye homurdanıyor. "Aynaya bakmak gibi, değil mi?"

Bıkmış gibi başını sallıyor ama gözlerinde parlayan mizahı görebiliyorum. Onun eğlendiğini görmek bana uçabileceğimi hissettiriyor. Sanki fırtınalı bulutlardan oluşan bir duvar, güneş ışığının gökyüzünde mucizevi bir gökkuşağı çizebilmesi için yarılmış gibi.

İki insanın birbirini bu kadar moleküler düzeyde etkilemesinin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Daha önce de çıktım. Çok ciddi bir şey değildi ama henüz cüzzamlı statüsüne ulaşmamıştım. Isaac ile aramdaki bu şey farklı. Kendine ait bir hayatı var.

Sanırım bu yüzden bu kadar hızlı hareket ettiği için onu suçlamıyorum. Çekimi ben de en az onun kadar güçlü hissediyorum. Bizi güçlü akıntısıyla sürükleyen azgın bir nehir bu. Bizi hayal edebileceğimden çok daha güzel yeni tropik kıyılara götüreceğine inanmak istiyorum, ama ikimizi de tehlikeli derinliklerinde boğması da aynı derecede olası. Kesin olan bir şey var, geri dönüş yok.

CHAPTER 18

AMELIE

"ANNELER GÜNÜ İÇİN PLANIN VAR MI?" KADIN SESİ İÇERİ GİRİYOR
yanımdaki kalın kadife perde. Eve gitmeden önce esnemeye karar verdim, bu yüzden gözden uzak olmak için oturuyorum. Üzerinde çalıştıkları sahnede yer almadığım için antrenman benim için bitmiş sayılır ama eve gidip Isaac'in durumuyla ilgilenmek için acelem yok.

"Sadece rahatlayacağım," diye cevap veriyor başka bir ses. "Ailem Seattle'da, bu yüzden görüntülü sohbetle yetinmek zorundayız. Peki ya siz?"

"Annem Providence'dan geliyor. Brunch yapacağız. Güzel olacak ama kanepede bir gün geçirmek harika olurdu."

"Aynen. Amelie bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. O kız burada pratik yapıyor.
her zaman."

Başta sadece yarım yamalak dinliyordum. Şimdi, iki kadın tüm dikkatimi verdiler.

"Onun bir hayatı yok, işte böyle. Bahse girerim Anneler Günü planlarının ne olduğunu biliyorum," diye ekliyor ses alaycı bir şekilde.

"Evet, buradan uzak durabileceğinden şüpheliyim. Neredeyse burada yaşıyor. Psikopatça takıntılı olsaydım ben de ipucunu yakalayabilirdim."

Kıskanıyorlar. Mesele de bu zaten. Ben başrolü aldım ama onlar alamadı. Sinsi yorumların kökeninde bunun olduğunu biliyorum ama yine de bıçağın sırtıma saplandığını hissediyorum. En çok canımı yakan kısım ise haklı olmaları. Benim bir hayatım yok. Gerçekten yok.

Dans benim dünyam. Soru sormaz ya da televizyonu açmaya dayanamadığımda bana garip garip bakmaz. Dans beni yargılamaz ya da benden bir şey istemez. Dans mutluluktur, bu çok mu yanlış?

Eleştirileri dinlemeyi bitirip soyunma odasına döndüğümde Hazel'ı yerde bir yığın hurdanın önünde otururken buluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Yerde ona katılarak soruyorum.

"Bu dağınıklığı düzenlemeye çalışıyorum." Sanki kendi kendine hareket etmesini bekliyormuş gibi güzel, ışıltılı yığına bakıyor.

"Güç'ü kullanmayı mı planlıyorsun?"

Bir kahkaha atıyor, gözleri benimkileri bulduğunda parlıyor. "Keşke. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ben yardım ederim. Başlamak için tüm kurdeleleri çıkarmaya ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Herhangi bir süs de bu yığının içine girebilir." Pembe, narin bir danteli havaya kaldırıyor, sonra eleme işlemine devam ediyor. "Bu hafta sonu Anneler Günü için Gloria'yı görmeye gidecek misin?"

"Emin değilim. Lina ve ekibiyle birlikte bir hanımefendinin brunch'ına davet edildim. Sonrasında zamanım olursa onu görmek için uğrayabilirim."

"Lina'nın ekibi kim?"

"Byrne hanımlar."

Hazel bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu senin ailen, değil mi?"

"*Onun* ailesi. Benim ailem diyebileceğimden emin değilim."

"Yine de çok yakınsınız..." Sesi bir soru sorar gibi yükseliyor.

"Eskisinden daha yakınız ama aramızdaki on bir yıllık yaş farkı ve hayatımızın çoğunu ayrı yaşamış olmamız onu her zaman kardeşten çok kuzen gibi hissettirdi. Beni yanlış anlamayın, onu bu dünyadaki herkesten çok seviyorum. Küçük Violet hariç tabii ki... ama bunu söylediğimi Lina'ya söylemeyin." İşleri hafifletmeyi umarak muzip bir sırıtışla takılıyor.

Kız kardeşimle olan ilişkimi açıklamak zor. Ona çok güveniyorum ama yine de ona çok az şey anlatıyorum. Kısmen hayatımın ilk on yedi yılını kendime bir şeyler saklayarak geçirdiğim için, ama aynı zamanda suçluluk duygusu yüzünden. Ona zaten o kadar çok şey yaşattım ki daha fazla endişe yüklemekten nefret ediyorum. Ve şimdi Violet ile maksimuma ulaşmışken, omuzlarına daha fazlasını yüklemek korkunç hissettirir. Sakladığım sırları bilseydi kesinlikle mahvolurdu.

"Senin tek çocuk olduğunu unutmuşum. Kardeşlerinle birlikte büyümek bana çok yabancı geliyor. Neredeyse üst üste yaşıyorduk.

bir başkası." Bir gülümseme, fırtınalı sözlerinin arkasından bir güneş ışını gibi sızarak etkilerini azaltıyor.

"Kesinlikle tek başımaydım ve bugüne kadar açılma konusunda pek iyi değilim. Gerçekten tek başıma olmayı mı tercih ediyorum yoksa insanlarla tanışma konusunda gerçekten kötü müyüm bilmiyorum."

"Benimle arkadaş oldun!" diye aksini kanıtlamaya çalışıyor.

"Hayır, *sen benimle* arkadaş oldun," diye şakayla karışık düzeltiyorum. "Ve bunun için sana tapıyorum. Eğer benim gibi başıboşları toplayan senin gibi insanlar olmasaydı, asla arkadaş bulamazdık."

"Psh, sen de yapardın. Sadece biraz çaba gerektirebilir. Neyse ki bunu kolaylaştıracak benim gibi insanlar var." Hoppa bir sırıtış yüzünü böldü. "Biliyor musun, sana her zaman kardeşimi ayarlayabilirim."

"Aslında," diye tereddütle başlıyorum, "biriyle konuşmaya başladım sayılır. Yeni komşum."

Çenesi düştü. "İhtiyacım var. Deets. Dün gibi."

Gülüyorum, yanaklarım ısınıyor. "Anlatacak pek bir şey yok, söz veriyorum. Daha çok yeni."

"Kızım, benden bir şey saklamasan iyi edersin." "Yemin ederim-"

Konuşmamız, dansçılardan birinin kapıdan içeri dalması ve gideceği yere ulaşmak için acele ederken neredeyse bize takılmasıyla kesildi.

"Kahretsin, seni görmedim. Özür dilerim!" Ortalama bir balerinden çok daha fazla göğüs dekoltesine sahip olan Kennedy, en yakın aynanın önünde durup makyajını kontrol ediyor. "Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam ön tarafta provayı izliyor. Pete şu anda onunla konuşuyor ama dışarı çıktığımda hâlâ oradaysa bir parça alacağım." Göğüslerini çeğiştirerek korseli tütüsünün tepesinde iyice göründüklerinden emin olduktan sonra koşarak odadan çıkıyor.

Hazel'la göz geldik, sonra da kahkahalara boğulduk. "Bu da neydi şimdi?" Cevap beklemeden soruyorum.

"Belki bir yapımcı?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim ama itiraf etmeliyim ki beni meraklandırıyor."

"Aynen kızım. Şu yığınları ayrı ayrı çantalara koyalım, sonra da gidip bir bakalım."

Birkaç dakika sonra, artıkları temizledik ve sahneye doğru ilerliyoruz. Perdenin arkasından dışarı baktığımızda Isaac'in koridorda durmuş yönetmenimizle konuştuğunu görüyorum. Ve yalnız değiller. Kennedy de onlara katılmış ve elini dinlendirerek çapkınca gülüyor.

Isaac'in kolunda. Ona gülümsüyor. Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim. Şeytani ama büyüleyici.

Bir şeyler yapmak için kaotik bir dürtü hissediyorum. Çılgılık atmak ya da kaçıp saklanmak, belki de ikisi birden. Kavernöz ağrının göğsümü tamamen açmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Tanrım, bundan *nefret* ediyorum.

Benim olmadığım her şeye sahip olmasından nefret ediyorum; kabarık, dışa dönük ve davetkâr. Bu kadar kıskanç hissetmekten nefret ediyorum. Onun gibi olamamaktan nefret ediyorum. Ölümlerinden sonra bile hayatımı cehenneme çevirmeyen, normal hobileri olan normal ebeveynlere sahip olmadığım için.

"Tamam, yanılmamış. Bu adam şahane," diyor Hazel nefesinin altından, gözleri hâlâ Isaac'in üzerinde.

Ve ben hiç kimseyim.

Hayat yok. Dans etmenin ötesinde bir amaç yok.

Burada, Isaac'i uzakta tutma konusunda endişeleniyordum, sanki etrafta kalması için gerçek bir tehdit varmış gibi. Ne kadar hayalperestim? Onun gibi esrarengiz bir adam benden kısa sürede sıkılacaktır. Benim ateşli dağınıklığımı ifade etmemi istemeyecektir ve ben de sayısız nedenden ötürü onu kesinlikle istememeliyim.

Bu, onu tutmak istemekten oldukça farklı bir durum.

Ama gerçek bu. Onunla bir ilişki olasılığını düşünürken ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu asla olmayacaktı.

Utanç, pişmanlık, hüsrân ve acı dolu bir fırtına içimi dövüyor. Bu en iyisi olsa bile, korkunç duyguları uzak tutmak için saldırmak istiyorum. Bırak flört etsin. İhtiyaçlarını karşılama olasılığı çok daha yüksek olan başka birini bulsun. Eninde sonunda beni hayal kırıklığına uğratacak - bu ilişkiyi şimdi bitirmek ikimizi de garip bir ayrılık derdinden kurtaracak.

Aslında, topu yuvarlayacağım. Kaçınılmaz olanı neden erteleyelim?

Gözlerimin arkasını yakan yaşlarla savaşıyorum ve sahneyi geçip Andrey'in başka bir oyuncuyla konuştuğu yere gidiyorum. Rusya'dan çok ünlü bir dansçı ama Amerika'da o kadar uzun süre kalmış ki aksanından eser yok. Tekniği kusursuz. Bu prodüksiyonda başrol yardımcım olarak onunla çalıştığım için inanılmaz şanslıyım. Ama şu anda onun için tek bir amacım var.

"Andrey, böldüğüm için özür dilerim," diyorum özür dileyen bir gülümsemeyle.

"Sorun değil, burada işimiz bitti sayılır." Vedalaşıp erkeklerin soyunma odasına geri dönen diğer erkek dansçıya başıyla selam veriyor.

"Elmas sahnesinde melek kaldırma zamanlamamın yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum. Gitmeden önce benimle üzerinden geçmek için bir dakikan var mı?"

"Tabii ki. Müziğe ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Bence müziksiz de faydalı olur."

Başını salladı, sonra beni çekti. "Kabriolden alıyoruz."

Bale, vücudu başka hiçbir uğraşta olmadığı kadar kasla şekillendirir. Andrey taştan oyulmuş hissettiriyor, ancak şimdiye kadar onun yanında hiçbir cinsel farkındalık hissetmedim. Ta ki bedenlerimiz, yakıcı bakışları sırtımı dağlayan bir adamın görüş alanında birleşene kadar. Öfkesini hissetmek için Isaac'i görmeme gerek yok.

Hareket etmeye başladığımızda sinirlerim elektrikleniyor.

Ne gördüğünü biliyorum. Andrey ve benim tüm prodüksiyonda gerçekleştirdiğimiz en samimi dansı özellikle seçtim - iki talihsiz aşışın birbirlerine karşı hissettikleri duyguları kucakladıkları zirve anı. Koreografi nefes kesici - zarif bir şekilde güzel ama trajik.

Kendi duygularımın yoluma çıkması dışında.

Bu umduğum gibi hissettirmiyor. Rahatlamış hissetmiyorum. Pişmanlık hissediyorum.

Kendimi kirli hissediyorum.

Sarmal düşüncelerim ve Isaac'in aralıksız bakışları hareketlere odaklanmamı engelliyor. Aslında berbat etmeyi planlamamıştım ama kafam aynı anda çok fazla yerdeydi. Yarım saniyelik bir hata yapıyorum ve Andrey'in durmasını istiyorum.

"Daha önce bu dansla ilgili herhangi bir sorun fark etmemiştim," diyor merakla.

Utanç yanaklarımda alevleniyor, yarım düzine farklı nedenden dolayı kıvılcımlanıyor. Ne bakışlarını güçlükle karşılayabiliyorum ne de koridorda huysuzlanan komşuma bakacak cesareti toplayabiliyorum.

"Sanırım bu sadece zihinsel bir hıçkırık. Muhtemelen fark ettiğimden daha yorgunum."

Andrey yanaklarımı okşuyor ve bakışlarımı kendisine çeviriyor. "Bunlar normal şeyler, Amelie. Kafana takmana izin verme."

Başımı sallıyorum, emredici ayak sesleri sahnenin kenarındaki ahşap merdivenlerden yukarı çıkarken duygularım boğazımda düğümleniyor.

Andrey kaşlarını çatarak beni serbest bırakıyor. "Bu hafta sonu meşgulüm ama Pazartesi akşamı vaktim var. Evimdeki stüdyoma gelmelisin ve bir blok oluşturmaması için birkaç geçiş yapabiliriz. Bu işe yarar mı?"

"Tamam, evet." Bu noktada, bu korkunç sahneden kurtulmanın bir yolunu bulmak için her şeyi yaparım. Ortadan kaybolmalıyım.

"Amelie, yola çıkmazsak geç kalacağız." Isaac'ın düz ama inatçı sesi sırtımı tokatlıyor. Başka biri için muhtemelen akşam yemeği rezervasyonunu kaçırmak istemeyen sıkılmış bir erkek arkadaş gibi geliyor.

Ben daha iyi biliyorum.

Hiçbir şeye geç kalmadık ve Isaac çok kızgın.

Kendi duygu yoğunluğumun içinde kaybolmuş durumdayım ama dansçı arkadaşlarıma bir gösteri sunarsam ne olayım. Dönüyorum ve sanki onun ortaya çıkışı beklenmedik bir zevkmiş gibi genişçe gülümsüyorum.

"Oh! Hey, bebeğim. Kusura bakma. Eşyalarımı alayım." Onunla flört eden dansçıya sinsi bir bakış fırlatıyorum çünkü ne de olsa ben de insanım, sonra hızlı adımlarla soyunma odasına dönüyorum. Spor ayakkabılarımı giyip eşyalarımı alıyorum. Tam ön tarafa koşacaktım ki Hazel beni kolumdan yakaladı.

"Anlatacak pek bir şey yok kızım, bu
o mu?" Lanet olsun, başım belada.

"Evet, biliyorum. Üzgünüm ama durum biraz karışık!" Beni bıraktığı anda omzumun üzerinden fırlatıyorum. Onu bir daha gördüğümde sorularından kaçmak mümkün olmayacak.

Isaac'e yaklaştığım anda sözünü sakınmadan dönüyor ve bizi eğimli koridordan lobiye doğru götürüyor. Azarlanmış bir çocuk gibi arkasından koşturuyorum. Ona öylece kızamamaktan nefret ediyorum. Her şey böyle başladı ama yatıştırmak için fazla şartlanmışım. Herhangi bir şekilde davranmak beni hasta hissettiriyor. Kelimenin tam anlamıyla midem bulanıyor.

Isaac binamıza giden kısa yolda sessiz. Kendimi, gerginliği azaltmak için ağzıma geleni söylemek yerine zamanı düşünmek için kullanmaya zorluyorum. Kontrolden çıkmak yerine nihai hedefime doğru çalışmak için bilinçli olmam gerekiyor.

Düşüncelerimi dile getirmeden önce arabanın garaja park edilmesini bekliyorum.

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Öfkeleniyordum ve bunu ."

Isaac arabadan çıkmadan önce hareketsiz duruyor ama cevap vermiyor. Ben de aynısını yapıyorum, sonunda konuştuğunda bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

"Sana saldırmam için bir sebep mi verdim?" diye soruyor sessizce.

İçgüdülerim inkar etmek ve suçu üstlenmek yönünde ama kendime dürüst bir iletişim kurmaya çalıştığımı hatırlatıyorum. Bu tuhaf ilişki bundan sonra nereye giderse gitsin, kendimi nasıl idare ettiğimle gurur duymak istiyorum. Zaten yeterince utanç taşıyorum. Daha fazlasını omuzlamama gerek yok.

"O kız sana dokunuyordu ve sen ona gülümsüyordun."

"Çok boktan hissettiriyor, değil mi?" diye mırıldanıyor, Andrey'le yaptığım gösteriyi kastederek.

"Evet, ama bir partnerle dans etmek farklıdır. Dans partnerime dokunmadan edemem," diyerek dansı kötü niyetli bir şekilde kullandığım gerçeğini görmezden gelmeyi tercih ettim. "Onunla flört ederken bu kadar mutlu görünmene gerek yoktu."

"Haklısınız. Yapmak zorunda değildim ama birlikte çalıştığınız insanların önünde olay çıkarmak da istemedim. Senin iyiliğin için kibar olmaya çalıştım. Ve dans ne demek olduğunu biliyorum. Beni bu değildi." Isaac asansör çağırma düğmesine basıp bana döndü. "Hoşuma gitmeyen şey, bunu beni üzmemek için kasıtlı olarak yapmış olman ve özel bir *çalışma* seansı için onun evine gitmeyi kabul etmiş olman." Kelimeyi öğrenerek söylüyor ve savunmamı yükseltiyor.

"Açılış gecesine iki haftadan biraz fazla kaldı." Sesim titriyor. Kendimi savunmak istiyorum ama iş yerime saygılı olmaya çalıştığımı düşünmemiştim bile. Bu konuda yanılmış olabileceğimin farkındayım. Ancak yardımcı liderimle pratik yapmak bir zorunluluk.

"Bu onun evinde, onunla *yalnız* olman gerektiği anlamına gelmez. Ne deneyebileceği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Seninle yalnızım ve onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum," diyorum şaşkınlıkla. Andrey'i bir tehdit olarak düşünmek aklımın ucundan bile geçmemişti. "Hatta soyadını bile biliyorum."

"İsimlere çok takılıyorsun, musun?"

"Hayır, Isaac. Zehirli bir ilişkiye dahil olmamak konusunda takıntılıyım. Sen ve ben mi? Birbirimizi delirtiyoruz. Bu çok yoğun." Ona yalvarırcasına bakıyorum, anlaması için yalvarıyorum. Çılgınlığı görmesi ve bunu olduğundan daha da zorlaştırmaması için. "Bu iş yürümeyecek."

Çene kasları esniyor ve geriliyor. "İşe yaramayacak mı yoksa denemeyecek kadar korkuyor musun? Çünkü benim gördüğüm tek sorun, onu ilk sıraya koyan kişiden kaçmak için bulabildiği her bahaneyi arayan korkmuş küçük bir kız."

Sözleri suratına inen şiddetli bir tokattan daha fazla acıtıyor.

Bu şok beni öylesine sarstı ki, söyleyecek bir şey bulamıyorum. Nutkum tutuldu.

Asansör kapıları arkamdan açıldığında, boş boş içeri girip üçüncü katın düğmesine basıyorum. Isaac beni takip etmek için bir hareket yapmıyor. Ben

Rahatladım. Yıkıldım. Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissediyorum ve zıt ses dalgalarının birbirini yok etmesi gibi, ürkütücü bir uyuşukluk çöküyor.

Asansör kapıları kapanırken Isaac'ın delici bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri *yine kaçtığını* söylüyor.

Benimkinin boş olduğunu biliyorum, ama ruhumun derinliklerinden gelen küçük bir ses ağlıyor.

Lütfen, benden vazgeçme.

Asansör beni üçüncü kata bıraktı. Sersemlemiş bir halde daireme doğru yürüyorum. İçeri girdikten sonra yemek masamdaki sandalyeye çöküyorum ve pencereden ufka bakarken gözlerimin odağını kaybetmesine izin veriyorum.

Isaac'ın veda sözleri yavaşça zihnime geri süzülüyor.

Korkmuş küçük kız.

Korkuyorum ama bu çok mu yanlış? Korkmak için iyi bir sebebim var.

Ama ya haklıysa? Ya korkularımın beni mutluluğu bulmaktan alıkoymasına izin veriyorsam?

Sana mutluluk getirecek bir dansın var, hatırladın mı?

Evet, ama dans yalnız olmamı engellemiyor. Ve yalnız hissetmekten inanılmaz yoruldum.

Parmaklarım dalgınlıkla yanağımdan süzülen yaşı siliyor. Bakışlarımı ellerime indiriyorum ve masanın ortasında duran katlanmış bir kâğıt parçasını fark ediyorum.

Orada bir şey bıraktığımı hatırlamıyorum.

Merakla kâğıda uzandım ve teşekkür notu büyüklüğünde küçük bir not kâğıdı olduğunu gördüm, ama ön yüzü boştu. İçine büyük harflerle el yazısıyla iki cümle yazılmış. Onları okuduğumda midem yere düşüyor ve beni tüketmekle tehdit eden hıçkırıklar sonunda üstünlüğü ele geçiriyor. Başımı ellerimin arasına alıp ağlıyorum. Ve ağlıyorum.

Polisle konuştuğunu biliyorum.

Başka bir derse ihtiyacın var mı?

CHAPTER 19

AMELIE

SONRAKI DÖRT GÜNÜ OTOMATİK PILOTTA GEÇİRDİM. KİMSEDEN HABER YOK.

Isaac. Günlerce ve günlerce neredeyse sürekli karşılaştıktan sonra, sanki yeryüzünden düşmüş gibi. Gitmiş.

Rahatlamalıyım. Onun yokluğu, masama bırakılan not gibi daha büyük sorunlara odaklanabileceğim anlamına geliyor. Ama bir yanıt üretmek için gerekli korkuyu kendimde toplayamıyorum.

Tek hissettiğim boşluk. Berbat ve boş.

Haftalardır akıllıca seçimler yapmaya ve en önemli şey olan ailemi korumaya odaklanmaya çalışıyorum. Ailem sağlıklı ve mutlu olduğu sürece yeterince mutlu olabildim ama artık işe yaramıyor. Yaptığım her seçim beni bu sefil çukura daha da sürüklüyor gibi görünüyor. Artık dibe oturmuş durumdayım ve kendimi kurtaracak bir yol göremiyorum.

Eğer neyin doğru olduğunu bilme yeteneğime güvenemiyorsam, bu beni nereye götürür?

Frozen, işte .

Gerçekte var olmadan hayatın hareketlerini yaşadığımız dört gün. Ama bugün farklı. Bugün Anneler Günü ve insan gibi davranmak için yeterli enerjiyi toplamam gerekiyor, yoksa kız kardeşim bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.

Neyse ki bugün spot ışıkları Noemi'nin üzerinde -Oran'ın kuzeni Conner ile evli- ve bu onun birkaç yıl önce ikiz erkek çocuk sahibi olduktan sonraki ilk büyük gezisi.

aylar önce. Sekiz kadın, yarısı hamile. Odadaki östrojen, sarılmalar ve ağlamaklı selamlaşmalar gibi bunaltıcıdır.

Hepsi birbirlerine yetişmekle ve hormonlarını kontrol etmekle o kadar meşguller ki benim minimum çabam idare eder. Onların yanında olmanın iyi hissettirdiğini itiraf etmek beni şaşırtıyor. Sadece dikkatlerini dağıtmak bile işe yarıyor olabilir, ama sebebi ne olursa olsun, bunu kabul ediyorum.

"Noemi, nasılsın? Çocuklar nasıl?" diye soruyor Shae, hepimiz yerlerimizi aldıktan sonra. Oran'ın kız kardeşi, bu yüzden onu diğerlerinden daha fazla gördüm, ama olabildiğince zıt sayılırız. Ayrıca Byrne ailesinde evlenmeden doğan tek kişi de o.

Tüm kadınlar arasında Stormy'ye en yakın olduğumu söyleyebilirim çünkü onu en uzun süredir tanıyorum. Rowan'la da biraz zaman geçirdim çünkü o da dansçı arkadaşım. Onlarla daha fazla zaman geçirmeye çalışmalıyım. Hazel'in yorumlarını düşünüyorum ve beni gerçekten neyin engellediğini merak ediyorum.

"Harika gidiyorlar ve sanırım sonunda bir rutine oturuyoruz. Neredeyse gün değişiyor ama yine de bir çeşit rutin. ."

Grup, cesaretlendirme ve kahkaha korosuyla ona güven veriyor. "Conner ve sizler olmasaydınız çok yorucu olurdu," diyor Noemi devam ediyor. "Yemekler. Luna'yı dışarı çıkarmak ve ona bol bol sevgi ve ilgi göstermek. Bunların hepsi inanılmaz derecede yardımcı oldu." İkiz erkek çocuklarının yanı sıra bir de kızı var. Violet'in ne kadar zor bir çocuk olduğunu bildiğimden, ikizlerle aynı anda hokkabazlık yapmayı hayal bile edemiyorum.

"Biz de bunun için buradayız," diyor Lina. "Bize ne zaman ihtiyacın olursa ulaşabilirsin."

"Duydum, duydum. Buna içerim." Kadehler kalkıyor ve herkes içkisini kaldırıyor. Hamile olmayan ya da emzirmeyenler için mimozalar, ki bu sekiz kadından sadece üçü çünkü aile son zamanlarda tavşan gibi çoğalıyor.

"Yüce İsa aşkına," diyor yanımdaki kız nefes nefese. Pippa'nın kız kardeşi -sanırım adı Aria- benim yaşma en yakın olanı ve o da benim gibi grubun uç üyelerinden biri. Daha genç ve kan ya da evlilik yoluyla Byrne'li değil. "Bir anda bakmayın ama barda *güzel görünümlü* bir adam var."

Gördüklerim karşısında sersemlemekle meşgul olmasaydım, grubun sağduyulu davranma çabası komik olurdu. *Kimi* gördüğümü. Kahkahalar ve baş döndürücü fısıltılar etrafımdaki havayı dolduruyor, ama tek duyduğum kulaklarımda çarpan kalbimin gürültüsü.

Isaac burada.

Neden şimdi? Bu bir tesadüf olamaz. Sadece neyin peşinde olduğumu mu görmek istedi, yoksa sonunda benimle konuşmayı mı planlıyor? Onunla konuşmak istiyor muyum?

Evet. Hiç şüphesiz. Dört gündür ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Amelie, iyi misin?"

Adımın sesi dikkatimi çekti. Çılgınca kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Evet." Beni tercih ettiğimden daha eleştirel bir gözle inceleyen Shae'ye gülümsüyorum. "Sadece biraz yorgunum."

"*Hepiniz, bize doğru bakıyor,*" diye haykırıyor Stormy güneyli tınısıyla. "Ve çok güzel ama biraz da korkutucu."

Masadaki herkes gibi ben de bardaki yakışıklı adama bakıyorum. Bir bardak kehribar rengi sıvıyı dudaklarına götürürken gözlerimiz kilitleniyor. İçkisinin yakıcılığı sanki bardağı tutan benmişim gibi içimi ısıtıyor. Amansız bakışları beni çıplak bırakıyor, tenimi haşlıyor ve beni sahipleniyor.

Sadece pes kalmıyor, aynı zamanda çabalarını iki katına çıkarıyor.

Bunu çenesinin kararlı duruşunda görüyorum.

Bu ne anlama geliyor? Ne yapmayı planlıyor?

"Lanet olsun." Fısıltıyla söylenen küfür düşüncelerimde yankılanıyor ama benden gelmiyor.

Masanın karşısından hayalet görmüş gibi bakan Noemi'ye bakıyorum.

"Değil mi?" Pippa kuzenine bakmadan söylüyor. "En iyi bela türüne benziyor."

"Pip, cidden onu tanımadın mı?" Noemi ona tıslayarak karşılık verdi.

Onu tanıdın mı? Kafa karışıklığı zaten kaotik olan düşüncelerimi kekelemeye itiyor.

Noemi Isaac'i tanıyor mu?

Zaman ve mekan, ince bir ipin içine gerilmiş bir parça karamel gibi çekiliyor. Noemi sonunda açıkladığında, zemini altımdan çekip alıyor.

"Bu benim kardeşim. Sante sonunda eve döndü." Kulaklarım çınlamaya başlamadan önce duyduğum son şey onun yürek parçalayan rahatlaması oluyor.

Isaac Sante mi?

Noemi'nin kardeşi benim komşum, Isaac?

Görüşüm bulanıklaşıyor ve nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum. Ağrıyan ciğerlerime titrek bir nefes çekiyorum.

O biliyordu.

Kim olduğumu ve yıllar önce de olsa bir kez karşılaştığımızı başından beri biliyordu.

Neden bir şey söylemedi? Neden bunu bir sır olarak sakladı? Onun için bir tür şaka mıydım? Onu tanımamamın komik olduğunu mu düşünüyordu? Elbette beni suçlayamaz. O kadar değişti ki kendi ailesi bile onu tanıyamadı.

Midem denizde yaz fırtınasına yakalanmış küçük bir tekne gibi çalkalanıyor.

Masamızın yarısı sandalyelerinden fırlayıp bara geçiyor ve Isaac'in - Isaac'in değil - etrafına üşüşüyorlar. Sante.

Bunu yapamam. Herkesin önünde olmaz. Onun zalim şakasına alet olmayı reddediyorum.

O ve Byrne kadınları birbirleriyle meşgulken, ben sıvışıp dışarı kaçıyorum. Daha sonra Lina'ya mesaj atıp hasta olduğumu açıklayacağım. Şu anda önemli olan tek şey buradan uzaklaşmak. Yönümü bulmak için önce sola, sonra sağa bakıyorum ve yaralarımı sarmak için eve geri çekilmeye başlıyorum.

"Amelie, *dur*." Sante'nin keskin komutu topuklarımı ısırtıyor ve beni daha da hızlandırıyor. Birkaç homurtulu küfürden sonra ayaklarım arkamdaki kaldırıma vuruyor. Onu geçemiyorum. Denemiyorum bile ama emirlere de uymuyorum.

Güçlü kolları nispeten kolaylıkla beni sıkıca kavıyor ve sırtımı ön tarafına yaslıyor. Sante soluk soluğa bir hırıltıyla, "Bunu sen istedin," diyor.

"*Delirdin* mi sen? Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Kim olduğumu bilmek istiyordun. Artık biliyorsun."

Tutuşuna karşı eğilip bükülmeye çalışıyorum, gerçekle savaşıyorum. Bir haklı ama en başından beri dürüst olsaydı bu bilgiye hiç ihtiyacım olmazdı.

"Neden yalan söyledin? Bu bir tür çarpık *şaka mıydı*?" Sözlerimden acıyı uzak tutamıyorum.

Sante sertleşiyor, sonra beni döndürüyor, kaçmamı engellemek için ellerini üst kollarımda kenetliyor. Gözlerinde parlayan vahşi yoğunluk nefesimi kesiyor ve sorumu yanıtlıyor. Onu motive eden şeyde mizahın hiçbir rolü yoktu. Bu küçük bir taviz ama acımı dindirmeye yetmiyor.

"Size *hiç* yalan söylemedim. Benim adım Sante Isaaco Mancini. Hiç tanışmadığımıza dair inancını düzeltmedim çünkü ben artık o kişi değilim. Geçmişin bir önemi yok."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Teknik olarak haklı, yalan söylemedi. Tam olarak değil. Ama bu yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez. Beni yanlış yönlendirdi ve kendimi aptal gibi hissettirdi. Peki ne amaçla?

"Neden?" Sonunda şaşkınlıkla sordum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü oynamayacağımı anlamanız gerekiyor. Artık bahane yok. Artık kaçmak yok. Artık tam olarak kim olduğumu ve hiçbir yere gitmediğimi biliyorsunuz."

"Tam olarak kim olduğunu biliyor musun?" İnanamayarak sordum. "Dört yıl önce birlikte yarım saat geçirdik. Bu seni tanıdığım anlamına gelmez."

"Geçmişimi, ailemi, mesleğimi biliyorsunuz; son bir hafta içinde hakkımda öğrendiklerinizi de eklerseniz, beni daha iyi tanıyan sadece bir avuç insan olur."

O ölümcül derecede ciddi.

Aklıma bu adamın insanlara benden bile daha az açılabilceği geliyor. Ailesi onu görünce şok oldu. Onlara yakın bile değildi. Yine de gözünü bana dikti. Neden?

Mücadele bedenimden akıp gidiyor, beni şaşkın ve bitkin bırakıyor.

"Bildiğim tek şey yalan söylediğin ve beni manipüle ettiğin," diye açıklamaya çalışıyorum

Sakince. "Bu bir ilişkinin temeli değil."

Ellerini kollarımdan indiriyor. "Oran ve kız kardeşin için de böyle mi söyledin? Çünkü anladığım kadarıyla onların başlangıcı da farklı değildi."

Yine sözlerimi bana karşı çevirdi ve beni suskun bıraktı. Kesinlikle haklı. Oran ve Lina, her ikisi de bir yalan ağı örerken birbirleriyle tanıştılar. Lina Cemiyet'e sızarak beni bulmaya çalışıyordu. Oran'ın kendi gündemi vardı. İkisi de aşık olmayı hiç planlamamıştı ama kader araya girdi. Onlara karşı olan çılgın ihtimallere rağmen, sonunda evlendiler ve kız kardeşimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Bir yabancı olduğunu düşündüğüm bu adamın birdenbire bu kadar çok şey bilmesi çok rahatsız edici. Çok fazla şey.

Aman Tanrım.

Ona Cemiyet'ten ve korkularımdan bahsettim. Takipçimi biliyor.

Ve tüm bildiğim, geçmişimle ilgili bütün bir dosyaya sahip olabileceği.

Yükselen paniğimi hissederek yüzümü kavırıyor ve bakışlarımı kendisine yönlendiriyor. "Sana en başından beri isimlere ve etiketlere takılmamanı söylemiştim.

Beni *tanıyorsun*. Seni güvende tutacak olan benim. Amcığının ihtiyaçla dolmasını sağlayan benim. Bunların hiçbirisi değişmedi. Seni anlıyorum.

Üzgünüm, bu yüzden kafanı toparlaman için sana biraz zaman vereceğim. Ama Mellie," diye devam ediyor, sesi daha da alçalıyor, "yanılma. Benden kaçamazsın."

Yavaşça geri çekilmeden önce ellerini indiriyor, gözleri hâlâ ruhumun derinliklerinde delikler açıyor.

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım, tüm bu olanlar karşısında gafil avlandım. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, biraz zamana ihtiyacım olduğu. Nefes almak ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için alana ihtiyacım var.

Arkamı dönüyorum ve her seferinde eve doğru görmeden bir adım atıyorum.

Benden kaçamazsın.

O haklı.

Onu polise ihbar edemem. Ailemden yardım isteyemem çünkü onlar benim ailemden çok onun ailesi ve onlara bir şey söylemek sadece daha fazla soru işaretine yol açacaktır.

Sante Mancini'den gerçekten kaçış yok.

Yıllar önce Lina ve Oran'ın evlendiği o geceyi ve gözlerinde azapla karşılaştığım çocuğu düşünüyorum.

CHAPTER 20

AMELIE

Geçmiş

HAFIZAMI GERİ KAZANALI DÖRT AY OLDU.

Uyuşturulup kaçırılmamın üzerinden yedi ay geçti.

Annemin bekâretimi satarak beni evden kaçmaya zorlamasının üzerinden on ay geçti.

Henüz diplomamı almadım. *Chicago*'daki rolümden bu yana herhangi bir dans işi kapmayı başaramadım, bunun tek nedeni oyuncuların yarısının grip olmasıydı. Her gün olumlu şeylere odaklanmak için çok çalışıyorum, ancak değişen tek şey göğsümü dolduran bu genişleyen boşluk.

Bazen anılarımın hiç geri gelmemiş olmasını diliyorum. Bir bakıma daha kolay olurdu. O kafa karıştırıcı günlerde, muhtemelen benim için çok endişelenen ailemle ilgili hayaller kurarak saatler geçirirdim. Bulunduğumda taktığım mücevherlere bakılırsa, param olduğundan emindim. Para aile demekti. Aile ise ev ve aidiyet demekti. Hatırlayabilsem her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Sonra Lina beni buldu ve anılar geri geldikçe, geçmişten gelen korkunç dersleri yeniden yaşamak zorunda kaldım ve ailenin kalp kırıklığı anlamına da gelebileceğini kanıtladım. Hayatımın son bir yılıyla hesaplaşmak, kız kardeşime yüklenmek için kendimi zorlayabileceğimden daha büyük bir mücadele oldu. Benim için zaten çok şey yaptı ve tüm bunların üzerine bir de düğününü planlıyordu.

Ona yük olamam. Mutluluk dolu bir dünyayı hak ediyor. Hayatının bu döneminin tadını çıkarmasını ve benim dramamla uğraşmak zorunda kalmamasını istiyorum.

Lina beni annemizden korumak için yıllarını harcadı. Bu iyiliğe karşılık verme şansım. Bazı günler diğerlerinden daha zordur, bugün gibi. Lina'yı düğün gününde böylesine göz kamaştırıcı bir mutluluk içinde gördüğüm için çok mutlu olmalıyım. Etrafımız yeni ailesiyle çevrili, hepsi de onu aralarına almaktan mutluluk duyuyor.

Bana karşı da misafirperverler ama aynı şey değil. Ben onlardan biri değilim. Artık hiçbir yere ait değilmişim gibi görünüyor. Ailem yok. Arkadaşım yok. Dünyanın içinde sürükleniyorum.

Lina kadar güçlü olsaydım, bu sorun olmazdı. O da benimle aynı yaşta evi terk etti, arkasına bakmadığı için minnettar. Bağımsız ve kendine güvenen biri. Kimseye ihtiyacı yok, oysa ben yelkeni rüzgâr tarafından koparılmış bir yelkenli gibi hissediyorum.

Benim sorunumun kökeni ailemin ölümünün üstesinden gelmekten daha karmaşık. Verdiğim savaş, onların beni hiçbir zaman istemediklerini bilmenin verdiği acı verici yalnızlığa karşı.

Varlığımın diğer insanların hayatlarına yük olacağına kendimi ikna ettim. İzinsiz giriş. Sunduğum somut bir değer aklıma gelmedikçe, kendimi izole etmeye çalışıyorum. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum ama bunu kendim yapıyorum. Bu kısır döngü beni aylardır esir almış durumda.

Burada bile, etrafım bir çadır dolusu insanla çevriliyken, çaresizce yalnızım.

Her fırsatta otoparka kaçıyor ve göğsümdeki boşluğu bardan aşırđığım votka şişesiyle doldurmaya çalışıyorum. Kimsenin fark etmesini istemediğim için arada bir yudum alıyorum. İçki içmek benim karakterime o kadar aykırı ki istenmeyen bir dikkat çekebilir. Kendimden nefret etmemin dikenlerini tıraş edecek kadar yudumluyorum.

Son gezintimden içeri dönerken, bir arabaya yaslanmış, en az benim kadar somurtkan görünen bir adam görüyorum. Belki de alkolün etkisiyledir - normalde dışa dönük biri değilimdir- ama bir hevesle ona katılmaya karar veriyorum. Düğün özel bir bahçede yapılıyor. Dışarıdaki herkes düğün için gelmiş, bu yüzden onu tanımadığım için çok endişelenmiyorum. Yine, muhtemelen votkadan.

"Byrne ailesinden misin?" Karşısında durduğumda sordum. Benim yaşlarımda görünüyor; zayıf ama perili bir şekilde güzel. Saçları koyu renk ve sağlıklı bir jöle ile sert bir şekilde yerinde duruyor. Prezantabl görünmek için çaba sarf etmiş, ama saçlarının dağınıklığını kesecek kadar değil.

yanları ve arkası. Tahmin etmem gerekirse, burada olmak zorunda olduğu için burada olduğunu söyleyebilirim, isteyerek değil.

"Ben değil ama kız kardeşim öyle. Noemi," diyor sert bir şekilde. Benimle konuşmakla ilgilenmiyor, bu çok açık. Ne yazık ki onun için, benim kadar mutsuz olabilecek birini bulmuş olmam bütün gün başıma gelen en iyi şey.

"O zaman sen Sante olmalısın. kardeşinle tanıştım; gerçekten çok tatlı biri."

Yüzü kaşlarını çatarak irkiliyor. "Evet, o oldukça harika," diye mırıldanıyor.

Ne kadar garip bir tepki, ama tamamen anlayabiliyorum. Ona kız kardeşim Lina'dan bahsetmeyi düşünüyorum ama fırsat bulamıyorum. Arabadan uzaklaşıyor ve ceketinin iç cebine uzanıyor.

"Bak, bunu dolduracak bir şeyin yoksa" -siyah bir cep matarası tutuyor- "o zaman gerçekten sohbet edecek havada değilim."

Uzaklaşmak için dönüyor. Ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan elim bileğini yakalıyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve gün boyunca ilk kez gerçek bir sırıtışla gülümsüyorum.

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." Bileğini bırakıyorum ve beni takip etmesini işaret ediyorum.

Bir ağacın dibine sakladığım gizli şişemi gösterdiğimde "Sürprizlerle dolu değil misin?" diyor.

Kapağını açıp bir yudum alıyorum. şişeyi ona uzattığımda alıyor ve iki yudum içiyor.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı." Başını sallıyor, sonra bana bakıyor, gözleri ilk kez beni değerlendiriyor. "Kim olduğunu söylemiştin?"

"Amelie. Ben gelinin kız kardeşiyim." "Hadi canım?"

Sırıtıyorum. Onu şaşırtmış olmama bayılıyorum. Nedenini bile bilmiyorum ama gözlerine getirdiğim hayat kıvılcımı bende bir kır çiçeği tarlasında koşma isteği uyandırıyor.

"Evet, bu da muhtemelen içeri girmem gerektiği anlamına geliyor."

"Başlangıçta buraya tek başına gelmemeliydin, hangi canavarlarla karşılaşacağını bilemezsin." Matarasını doldurmaya başladı, bakışları kısa bir süreliğine benimkine kaydı.

Kıkırdamak istiyorum ve alkolü sandığımdan biraz daha fazla hissediyor olabileceğim aklıma geliyor. "Güven bana, canavarlar hakkında her şeyi biliyorum. Bu yüzden bunu takıyorum." Parmağımı kaldırıp ona nazar boncuğu yüzüğümü gösteriyorum. "Canavarları uzak tutuyor."

Öfkelendi. "Keşke o kadar kolay olsaydı." "Zararı olmaz." Omuz silkiyorum.

Matarasının kapağını kapatıyor, sonra votka şişesinin kapağını kapatıp bana geri veriyor. "Sen bir cankurtaransın."

Sertçe yutkunuyorum, duygularımın kabarmasına karşı koyuyorum. Bu aylardır geçirdiğim en iyi zaman. Aptal düşüncelerimin beni aşağı çekmesine izin vermeyi reddediyorum.

", içeri dönelim."

Fark edilmeden içeri sızmak yeterince kolay. Dans pistine gidip birkaç bayanla dans etmeye başlıyorum ama fazla kalmıyorum çünkü Sante'nin beni izlediğini hissediyorum ve pervane gibi ona doğru çekiliyorum. İçecek masasına gidip bir fincan punç alıyorum, sonra da zikzaklar çizerek onun durduğu yere gidiyorum. Gerçek bir amaç gütmekten dolanıyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Ne yaptığımı saklamam gerekmiyor ama bu bana eğlenceli geliyor. Eğlenceli hissetmeyi seviyorum.

Yeterince yaklaştığımda içkimi masaya, onun yanına bırakıyorum ve yerimde dans ediyorum. Bir süre sonra farkına vardığını ve şişesindeki votkadan küçük bir miktarı gizlice bardağıma bıraktığını görüyorum. Farkında değilmişim gibi, içkimi alıp dans pistine geri dönüyorum ve kendimi müziğe bırakıyorum.

CHAPTER 21

SANTE

Geçmiş

GÖZLERİMİ ONDAN ALAMIYORUM. O DANS EDERKEN, NE YAPTIĞINI MERAK EDİYORUM. O şişenin içinde kaçmaya çalışıyor ve bunu yüzünde büyük bir neşeyle yapıyor. Sanki onu rahatsız eden her neyse, ruhunun gücüyle karşılaştırıldığında önemsizmiş gibi.

Eğer bu beni büyülemeye yetmediyse, vücudu da işi tamamlıyor. Lanet bir tanrıça gibi hareket ediyor. Daha güzel bir şey görmedim. Kalçalarının en küçük salınımı ve bileğinin hareketi bile baştan çıkarıcı bir zarafete sahip.

Bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bir süre sonra içecek masasında tekrar karşılaştık. Sanki gizlice içki içiyormuşuz gibi aptalca bir oyun oynuyor, oysa ailem içki içtiğimi çok iyi biliyor ve onun içtiğini bilseler bile umursayacaklarından şüpheliyim. Benim yaşlarımda ve bir düğündeyiz. Hepsi İrlandalı ve İtalyan. İçki içmek kanımızda var. Ama oynadığı bu oyun kaygısız hissettiriyor. Sanki tanıdığım en büyük pislik ben değilmişim ve babam beni ve kız kardeşimi öldürmeye çalışmamış gibi. İlk defa her şeyin her zaman boktan olmayacağına dair bir umut olduğunu hissediyorum. Belki de gelgitler dönüyordur.

Onun canlı yeşil bakışlarını tutarken dudaklarımda bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Affedersiniz, sanırım bu gecelik bu kadar." Gelin soyunuyor Amelie'nin elinden içiyor, sonra da bana ters ters bakıyor.

"Ne? Lina Bean, sen neden bahsediyorsun?" Amelie ağlıyor.

Bu kadının onu üzmesi beni kızdırıyor. "Her şey yolunda. O iyi." Durumu yatıştırmak umuduyla Amelie'ye ulaşmaya çalışıyorum ama Amelie'nin kız kardeşi ona yaklaşmama izin vermiyor.

"*Sen bu işe karışma. Yeterince şey yaptın.*" Kızgın bir parmakla Ben.

Sonra Renzo , sesi tehditkâr bir gök gürültüsü gibi.

"Burada her şey yolunda mı?"

Gelin beni göstererek, "Bu kız kardeşimin içkisine ilaç katıyor," dedi.

Göz ucuyla Amelie'nin tartışmak için ağzını açtığını görüyorum. Ona ters bir bakış fırlatıyorum ve başımı sertçe sallıyorum.

Emrimle hemen sakinleşiyor.

Ellerimi kaldırıyorum ve orantısız bir sırtıma yapıyorum. "Sadece birazcık votka.

Büyütmeye gerek yok."

"Seni hiçbir yere götüremem amına koyayım," diye homurdanıyor arkamdan Renzo, içimdeki en kötü şeye inanmaya hazır. Bütün gün boktan bir ruh hali içindeydi ve kavga etmek için yalvarıyordu. Eğer Amelie'nin üzerindeki baskıyı azaltacaksam bunu seve seve yaparım. Kız kardeşinin tepkisine bakılırsa, içki içmesine tahammülleri konusunda yanılmışım.

Yüzümü ona döndüm ve büktüm. "Yani benim hiç eğlenmemi istemiyorsun." Hiç yardımcı olmuyorum. Bunu biliyorum. Ama bir, alkolün etkisi geçiyor ve iki, tüm bu sahne beni çileden çıkarıyor.

Daha gözümü kırpamadan Renzo boğazıma sarıldı, ayaklarım neredeyse tamamen yerden kesilmişti. Tanrım, acıyor. Ve nefes alamıyorum. Onun nesi var böyle?

"Bana saygısızlık etmen konusunda sana ne demiştim?" diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"*Sadece... biraz... eğlence,*" diye mırıldanmayı başarıyorum bileğine tutunurken. "Hayır, tüm ailemizi utandırıyorsun ve şimdi ." O beni bıraktı, iyi bir önlem için küçük bir itme ekledi. "Lina, Oran, bunun uygun şekilde ele alındığından emin olacağım. Özürlerimi kabul edin."

"Gelebilmenize sevindik," diyor damat, artık bizim küçük gösterimizi izleyenler çemberinin bir parçası. Renzo beni çıkışa yönlendirmeden önce ikisi el sıkışıyor.

Narin bir el benimkini yakaladığında tek bir adım atıyorum. Amelie. Avucuma bir şey bırakıyor, gözleri cam gibi ve kederli. Yumruğumu sıkıca kapatıyorum ve mümkün olduğunca etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum.

endişelenmekten. Bu kuzenimle ilk çatışmamız değil ve son da olmayacak.

Gelgitler için çok fazla.

Renzo'yu arabaya kadar takip ediyorum ve ön koltuk yerine arka koltuğa biniyorum. O da ben de tek kelime etmiyoruz. İkimizin de birbirimizden uzaklaşmaya ihtiyacı var. Ben de biraz yalnız kalmak istedim çünkü Amelie'nin bana ne verdiğini görmek istiyorum.

Avucumu açtığımda, daha önce parlattığı gümüş yüzüğü görüyorum. Nazar boncuklu olanı.

Canavarları uzak tutar.

Bildiği tek yolla beni korumaya çalışıyordu.

Yüzüğe bakarken göğsümdeki garip sancıya sürtünüyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi, yine de burada elimde duruyor.

Yumruğumu kapatıyorum ve avucumdaki metal izi hissediyorum, küçük Amelie'nin de aynı şeyi kalbime yapmış olabileceğinden şüpheleniyorum.

CHAPTER 22

SANTE

Mevcut

BRUNCH BULUŞMASINI DUYDUĞUMDA, BUNUN ÇOK GÜZEL BİR ETKİNLİK OLACAĞINA
KARAR VERDİM.

Dönüşümü duyurmak ve Amelie ile aramı düzeltmek için etkili bir yol. İki kuş, bir taş, daha fazla sır yok.

Umduğum gibi halka açık ortam dramayı en aza indirdi ve tüm Moretti organizasyonunun bir saat içinde dönüş haberimi duyacağını garanti edebilirim. Bayanlar muhtemelen şu anda restoranın içinde tanıdıkları herkese mesaj atıyorlardır. İçeri dönüp yarattığım kaosla ilgilenmem gerekiyor ama Amelie hâlâ görüş alanımda olduğu sürece ayaklarım kendilerini beton kaldırıma sabitlemiş durumda.

Şehre tek başına gitmesine izin vermekten nefret ediyorum. Onu takip etmemek için kendimi zor tutuyorum ama yapamıyorum. Noemi ile konuşana kadar olmaz.

Beni tanıyan tek kişi oydu - bu dünyada en çok hayal kırıklığına uğrattığım kişi.

En azından hatalarımdan ders aldım ve Amelie söz konusu olduğunda onları tekrar etmeyeceğim. Yöntemlerimden hoşlansa da hoşlanmasa da minik dansçımı ne pahasına olursa olsun güvende tutacağım. Başından beri tamamız buydu ve artık o da bunu biliyor.

Beni tanımamış olabilirdi ama *hatırlıyordu*. Noemi adımı söylediği anda geniş yeşil gözlerinde anıların canlandığını gördüm. O da o geceyi en az benim kadar canlı hatırlıyor.

Kendime hatırlayıp hatırlamamasının önemli olmadığını söylemişim - ne de olsa zaman içinde küçük bir kesintiydi - ama yanılmışım. Etkileşimimizin onu etkilemiş olması kabul etmek istediğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Alkole ve konuşmamızın kısalığına rağmen hatırladı.

Bilgi güç veriyor. Doğru yolda olduğumu teyit ediyor.

"Bu sabah annemin mezarına gittim," diyor Noemi kaldırımında bana katılırken usulca. "Orada zaten pembe şakayıklar vardı - en sevdiği. Kim olduğunu merak ettim... ama sanırım artık biliyorum."

Onun sevgi dolu bakışlarıyla karşılaşmadan önce kendimi çelikleştiriyorum. Bu berbat bir şey, ama bir parçam bana kızmasını diliyor. Bu kadar anlayışlı olmasaydı ondan kaçmak çok daha kolay olurdu.

"Seni gördüğüme sevindim," diyorum sertçe ve ona sarılıyorum.

Geri çekildiğinde, anlayışlı gözlerle bana bakıyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Eskisinden çok daha iyiyim."

"Bunu görebiliyorum," diyor gülümseyerek.

"Öyle mi? Ne görüyorsun?" Ne demek istediğinden tam olarak emin değilim ve bilme ihtiyacım sormamak için çok fazla.

"Kendine güvenen ve kendinden emin bir adam görüyorum. Hayatına sahip çıkan bir adam. Olgunluk sana yakışıyor."

Kahretsin, nefes alamıyorum.

Bunu yapmak istemiyorum. Onun iyiliğini hak etmiyorum ve lanet bir pislik gibi görünmeden kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Büyümekten başka çarem yoktu," diyorum yüzümü buruşturarak.

Noemi elini koluna koyuyor. "Sana karşı sertler miydi? Sürekli senin için endişeleniyordum."

"Demek istediğim bu değildi," diye niyetimden daha büyük bir kinle karşılık veriyorum. "Başka seçeneğim yoktu çünkü lanet olası bir yer israfıydım. Ya bir ipucu bulacaktım ya da birinin beni bu sefaletten kurtarmasına izin verecektim."

"Sen daha çocuktun Sante."

"Bak, bunun için zamanım yok." Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Bazı şeyleri halletmem gerekiyor." Gözlerim istemeden de olsa Amelie'nin gidiş yönüne kaydı.

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Noemi nazikçe sorar.

Bundan çok daha karmaşık ama şu anda bunu tartışmak istemiyorum. "Onun gibi bir şey," diyorum nefesimin altında. Kız kardeşime dönüyorum ve sesime bir derece sıcaklık katmaya çalışıyorum. "Yapmamız gerektiğini biliyorum."

Arayı kapatmak ve kesinlikle küçük çocuklarınızı görmek istiyorum, bu yüzden yakında size uğrayacağım. Önce yapmam gereken bazı şeyler var."

Geniş geniş sırtıyor. "Hey, ben senin küçük büyüğünüm, hatırladın mı? Ne zaman hazır olursan burada olacağım."

Ona taktığım lakap bana saf bir çocuk olduğumu hatırlatıyor ve zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da geriyor. "Ben artık o kişi değilim, Em."

"Değişmiş olabilirsin, ama her zaman benim Sante'm olacaksın." Bu kadar. Ben yokum.

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve tek kelime etmeden uzaklaşıyorum. Kalıp pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar pişmanlığım var.

"BİRİLERİ nasıl giriş yapılacağını biliyor. Babam öldüğünden beri telefonum hiç patlamamıştı." Renzo ön kapısında duruyordu, ben kahverengi taştan evinin merdivenlerini çıkmayı bitirmeden önce kapıyı açmıştı.

Renzo benim kuzenim ve Moretti suç ailesinin patronu. Ailemdeki tüm erkekler örgütün bir parçasıydı ve eğer şehirde kalırsam, örgüte geri dönmek için onun kabulüne ihtiyacım olacak. En önemlisi sadakatimle ilgili endişelerim olmak üzere bir dizi nedenden dolayı beni reddetmekte tamamen haklı olacaktır. Dört yılımı başka bir örgütün parçası olarak geçirdim. Beni oraya gönderenin Renzo olduğu gerçeği önemsiz. Beklediğimden daha uzun kaldım. Temkinli olmak için iyi bir sebebi var.

"Haber yayılmış," diyorum eşit bir ses tonuyla. "Yöntem etkili olmuş gibi görünüyor."

"Biraz dramatik olmasa da etkili."

Omuzlarımda gerginlik var. Renzo duygularını gizleme konusunda bir usta ve ben de uzun zamandır ortalarda yoktum ve onun hislerini okumak artık bir meydan okuma.

"Niyetim bu değildi. Ayrıldığım zamanki çocuk değilim." Bana zorluk mu çıkarıyor yoksa hâlâ sorunlu olduğum için gerçekten endişeleniyor mu emin olamadığım için sadede gelmeye karar verdim.

"Bunu görebiliyorum. Öyle olduğunuzu ima etmek istememiştim." Kapı aralığından geriye doğru bir adım attı. "Neden içeri gelmiyorsun? Anladığım kadarıyla

yetiŖecek çok Ŗey var."

Açık bir ret değil.

Bunu iyiye iŖaret olarak kabul ediyorum ve n giriŖin alıŖılmadık tarzını tarayarak onu içeri kadar takip ediyorum. Burayı ben ayrılmadan hemen önce satın almıŖ, o yüzden görme Ŗansım olmadı. Ondan beklediğim gibi değil ama korkunç da değil. Benim zevkime göre biraz rustik.

Renzo beni ofisine götürdü ve ikimize de birer içki doldurdu.

"Sen Ŗehre döndüğüne göre kardeŖimin de burada olduğunu varsaymak güvenli bir bahis olur mu?" Bana bir bardak uzatıyor, elik bakıŖları her hareketimi izliyor. Dikkatli olması gereksiz. Saklayacak bir Ŗeyim yok. DnŖm duyurmaya karar verdiğimde önce Tommy ile konuŖtum ki kendi eve dnŖnn nasıl olmasını istediğini bileyim. Bu durumun kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

"O burada. Ben gelene kadar ortalıkta görünmemesini söyledim. Bugün ilerleyen saatlerde ulaŖacaktır."

Nefes verirken omuzları bir parça gevŖiyor - çıplak gözle zor fark edilen bir hareket ama ondan gelen ŖaŖırtıcı bir rahatlama gösterisi.

"İkinizin eve döneceğinden Ŗphe etmeye baŖlamıŖım. Burada kalmayı mı planlıyorsunuz, yoksa bu geçici bir ziyaret mi?"

"Sanırım bu birkaç Ŗeye bağlı." "Bunlardan biri de ben miyim?"

BaŖımı salladım. "Açıkçası, burada hoŖ karŖılanıp karŖılanmayacaęım konusunda son sözü siz söyleyeceksiniz."

"Asla hoŖ karŖılanmadın, Sante. Umarım seni göndermek istemediğimi biliyorsundur. BaŖka ne yapacağımı bilemedim."

"Hiçbir Ŗey açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum. Yeni bir baŖlangıa ihtiyaım vardı ve senin de yapacak çok iŖin vardı. Çocukça bir kinin üzerinde oturmuyorum. Sana söyledim, ben artık o kiŖi değilim." Sonunda bu sözleri ona söyleyerek göğsümden bir tuğla dŖrdm. Her bir parçasında ciddiye dim, gerçi her zaman durum böyle değildi.

Kuzenim beni inceliyor ve kıpırdanmaya meyilli olmamdan nefret ediyorum. Genliğimizde var olan insanların eski davranıŖlarımıza nasıl geri döndüğümüz ŖaŖırtıcı.

"Peki o zaman," diye yanıtlıyor sonunda. "Neden gittiğin hakkında konuŖmamız gerekmiyorsa, seni neyin geri getirdiğini söylemeye ne dersin? Dört yıl uzak kaldıktan sonra geri dönmenin bir nedeni olduğunu varsayıyorum."

"Amelie Brooks için geri döndüm." Basit bir gerçek için basit bir ifade. Sağ gözünün altındaki küçük seğirmeyi fark ettim. Onu şaşırtmayı başardım.

"Lina Byrne'ün küçük kız kardeşi mi?" diye soruyor meraklı bir ses tonuyla. "Bu doğru."

"Siz yokken ikiniz iletişim halinde miydiniz?"

"Hayır." Daha fazla açıklama yapmıyorum. Sorarsa ama sebepsiz yere içimi dökcek biri değilim.

Yavaşça başını sallıyor. "Geri dönmen konusunda ne hissediyor?" "Bu... karmaşık."

Bir yudum alıyor, yutkunurken dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Karmaşık olduğunu hatırlıyorum. Berbatı ama buna değerdi."

Sağlıklı bir yudum almadan önce bardağıma "Bu gerçekten çok karmaşık," diyorum.

Gözlerindeki eğlenceyi gizlemeye çalışmıyor. Daha fazlasını öğrenmek istiyor ama sormaktan kaçınıyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Kahretsin, ben de bunu söylemesini umuyordum.

"Evet, aslında." İçkimi yudumluyorum ve kelimelerimi dikkatle ölçüyorum. "Ailesinin şu Cemiyet denen şeye karıştığını biliyorum ama hakkında pek bir şey bilmiyorum. Geçmişini daha iyi anlayabilmek için daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor ve bakışlarını tavana kaldırıyor. "Bu oldukça berbat bir şeydi."

İçkimi bıraktım ve öne doğru eğildim. "Bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat."

CHAPTER 23

AMELIE

HANI KÜÇÜK ÇOCUKLAR SAKLANMAK İÇİN GÖZLERİNİ KAPATIRLAR VE ŞÖYLE DÜŞÜNÜRLER

Kimseyi göremiyorlarsa, kimse de onları göremez mi? İşte bu benim. Dairemde otururken, perdeler kapalı, ışıklar kısık, sorunlarımdan saklanırken ben o çocuğum. Onlar hala dışarıda. Saklanmak hiçbir şeyi değiştirmiyor ama gerekli hissediyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Benden kaçamazsın.

Aklımın bir köşesinde onun sözlerinin tekrar tekrar fısıldandığını duyuyorum. Beni en çok rahatsız eden şey hissettiğim rahatlama. Aynı zamanda korkuyorum, endişeleniyorum ve utanıyorum - kesinlikle olumsuz duygulardan oluşan bir kokteyl - hepsi bir şekilde ağır bir rahatlama örtüsüyle dengeleniyor.

Dizginlerimi o kadar uzun süre sıkı tuttum ki kontrolü kaybetme tehdidi dehşet vericiydi. Bilinmeyen belirsizliği herhangi bir fırtına bulutu kadar karanlıktı. Bu kontrol elimden alındığında özgürlüğü deneyimleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sonuçları ideal , ancak olaylar tamamen benim elimde değilse, bu konuda hiçbir şey yapamam. Bu tür bir sorumluluktan kurtulmanın cazibesi inanılmaz derecede cezbedici.

Ama kendime sormak zorundayım, ne tür bir korkunç insan sevdiklerine korkunç acılar çektirmek pahasına savaşmaktan vazgeçer? Koşulların kontrolüm dışında olup olmadığını ya da sadece denemeyi bırakıp bırakmadığımı nasıl bilebilirim? Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir hata yapmaktan korkuyorum.

Bu da beni dairemde saklanmaya geri getiriyor.

Eve geldikten kısa bir süre sonra Lina aradı. Konuşacak durumda değildim ama cevap verdiğime sevindim çünkü brunch'ın geri kalanını gelmeye kararlıydı ve neden kaçtığımı merak ediyordu. Ona gerçeğin bir versiyonunu anlattım - Sante ile yakın zamanda tanıştığımı ve onun kimliğini kasıtlı olarak gizlediğini söyledim. Üzgün olduğumu ve sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu açıkladım. Duygusal bir çöküşün eşiğinde olmadığımın emin olunca beni rahat bırakmayı kabul etti, ancak daha fazlasını öğrenmek için can attığını söyleyebilirim.

Eminim hepsi benim ortadan kaybolmamın peşindedir. Herkes Sante ve benim aramda bir şeyler olduğunu bilecek. Ve duygusal karmaşadan daha iyi ne olabilir? Bu travmanın tüm dünyanın görmesi için sergilenmesi.

Dairemden hiç çıkmayabileceğimi söylemiş miydim?

Prences Gelin'in bittiğini gösteren jenerik ekranda kaymaya başlıyor. Durduruyorum ve ikinci kez baştan başla seçeneğini seçiyorum. Bu filmi tüm gün boyunca izleyebilirim ve kapımın çalındığını duyana kadar şu anki planım da bu.

Kim olduğunu anlamak için gözetleme deliğinden bakmama gerek yok ama yine de bakıyorum, ne olur ne olmaz diye.

"buradan Sante. Henüz konuşmaya hazır değilim," diye sesleniyorum kapıdan.

"Onu , Amelie." Bağırıyor ya da sesi kızgın çıkmıyor. Ciddi olduğunu anlamam için bunu yapmasına gerek yok. Onun deli kızı bunu yapacak.

Dramatik bir iç çekiyorum, sonra kapıyı açıyorum, bir elim tokmağın üzerinde, diğeri kalçamda.

"Ne?" Kısık bir ses tonuyla soruyorum, gerçi üzerinde hâlâ daha önce giydiği takım elbise var ve bu görüntü beni bir anlığına sarıyor. Dövmelerle ipek kravatların ikiliği büyüleyici bir şey.

Diğer yandan, üzerinde küçük koyunlar olan pazen pijama pantolon ve Winnie the Pooh ve Piglet'in el ele tutuştuğu soluk bir resmin olduğu büyük boy bir sweatshirt giyiyorum.

Gözleri beni tepeden tırnağa inceliyor. "Çok tatlısın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu hiç adil değil."

Sante davet beklemeden ilerliyor. Onaylamıyor gibi görünmek için elimden geleni yaparak geri çekiliyorum. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve bana doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Sana dürüst olacağımı söylemiştim. Asla adil olacağımı söylemedim."

"Yaptığın numaradan sonra bana biraz borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Cevap veren sırtışını yeterince tanımlayan tek kelime şeytani.

"Kesinlikle haklısın. Sana borçluyum." Gırtlaktan gelen sözleri iç kulağımı kızdırıyor ve omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

Ben daha itiraz edemedim beni yemek masasına yaslıyor, sonra da vücudunu kalçalarımın arasına bastırarak beni masanın üzerine oturtuyor.

"Sante," diye uyarıyorum. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor. "Bildiğim tek şey, sana duyduğum bu arzuyu çok uzun zamandır inkâr ettiğim ve artık her şey açığa çıktığına göre, bir dakika daha beklemeyeceğim."

Derin bir nefes alarak burnunu boynumun uzunluğu boyunca gezdirirken, elleri belime dolanıyor ve pantolonunun içindeki devasa şişkinliğe doğru beni çekiyor.

Tensel saldırı beynime kısa devre yaptırıyor.

Başım yana düşüyor, ona yer açıyorum. Çenemi ısıyor, nazik ısırıklar ve yatıştırıcı öpücükler arasında gidip geliyor. Kendini bana doğru sallamaya başladığında boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseliyor.

"Hayal ettiğimden daha iyi," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Sen ."

Mükemmel çok yüksek bir standart. Bu sözcük bilincime sızıyor, düşüncelerimi ve şüphelerimi harekete geçiriyor.

Ellerimi ensesine doluyor ve tırnaklarımı yumuşak tıraş edilmiş saçlarında gezdiriyorum. "Kimse mükemmel değildir. Özellikle de ben," diye fısıldıyorum onu derinden öpmeden önce dudaklarına. Dilimin onunkinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum, tadını çıkarıyorum.

Eli pantolonumun gevşek lastiğinin altından güvenle külotumun içine kayıyor. Dokunuşu son derece yetkin -mükemmel bir hız ve baskı- parmaklarını girişime getiriyor, yavaşça klitorisime yaklaşımadan önce onunla alay ediyor.

"Benim için çok ıslak," diye mırıldanıyor.

Dokunuşu inanılmaz hissettiriyor. Düşünmemeye ve sadece anın tadını çıkarmaya çalışıyorum çünkü umutsuzca iyi hissetmek istiyorum, ama faydası yok. Beynimi kapatamıyorum. Her şeyi doğru yapıyor ve bu inanılmaz hissettiriyor ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Bir erkeğin olmayan bir şeyin peşinden koşmasına izin vermenin ne kadar garip olduğunu da biliyorum.

"Bunu yapmana gerek yok. Sorun yok." Kalçalarımı uzaklaştırarak elini çekmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Sante hala. "Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Mesele o değil." Gözlerine zorlukla bakabiliyorum.

Bu çok utanç verici.

Ne kadar uzatırsam o kadar kötü olacak. Oradan çıkarıp bu i i bitirmeliyim.

   çekiyorum, birden kendimi bitkin hissediyorum. "Ben orgazm olmuyorum, tamam mı? Bunun için ne kadar zaman harcadığının bir  onemi yok, bu yüzden çaba göstermeye değmez. İnan bana, kendi başıma bile yapamıyorum."

Şimdi o kadar da mükemmel değilim, değil mi?

biraz daha kızarırsa, yanık ünitesine ihtiya ım olacak. "Mellie, bana bak."

İsteksizce de olsa yapıyorum. Ses tonu bana çok az seçeneğim olduğunu söylüyor. "Bu ceset kime ait demiştim?"

"Sen," diye nefes alıyorum.

"İ te sorun da bu. Anahtarı olan tek kişi benken başkası kapıyı nasıl a acak?" Bu bir erkekten duyduğum en ukala, en kendine aşırı güvenen şey ve bunu öyle bir inançla söylüyor ki bir şekilde ona inanıyorum.

Sante beni kollarına alıyor, bacaklarım ortasına dolanıyor ve beni yatak odama götürüyor. Beni yatağa yatırıyor, sonra banyoya girip kayboluyor. Döndüğünde duvardan aldığı boy aynasını taşıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Oyuncakların var mı?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Vibratör m  demek istiyorsun? Evet, komodinin içinde." Orgazm olmayabilirim ama yine de iyi hissettiriyor.

"Al  unu."

Bana söyleneni yapıyorum, bir yandan da meraklı gözlerle onu izliyorum, çünkü yatağımın yanındaki k  e sandalyesini çekip aynayı ona dayıyor.

Ceketini çıkarır ve gömleğinin kollarını sıvamaya ba lar. "Kıyafetlerini  ıkar."

Bunu kabul ettiğime inanamıyorum ama beni almış durumda. Beni nereye götürüyorsa oraya gitmeye can atıyorum.

Yatağın  zerine sürünüyor ve aynanın önünde bacaklarını açarak oturuyor. "Buraya gel." Gözleri vücudumun her santimini yutarken önündeki boşluğa vuruyor.

Zayıf olduğumu biliyorum, o kadar ki bu bazı erkekler için itici bir durum. Benim gibi dans tutkusu olan birinin doğası . Bu yetenek seviyesine ulaşmak için çok çalıştım ve onun gördüklerini takdir etmesi beni kelimelerin ötesinde heyecanlandırıyor.

Parmağımı pembe külotumun bandının içine sokup çekiştirerek çıkarıyorum ve beni onun aç bakışları karşısında çırlıçıplak bırakıyorum. Kucağına tırmanırken biraz garip hissediyorum, özellikle de oturmuş çıplak yansımama bakarken ve Sante arkamda tamamen giyinikken.

Sol eli karnıma bastırarak beni ona yaslanmam için yönlendiriyor.

Sante'nin sesi tek kelimelik bir komutla gürlediğinde kalbim göğsümde meth almış bir pinpon topu gibi dönüyor, neredeyse patlayacaktı.

"Aç."

Ne demek istediğini biliyorum ama çok müstehcen geliyor. Çok savunmasız. Kendimi razı çok zor.

Aynada kendime bakıyorum ve bacaklarımı yavaşça ayırarak ikimize de damlayan amımın net bir görüntüsünü veriyorum.

İlkel bir onay hırıltısı göğsünden benimkine doğru yankılanıyor. "İşte benim kızım. Şimdiden benim için ağlıyor."

Bana tekrar o ses tonuyla kızım dediğini duymak için bundan çok daha fazlasını yapabileceğimden korkuyorum. Kalbimi o kadar hafifletiyor ki bir saniyeliğine yataktan havalanabilirim. Vücudumun her santimi onun dokunuşu için yalvarıyor. Geldiğini biliyorum, ya da

... Bildiğimi sanıyordum. Onun yerine yaptığı şey beni şaşırttı.

"Bana neyin iyi hissettirdiğini göster." Vibratörü alıyor ve elime yerleştiriyor.

Tepeden tırnağa utanç içindeyim.

O *izlerken* kendime dokunmamı mı istiyor? Yapamam. Bu çok garip. Asla işe yaramaz-

Gözlerindeki zevki gördüğümde düşüncelerim buharlaşıyor. Akli başından gitmiş. Onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğumu bilmek bana bir şeyler yapıyor. Beni cesaretlendiriyor. Beni iyileştiriyor.

Bir elimle kendimi hafifçe açıyorum ve diğer elimle vibratörün ucuyla klitorisimin kenarlarında daireler çiziyorum. Duygunun yoğunluğu ciğerlerimden gelen bir nefesi ürkütüyor. Dudaklarımı coşkuyla ayırarak zevke doğru eğiliyorum.

"Sikimi o kadar sertleştiriyorsun ki bir daha asla yumuşamayabilir. *Tanrım*, inanılmazsın." Bir elini kalçamda gezdiriyor. Beynim o anda ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

aynı anda iki duyuma odaklanın.

"*Tanrım, Sante. Çok iyi hissettiriyor.*" Vibratörün ucunu girişime daldırıyorum, sonra şişmiş sinir demetime geri dönüyorum. Diğer eli önümden geçip göğsümü kavradığında, gözlerim hezeyan içinde geri dönüyor.

Kalın parmakları meme ucumu bükmeden önce "Gözlerini aç, evcil hayvan," diye mırıldanıyor. Saf sıvı zevkin zing'i o kadar yoğun ki bacaklarım hep birlikte seğiriyor.

"İşte bu kadar. O zümrüt gözlerini açık tut ve bu güzel vücudun neler yapabileceğini gör. Seni izlerken beni izle. Hoşuna gittiğini biliyorum. Ellerimin sana kimsenin dokunmadığı şekillerde dokunmasını görmek hoşuna gidiyor. Kimsenin görmediği şekilde hareket etmene tanık olmamı görmek gibi."

Kalçamı okşamak için kullandığı eli kalça kemiğimin üzerinden yukarıya, diğer göğsüme doğru kayıyor. Daha fazla sürtünme ihtiyacı hissederek kendimi daha hızlı çalıştırıyorum. Nefesim artık gelişigüzel kesiliyor. Sante'nin parmak eklemleri sırayla göğüslerimin alt kısımlarını sıyrıyor. İhtiyaçtan kamburlaşıyorum ama o, dokunuşuna muhtaç çakıllı derimden kaçınarak alay etmeye devam ediyor.

"*Lütfen, Sante. Lütfen.*"

"Lütfen ne, evcil hayvan? Hazır olur olmaz sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Daha önce deşifre edebilmek için bu kadar zihin bükücü bir aciliyet duygusu hissetmemiştim. Tek bildiğim, ihtiyaçla dolu olduğum - beni en iyi şekilde yok etmekle tehdit eden kaotik, tüketen bir ihtiyaç.

Nasırlı parmakları aşağıya doğru kayarak kalçalarımın iç kısmını tam ortamdan kavriyor. Yoğuruyor ve okşuyor, sonra tekrar yukarı çıkıp göğüslerimin yanlarını sıyrıyor. Boynumu öpüyor ve gözlerimi açık tutmamı hatırlatıyor. Yapıyorum ama nereye bakacağımı bilmiyorum. Neye odaklanacağımı bilmiyorum. Pek çok yerden bana doğru gelen çok fazla zevk var.

Nefesim kesiliyor ve inliyorum, kalçalarım içgüdüsel olarak bükülüyor ve eğiliyor.

"Amin sikilmek için yaratılmış, Amelie. Çok ıslak, hazır ve sikimin seni doldurması için açgözlü."

Sözleri içimde daha önce hiç hissetmediğim ateşler yakıyor. Damarlarımı ıslatan mutluluk boğazımın derinliklerinden miyavlayan bir çığlık çıkarıyor. Kendimi çok yakın hissediyorum. İnanılmaz bir şeye o kadar yakınım ki gözlerimin kenarlarından yaşlar akıyor.

"İşte bu kadar. Kızım hazır. Kahretsin, o çok hazır. Benim için gel, bebeğim. Bu vücudun tamamen benim olduğunu göster bana." Konuştuğu süre boyunca, elleri sonunda ağrıyan meme uçlarımı büküyor ve çekiştiriyor.

Sonunda onun dokunuşuna sahip olmanın rahatlığı, çekirdeğimden dışarıya doğru roketler fırlatan bir sıvı şimşek çağlayanını başlatıyor.

Vücudumdaki her küçük sinir. O kadar beklenmedik ve dönüştürücü ki, başka seçeneğim yokmuş gibi hissederek çılgık atıyorum. Yoğunluğun bir çıkışa ihtiyacı var.

Patlama azaldıkça, kendimi sanki gökyüzüne fırlatılmışım ve şimdi ağırlıksız bir inişin huzurunu yaşıyormuşum gibi bir mutluluk bulutunun üzerinde süzülürken buluyorum. Vibratörün dokunuşu fazla gelmeye başladığında, onu kapatıyorum ve yanımdaki yatağa bırakıyorum.

anasını, orgazm oldum. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst bir orgazm.

Fiziksel olarak yeterli olmayan kadınlardan biri olduğuma gerçekten inanıyordum ama yanılmışım. Çok ama *çok* yanılmışım. Ve hepsi Sante sayesinde oldu.

Gözlerimin kapandığını fark ettim.

Onları açtığımda, Sante'nin bakışları orada bekliyordu. Yutuyor. Kollarından biri sahiplenici bir şekilde göbeğimin etrafında kıvrılmış, diğeri ise bir parmağını girişime getiriyor. Ne kadar hassas olduğumu bildiğim için kaskatı kesilmeye başlıyorum ama o duraksıyor, bakışlarıyla ona güvenmemi emrediyor. Rahatlıyorum ve bir parmağını nazikçe içime sokmasını aynadan izliyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki ürperiyorum.

Yine o erkeksi hırıltısını çıkarıyor, sonra parmağını dudaklarına götürüyor ve suyumun son zerresini teninden emiyor.

Kapüşonlu gözleri kararıyor. "Bu beden benim. Sanırım bunu kanıtladım. Başka hiçbir erkeğin sana dokunamayacağını söylediğimde ciddiylim. Eğer bir adamın evine tek başına gitmenden rahatsız oluyorsam, demek istediğim, eğer sana hoşlanmadığım bir şekilde dokunursa, o lanet bacaklarını kırarım."

Çok mutlu olmam iyi bir şey, yoksa tamamen çıldırırdım. Bunun yerine, onu şaşkınlıkla azarlıyorum. "Bu tür şeylerle ilgili şaka yapma."

"Size şaka yapan biri olduğum izlenimini mi verdim?"

Gözlerim açılıyor ama yine de uygun öfkeyi toplayamıyorum. "Sante, böyle bir şey yapamazsın. Bu barbarlık."

"Yıllar önce öğrendim ki, söz konusu benim olanı korumak olduğunda, yapacağım ya da yapmayacağım şeylerin sınırı yok. Ben buyum işte."

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beni güvende tutma konusunda bu kadar tavizsiz davranmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bunu sormanın zamanı değil ama soracağım.

Yüzümü ona dönene kadar dönüyorum ve dizlerimin üzerine oturuyorum. "Seninle herkesten daha çok şey paylaştım. İyiliğimin karşılığını vermeni ve Andrey söz konusu olduğunda bana güvenmeni istiyorum."

"Güvenmediğim kişi o. Yaşadığım onca şeyden sonra." Bir duygu kabarmasıyla boğuşuyor. "Bugün erken saatlerde Renzo ile görüştüm. Bana evi neden terk ettiğini, ailenin ne yapmaya çalıştığını anlattı. Zaten ölmemiş olsalardı, evinden ayrıldığım anda bunu kendim yapardım. İnsanların acımasız olabileceğini herkesten daha iyi biliyor olmalısın, en iyi tanıdığını düşündüğün insanların bile."

"Aynen öyle. İnsanların sağı solu belli olmaz, biliyorum ama sana söylüyorum, Andrey'le güvende olacağım. Kararıma güvenmene ihtiyacım var." Benim de rol arkadaşımın bana güvenmesine ihtiyacım var. Çektiğim küçük sahneden sonra, baskıya boyun eğip eğmeyeceğimi merak etmeli. Bu rol kaybetmeyi göze alamayacağım kadar önemli.

Sante'nin ifadesi anlaşılmaz. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim çünkü konuyu değiştiriyor.

"Renzo ile Cemiyet hakkında da konuştum ve yeniden canlanma belirtisi olmadığından emin olmak için etrafı koklamaktan zarar gelmeyeceğine karar verdik."

İlk orgazmımın tüm kalıcı etkileri buz gibi bir panik yağmuruna dönüştü.

İki saniye içinde yataktan kalkıp kıyafetlerimi giydim. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Tıslıyorum.

Sante ayağa kalkar ve kollarını iki yana açar. "Açıkçası, bilmiyorum. Neden beni aydınlatmıyorsun?"

"Kazdığınızı anlayacaklar."

"Sözde artık yoklar. Aksini nasıl bildiğinizi söylemek ister misiniz?"

İşte korktuğum an geldi. Düşen domino taşları kontrolümün ötesine geçti ve tahmin edemeyeceğim sonuçları tetikleyecek. Hiçbir çaresizliğim yapılanları geri almayacak. Şu anda yapabileceğim tek şey sonuçları en aza indirmeye çalışmak ve bunu yapmanın en iyi yolu da Sante'ye hazırlıklı olması için elimden geleni söylemek.

Yatağa doğru yürüyüp ağır ağır otururken kollarım ve bacaklarım yenilginin etkisiyle kurşuna dönmüş gibi hissediyor. "Ailem bekâretimi satmaya çalıştı ve ben de bu yüzden kaçtım-

Bunu herkes bilir. Lina'ya ya da başka birine söylemediğim şey ise adamı gördüğümdü. Onu tanıdım."

Sante'ye bakmıyorum ama vücudundaki doğaüstü durgunluğu hissediyorum. "Sana tecavüz etmeyi planlayan adam mı?"

Başımı salladım. "Hâlâ hayatta ve benim bildiğimi biliyor. Beni her zaman izledi ve sanırım beni takip eden kişi de o."

Aramızdaki sessizlik sağır edici.

"Onun adı." Hiçbir kelime böylesine ölçülü bir şiddetle söylenmemiştir.

Kafamda tepeden aşağı yuvarlanan dev bir kaya görüyorum ve ivme kazanmasını asla durduramayacağımı biliyorum. Yoluna çıkan her şeyi yok edecek. Şu anda yapabileceğim tek şey yörüngesini mümkün olan en az hasarı verecek şekilde tutmak.

Dudağımı ısırarak yavaşça başımı sallıyorum. "Yapamam."

Sante aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yüzümü avuçluyor. "Anlıyorum. Korkuyorsun ama her şeyi yoluna koyabilirim. Bu düzeltilebilir, Mellie. Sadece bana onun adını vermen gerekiyor."

"O kadar basit değil." Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Sana onun adını veremem ve onu aramayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Ne oluyor lan?" diye kükrüyor, arkasını dönmeden önce bana sırtını dönüyor. "Bana bu adamın dışarıda başka kızlara zarar verebileceğini ve senin onu koruyacağını mı söylüyorsun?"

Bedenim çürüyen bir elma gibi kendi üzerine çöküyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ama tek kelime etmiyorum.

"Sana karşı ne tutuyor?"

Başımı salladım. "Sadece o değil. Cemiyet'e dahil olan insanlar güçlü ve tehlikeli insanlar."

Bir anda Sante yüzüme baktı, öfke vücut bulmuştu. "Eğer anlayamadıysan, ben de öyleyim. Kimse benim olanı tehdit edemez. *Hiç kimse.*"

Yatak odamın kapısını arkasından çarptı ve beni korku ve utanç bataryasına yenik bıraktı.

CHAPTER 24

AMELIE

DÜN GECE UYUYAMADIM. YEMEK YIYEMEDİM. VE BUNUN Toplum ile.

Sante'ye ona güvenmediğimi hissettirdiğim için nefret ediyorum. Her ne kadar aldatması beni incitmiş olsa da, gece fark ettim ki bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Sante'nin yanındayken, görüldüğümü hissediyorum. İstendiğimi ve önemli olduğumu hissediyorum - hayatımda nadiren hissettiğim şeyler.

Ona karşı artan arzum, neyin doğru olduğunu bilme yeteneğimi gölgeliyor. Ona açılmalı ve kimsenin zarar görmeyeceğine güvenmeli miyim? Çünkü bana musallat olan adamı kızdırırsa olası sonuçlardan etkilenecek tek kişi ben değilim. Risk altında olan tek kişi ben olsaydım, yıllar önce birine adamın adını söyledim. Ailem ve kalbim arasında nasıl karar vereceğim?

Bu imkansız.

Bu yolda ilerlemeye devam etmenin beni parçalara ayıracağından korkuyorum. Hangi seçimi yaparsam yapayım, birileri zarar görecek.

Saatlerce içinde bulunduğum durumu düşündükten sonra Andrey'den adresini içeren bir mesaj alıyorum. Sante'yi zaten o kadar üzmüştüm ki, işleri daha da kötüleştirmekten nefret ediyorum ama dikkatimi dağıtacak bir şeye de ihtiyacım var. Ayrıca Andrey'in yanında güvende olduğuma hiç şüphem yok. Buna ihtiyacım var. Gerçekliği bir kenara bırakma ve umarım hayatımın bir yönünü mahvetmekten uzak durma şansına ihtiyacım var. Tanrı biliyor ya, diğer her şeyi mahvettim.

Benden on yaş büyük ve çok ünlü bir dansçı olan Andrey'nin maddi durumu oldukça iyi. Bir binanın yirmi altıncı katında yaşıyor.

Central Park'ın sınırında. Manzara muhteşem olmalı. Nehir manzaramı seviyorum ama Central Park'ın vahasında büyüü bir şeyler var.

Andrey bana asansörün şifresini verdiği için yukarıya kadar eşlik edilmeme gerek yok. Kapısını çaldığımda, dans heyecanı bana enerji veriyor. Dans etmek her şeyi daha iyi hale getirmekte asla başarısız olmaz. Bu nedenle kapı açıldığında yüzümdeki gülümseme gerçek. Ama diğer taraftaki Andrey değil.

"Sante?" Alnım şaşkınlıktan kırıırken ağzımdan kaçırıyorum. Rahat giyinmiş ve rahat görünüyor, ama Andrey bana dokunursa ne yapacağını söylediğini hatırladığımda, tüm kan başımdan ayak parmaklarıma akıyor. Dünya dönüyor.

"Tanrım, Amelie." Beni sakinleştirmek için öne atıldı. "Sakin ol, ben sadece eskort olarak buradayım," diyor kısık bir sesle. "İtirazlarıma rağmen geleceğini biliyordum ve bu şekilde kimsenin incinmesine gerek kalmayacağını düşündüm."

Başımı sallıyorum ve birkaç derin nefes alıp kendime gelmeye çalışıyorum. "Andrey nerede?"

"İşte geldik." Söz konusu adam kucağında yürümeye başlayan bir çocukla köşeyi dönüyor. "Bezini değiştirmem gerekti. Sizi karşılamaya gelemediğim için üzgünüm."

"Oh! Hiç sorun değil," diye gülümsüyorum. Garipliğimden dolayı aşırı arkadaşça davranıyorum. Bu sadece işleri daha da rahatsız edici hale getiriyor ama başka nasıl davranacağımı bilmiyorum. Sante'nin Andrey'e varlığını açıklamak için ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok. "Bunun üzerinde çalışmak için zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu ufaklığı annesine geri götüreceğim -şu anda duştan çıkmış olmalı- ve başlayabiliriz." Oturma odasından geçip dairenin diğer tarafındaki koridora çıkıyor ve gözden kayboluyor.

"Ona ne söyledin?" Çılgınca Sante'ye fısıldıyorum.

"Gerçeği. Başka bir adamın evinde yalnız kalmadan rahatsız olduğumu." Buz gibi, mesafeli ses tonu bana hâlâ kızgın olduğunu söylüyor. Andrey'nin beni korumaya çalışmaktan ziyade erkek arkadaşımın çılgınca sahiplenici olduğunu düşündüğü için ona kızmak istiyorum ama sonra her ikisinin de doğru olduğunu ve Andrey'nin konuyla ilgili düşüncelerinin önemsiz olduğunu fark ediyorum.

Bırak bunu alsın, Mel. Ona bu kadarını borçlusun.

"Tamam," diyorum isteksizce. "Bir uyarı iyi olurdu ama burada olman iyi oldu. Endişelenecek bir şey olmadığını görüyorsun; adamın inanılmaz tatlı bir karısı ve bir bebeği var. Bana asla zarar vermez."

"Mutlu bir evlilik kisvesi ardına saklanan her tecavüzcü ve pedofil için bir dolarım olsaydı, bu gezegendeki en zengin adam olurdum." Tüyler ürperici

Ses tonundaki kesinlik kollarımdan aşağıya doğru tüylerimi diken diken ediyor. Bu argümana nasıl karşı koyabilirim ki? İyi bir noktaya değindi.

Onun yerine yanağımın içini çiğniyorum, Andrey birkaç dakika sonra döndüğünde rahatlıyorum. Bize inanılmaz olan ev stüdyosunu gösteriyor. Parkın bir köşesine bakan minyatür bir profesyonel uygulama tesisi. Sante iki metal katlanır sandalyeden birine oturuyor ve hemen telefonuyla ilgilenmeye başlıyor. Her hareketimizi izlemeyi planlamadığını görmek beni rahatlatıyor. Seans şaşırtıcı derecede hızlı geçiyor. Ayrıldığımızda kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Sante bizi eve bırakıyor ve yemek yemem için talimat vererek beni daireme bırakıyor.

"Dün gece yeterince yememişsindir, eminim. Bu yüzden bayılacakmış gibi görünüyordun."

Buzdolabından bir kavanoz mayonezle birlikte biraz öğle yemeği eti çıkarıyorum. "Midem bozuldu," diye şaka yapıyorum, ses tonundan memnun değilim.

"Yemek yemezsen dans edemezsin."

"*Biliyorum*. Ama birazdan göreceğiniz gibi, normalde bol bol yerim." Hayatım boyunca bedenimle ilgili söylenenler bu konuyu hassaslaştırıyor.

"Güzel. Benim için de bir tane yap. Bir dakika içinde döneceğim." Ben cevap vermeden kapıdan çıktı.

"Tabii, üzerine mayonez ister misin? Ya da hardal?" Gözlerimi devirerek boş bir odaya söylüyorum.

Sözünün eri, birkaç dakika sonra elinde dolu bir spor çantası ve askıda birkaç takım elbiseyle kapıma geldi

"Bütün bunlar ne için?" Ağzımın yarısı dolu ama umursamayacak kadar dikkatim dağınık.

"Eşyalarım. Eğer bana kimin ya da neyin olduğunu söylemezsen, en kötüsünü düşünmek zorundayım. Bu da sürekli gözetim anlamına gelir. Tebrikler, kendine bir oda arkadaşı kazandın." Eşyalarını bırakıp masada bana katıldı ve sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

"Affedersiniz?" Ona bakakalıyorum, yanaklarım hâlâ yemekle şişiyor. "Öylece-" Bir parça ekmek boğazımdan aşağı kaçmaya çalışıyor, bitiremeden çiğnemeye odaklanmaya zorluyor beni. "Öylece benim daireme taşınamazsın."

Bakışlarındaki heyecanlı meydan okuma göğsümü titretiyor.

"İzle beni." Sandviçinden büyük bir ısırık daha alarak ne demek istediğini vurguluyor.

Şok oldum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

İşte bu domino taşları ister istemez her yere düşüyor.

"Misafir odam olmadığını biliyorsun."

Sante hınzırca sırtıyor. "Sizi geceleri yalnız bırakırsam çok etkili bir koruma olmazdım, özellikle de gece ziyaretçileriniz olduğu bilinirken."

"Hayır. Hayır. Olmaz." Ellerimle sert bir kaydırma hareketi yapıyorum. "Size burada çok fazla serbestlik tanıdım bayım, ama benim bile sınırlarım var. Kanepede kalabilirsin ve bu son sözüm."

Sıcak kahverengi gözleri bir satranç tahtasına bakar gibi beni süzüyor. "Yatak odasında havalı yatak."

"Oturma odası. *Kanepesi*."

"Tamam, ama kapı açık kalacak."

"Aman Tanrım, bu bir pazarlık değil."

Sante sandalyesinde öne doğru eğilir ve yumuşak bir sesle konuşur. "İkimiz de biliyoruz ki eğer yatağına girmek istersem, orada olacağım. Kapı açık kalacak. Anlaşma böyle."

Ardından gelen destansı bakışmalar bir sitcom'dan fırlamış gibiydi. Onunla neden ilgilendiğimi bile bilmiyorum. İkimiz de pes edeceğimi biliyoruz, ki bunu bıkkın bir feryatla yapıyorum. "*Tamam*. Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın, bunu biliyor musun?"

Bir yudum su içerken sandalyesinde yavaşça gevşiyor. "Dün gece döllerini parmaklarımdan yaladığımda böyle hissettiğini hatırlamıyorum." Sözlerindeki baştan çıkarıcı okşama karnımın derinliklerinde bir ateşi tutuşturuyor.

Sandviçimden büyük bir ısırik alıyorum ve çenemi kapalı tutma zamanının geldiğini anlıyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Sante takım elbiselerini koridordaki dolaba asıyor ve çantasını duvarın yanına koyuyor.

"Sanırım başka bir şey almanız gerekirse, gidecek çok yolunuz yok," diye dalgın dalgın düşünüyorum.

"Gerek yok. Bu her şey." "Ne demek istiyorsun?"

"Sahip olduğum tek şey bu."

"Yanda koca bir daire eşyanız var."

Ellerini ceplerine sokarak yaklaşıyor. "Hayır, yok. Sorrell'e evini birkaç aylığına kullanması için para ödedim. Aslında orayı hiç satın almadım."

"Sen... ne?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

Nasıl oluyor da bu adam halıyı çekmeye devam edebiliyor?

Bu onun süper gücü gibi.

"Yeniden bir araya gelebilmemiz için uygun bir yol ayarladım." Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında değilmiş gibi rahat bir ses tonuyla konuşması şaşırtıcı.

"Neden bana çıkma teklif etmiyorsun?" Sırf kimliğini gizli tutmak için bunca zahmete katlanmak delilik gibi görünüyor. Manzaralı yoldan gitmekten bahsediyoruz.

"Aileme Sicilya'dan döndüğümü söylemek isteyip istemediğim de dahil olmak üzere ne istediğimden emin değildim."

Hayatıma tekrar girdiğinden beri niyetleri bu kadar sarsılmaz görünürken emin olmadığını söylemesi beni şaşırttı. Sicilya kelimesi kafamda çınladığında neyin değiştiğini merak etmeye başlıyorum.

"İtalya'daydın."

"Öyleydim."

Beni takip eden adam İtalyanca olabilecek bir şeyler konuşuyordu.

Ya da bir dizi başka dil de olabilirdi.

Doğru, ama ne kadar garip-

Sante'nin adama saldırdığını hatırlamıyor musun? Paranoyak olduğunu biliyorum ama mantıklı olmaya çalış.

Tanrım, kaybediyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Biliyor musun? Çok yorgunum. Tiyatroya gitmeden önce dinleneceğim. İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

Uzun süreli bakışlarındaki yoğunluk beni

sarıyor. "Evet, Mel. Sanırım biliyorum."

Cevap veremeyecek kadar bunalmış bir halde yatak odama kaçıyorum ve biraz uyuyunca her şeyin daha anlamlı hale gelmesini umuyorum.

CHAPTER 25

SANTE

AMELIE ANTRENMANDAN SONRA HIZLI BIR DUŞ ALIYOR. BOL BIR ŞEYLER GIYIYOR. Eve gelirken aldığımız yemeği yemek için dışarı çıktığında terliyor. Belki de içinde en rahat olduğu şey budur, ancak bundan şüpheliyim çünkü yatarken ne giydiğini biliyorum ve bu o değil. Ne yazık ki onun için, eğer çekici olmamaya çalışıyorsa, bundan çok daha fazla çalışması gerekecek.

"Yarın için programın nedir?" Onunla yemek yemeyi beklediğim için yemeğime dalıyorum.

"Neden, her hareketimi gölgeleyecek misin?"

"Belki," diyorum kısık bir ses tonuyla, tartışmamız yüzünden hâlâ sinirliydim.

İç çekerek onu dizlerimin üzerine yatırmak istememe neden oluyor. "1'den 4'e kadar prova yapacağız, sonra akşam yemeği molası vereceğiz ve 6-8 arası tekrar buluşacağız."

"Olur. Kuzenimle buluşmadan önce seni tiyatroya bırakabilirim."

Bir peçeteyle oynuyor. "Onunla ne için buluşuyorsun?"

"Beni aile işine geri döndürme konusunu konuşacağız."

"Bu çok iyi." Sesi hafifliyor. "kalacağımı

mı umuyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben sadece bir husumet olmamasının iyi olduğunu söylemek istedim.

Hepsi bu." "Mmm." Bu kayıtsız ses şüphe dolu.

Bana meydan okumak yerine parmesanlı tavuğundan hızlıca bir ısırık almayı tercih ediyor. Onu yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor. Nedenini bile bilmiyorum ama yemeğine gerçek bir zevkle saldırıyor. Ve çok yediğini söylerken yalan söylemiyordu. Bu çelimsiz kız biraz yemek koyabilir ve ben de bunun için buradayım. Belki de olmam gerekenden daha fazla. Yeni bir sapkınlığın kilidini açtığımdan endişelenmeye başlıyorum.

Bir ısırık sarımsaklı ekmekten sonra parmak uçlarındaki tereyağını yaladığında, kelimenin tam anlamıyla inliyorum.

Amelie durgunlaşıyor, benimkilerdeki açgözlü arzuyu görünce gözleri doluyor. "Bana kızgın olduğumu sanıyordum." Sanki kızgın olmanın aletimle bir ilgisi varmış gibi.

"Bu seni becermek istemediğim anlamına gelmez."

"Oh," diye nefes alıyor. Ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirmese ne olayım. Eminim bunu yaptığının farkında bile değildir.

İnce bir çizgide yürüdüğünün farkında olmalı çünkü rekor bir sürede yemeğini yiyor ve odasına çekiliyor. Kendimi onu takip etmekten alıkoymak zorundayım, ki şimdi onun tadına baktığım için bu daha da zor.

Kanepede kamp , ama ancak kutup dalışına rakip bir duş aldıktan sonra. Yine de çok endişelenmiyorum çünkü Amelie'nin bana uzun süre direnemeyeceğini biliyorum. Zaten günaha girmeye başlamıştı. Birkaç gece daha ve kanepede geçmişte kalacak.

ALTI GÜN. Lanet olası altı gün ve biz hala bir irade yarışına kilitlenmiş durumdayız. Aramızdaki gerilim her gün biraz daha artıyor, ikimiz de yerimizde sayıyoruz - o bana bir isim vermiyor, ama ben sormaktan vazgeçmeyi reddediyorum.

Pazar günü geldiğinde ikimiz de tehlikeli bir şekilde gergindik. Birlikte katılacağımız ilk aile etkinliğimiz olduğunu düşünürsek bu pek de ideal değil. Conner ve Noemi'nin ikizleri akşam ayininde vaftiz edilecek. İlgiyi dört gözle beklemiyorum ama en azından dikkat dağıtıcı bir şey. Ve dikkat dağıtmaktan bahsetmişken, Amelie'nin kolumdaki varlığı, insanların uzakta geçirdiğim zaman ve neden döndüğüm hakkında sorular sormasını engellemeye yardımcı olacak. Genel olarak, bu bir kazanç.

Kiliseye vardığımızda Noemi ve Conner kilisenin ön tarafına yakın bir yerde, her biri kundakta bir bebek tutan ailelerle konuşuyor.

"Sante!" Noemi'nin yüzü beni gördüğünde mutlulukla parlıyor. İzin isteyip bizi karşılamaya geliyor, Conner da onu takip ediyor.

"Burada olmanıza çok sevindim." İkimizi de tek koluyla kucaklıyor. "Hey, Amelie. Nasılsın?"

"Gerçekten iyi, teşekkürler."

Conner'ın elini sıkarken mırıldanarak bir küfür savuruyor ve ardından bebeğini kollarına itiyor. "Şunu bir saniye tut."

Elime canlı bir el bombası verilmiş gibi hissediyorum. Şaşkın bakışlarım az önce ne olduğunu anlamak umuduyla geri çekilen formunu takip ettiğinde, günah çıkarma duvarına bir sincap gibi tırmanan küçük bir kız görüyorum. Kız kardeşim ve kocasının elinde bir gözüpek var.

Ve tek yumurta ikizi çocuklar.

Sanırım Eyüp'ün sabrına sahip olması iyi bir şey. Buna ihtiyacı olacak.

Sırıyorum ve kucağımda uyuyan bebeğe bakıyorum. Daha önce hiç bebek tutmamıştım. Daha güvende hissetmesi için onu biraz ayarlıyorum ve içgüdüsel olarak ileri geri sallanmaya başlamazsam lanetleneceğim.

Noemi'ye dönüp baktığımda gözleri yaşlarla doluydu.

"Ne?" Neden ağlıyor ki? Yanlış bir şey mi yaptım? "Ailem tekrar bir araya geldiği için çok mutluyum."

Birden kendimi teşhirde hissedince gözlerim Amelie'ye kaydı. Evet, bunun her saniyesini yiyor. Harika. Noemi'nin duygusal gösterisine nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Anlamıyorum. Conner ve çocuklar onun ailesi. Ben sadece onun küçük kardeşiyim, değil mi?

Yüzündeki samimiyete baktığımda, onun her şeyi farklı görüp görmediğini merak ediyorum.

"İsimleri neydi?" Daha güvenli sularda yüzmeye ve çocuklara odaklanmaya karar verdim.

"Roman ve Ryder," diyor Noemi, annelik gururuyla dolup taşarak.

Amelie yaklaşıyor ve kucağımdaki bebeğe gülümsüyor. "Onları nasıl ayırt ediyorsun?"

"Üzerlerinde halhal var. Belki de onları karıştırmamın bir önemi yok - kimse bilmez ve eminim bu ilk kez olmuyor- ama hangisinin hangisi olduğunu kesin olarak bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Bir gün kendi başıma ayırt edebileceğime dair güvence aldım. O zamana kadar takı takmaya devam edecekler."

"Bir gün sana cehennemi yaşatacaklarını biliyorsun," diye takılıyorum.

Noemi'nin gülümsemesi dalgalanıyor. "Bunu düşünmek bile beni yoruyor, özellikle de River zaten bu kadar ele avuca sığmazken. Nasıl oldu bilmiyorum ama yemin ederim Shae'nin klonu. İlk doğan kızların tatlı, yumuşak huylu, ebeveynlerini memnun eden kişiler olması gerektiğini sanırdım. O öyle değil. O tam bir cehennem. Bu kız hiçbir şeyden korkmuyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Aferin ona."

Kız kardeşim şakacı bir şekilde bakıyor. "Dikkat et dostum. Karma bir sürtüktür."

Conner kucağında sırttan bir bebek ve yanında yaşlı bir çiftle bize katılıyor.

Noemi onları karşılamak için öne çıkar. "Mia, Edoardo, gelebildiğinize çok sevindik." Kadın, Noemi'nin ikizini kucağına alıp övgüler yağdırmadan önce her ikisini de kucaklıyor.

Conner'ın İrlandalı ailesine evlatlık verildiğini hatırlıyorum. Mia Genovese onun öz annesi. Genovese'ler Lucciano ailesini yönetiyor, tıpkı Donati'lerin Moretti organizasyonunu yönettiği gibi. Bunlar sıradan büyükanne ve büyükbabalar değil.

Biraz daha uzun duruyorum.

"Sante, Mia ve Edoardo Genovese'yi hatırlarsın," diyor Conner tanıştırma amacıyla ve kıvranan River'ı tekrar yere bırakıyor. "Noemi'nin erkek kardeşi birkaç yıldır İtalya'daydı ve yakın zamanda umarım kalmak için eve döndü."

Edoardo'nun elini sıkıyorum ve elleri dolu olan Mia'ya başımı sallıyorum. "İkinizi de görmek güzel." Boştaki kolumu Amelie'nin sırtına doluyorum. "Daha önce tanıştınız mı bilmiyorum ama bu Amelie, müstakbel eşim." Kız arkadaş kulağıma çok basmakalıp geliyor, çok geçici. Herkesin bu kadının benim olduğunu bilmesini istiyorum ve ona bulaşan herkes bana hesap verecek. Ne kadar çabuk duyulursa o kadar iyi.

Conner ve Noemi bana inanamayan gözlerle bakarken, yaşlı çift tebriklerini sunuyor. Amelie'yi şok halinden çıkarmak için hafifçe sıkıyorum. Çabucak toparlanıyor, nazik sözleri için herkese teşekkür ediyor ve Noemi'nin bakışlarından kaçınmak için elinden geleni yapıyor.

Daha fazla bir şey söylenemeden iki şey birden olur. Oran, Lina ve Violet kilisenin arka tarafına dalıp bir kargaşa yaratıyor ve küçük River dikkat dağıtmak için devasa ahşap sunağın tepesine tırmanıyor. İyi eğitilmiş komandolar gibi harekete geçen Noemi içgüdüsel olarak bebeği kucağına alırken, Conner da kızını yakalamak için hızla uzaklaşıyor.

Org müziği yoğunlaşarak ayinin başladığını işaret ediyor. Lina ve ailesi bize doğru koşuyor, bu da kargaşayı daha iyi anlamamı sağlıyor. Elbisesi beline kadar kirli suyla ıslanmıştı.

"Ne oldu böyle?" Amelie kız kardeşine tıslıyor.

Dinliyorum ama bakışlarım Oran'ın üzerinde, öldürücü bakışlarından başka bir şey görmüyorum.

"Çok çılgıncaydı," diyor Lina biz yerimize otururken. "Buraya gelirken neredeyse bir araba çarpıyordu. Üstümü değiştirmek için eve gitmeyi düşündüm ama vaftiz törenini kaçırmak istemedim. İnanılmazdı. Bilmesem, o lanet şeyin bana çarpmak için direksiyonu kırdığına yemin edebilirdim. Oran'ın Violet'in ayakkabısını düzeltmek için durduğunu fark ettim ve kaldırırma geri çıktım. Eğer yapmasaydım..." Tepeden tırnağa bir titreme sarıyor onu. "Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Gözlerimin önünde, Amelie hastalıklı bir beyaz tona dönüşüyor.

CHAPTER 26

AMELIE

BİR SAAT SÜREN VAFTİZ TÖRENİ BİR İNSAN İÇERE BİLİRDİ.
fedakarlık etseydim fark etmezdim. Çılgınca düşüncelerimin ötesinde belli belirsiz farkında olduğum tek şey yanımdaki Sante'nin periyodik bakışlarıydı. Arabasına doğru yürürken bile ne düşündüğümü bilmek istediğini hissedebiliyordum.

Umarım benim neredeyse katatonik halimi, müstakbel karısı olduğuma dair yaptığı tuhaf açıklamaya bağlar. Hayatım ne kadar saçma ki, onun böylesine cesur ve varsayımsal bir hareketi bugün başıma gelen en şaşırtıcı şey değil? Keşke aklımdaki tek şey bu olsaydı.

Lina'nın yoldan geçen bir arabayı kıl payı kaçırmasının bir kazadan ziyade başarısız bir cinayet girişimi olmasından son derece korkuyorum. Bunun benim için bir mesaj olma ihtimalini göz ardı edemem. Ve sanırım Sante korkularımdan şüpheleniyor. Olayları anlatırken verdiğim tepkiyi gördü.

Bir koşu bandında koşuyormuşum gibi hissediyorum, ama hız artmaya devam ediyor, ta ki bacaklarımın ayak uyduramadığını hissedene kadar. Düşmemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de gözümün önünde ağır çekimde gerçekleştiğini görebiliyorum. Ya bunu durdurmanın bir yolu yoksa? Ya yaptığım hiçbir şey yeterli değilse?

Ailemi korumak her zamankinden daha önemli gibi geliyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Zamanı geri alıp son iki haftayı geri alamam. Yaptığımı düşündükleri şeyden dolayı suçlu olmadığımı kanıtlamamın hiçbir yolu yok.

Korku felç edici.

Araba durana kadar zaman farkına varmadan ilerliyor ve nerede olduğumuzu bilmediğimi fark ediyorum.

" oluyor?"

Sante motoru kapattı ve bizi sessizliğe gömdü. "Neler oluyor, buraya girip yemek yiyeceğiz, sonra da sen bana olduğunu anlatacaksın. Sabrımın sonuna geldim. Önümüzdeki bir saat içinde seni engelleyen her ne ise onunla yüzleşeceksin."

Bildiriyi yaptı, arabadan çıktı.

Bu beklenmedik bir şey değil. Yenilgiyi kabul edecek türden bir adam değil.

Mesele şu ki, bana tam anlamıyla işkence etmediği sürece, ona hiçbir şey söylemek *zorunda değilim*. Şimdiden pes ettiğimi hissediyorum, bu yüzden muhtemelen o noktaya gelmeyecek, ama hala seçeneklerim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Görece sessizlik içinde yemek yiyoruz. Düşüncelerim bile alışılmadık derecede sessiz.

Bunun bir idam mahkûmunun son yemeğini yemesi gibi bir his olduğunu hayal ediyorum. Belki bu kulağa aşırı dramatik geliyor. Ben o kadar emin değilim. Bugünkü seçimimin ölüm kalım sonuçları olabilir. Bu nedenle, bana verilen her dakikayı değerlendiriyorum. Duygularımla birlikte oturuyorum. İçinde bulunduğum anın huzurunu takdir ediyorum ve bir şekilde her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Restorandan çıkarken o gıpta edilen sükûnet duygusuna olan hakimiyetimin sarsılıyor. Araba sadece bir blok ötede, ama bir kedi çığlığı havayı yararak geçtiğinde Jersey'de de olabilirdi, ardından kaldırımın aşağısındaki bir dizi giriş basamağında oturan iki adamın müstehcen kıkırdamaları geldi. Arabaya ulaşmak için onları geçmek zorundayız.

İçgüdüsel olarak Sante'nin kolunu kavriyorum. Asıl yapmak istediğim şey arkamı dönmek ama onun hızı aynı yönde sabit kalıyor. Onların farkında olmalı. Biz yaklaştıkça daha da fazla gürültü yapıyorlar ve iğrenç ses tonları açıkça kavgacı. Ne dediklerini anlayabildiğimden değil. Rusça gibi görünüyor, sanırım. Gevelemenin aksanın bir parçası mı yoksa daha çok sarhoşluktan mı kaynaklandığını söylemek zor çünkü ikisi de açıkça sarhoş.

On feet.

Beş ayak.

Sante akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığında kendimi hızla geçmeye hazırlıyorum.

Oradan olabildiğince hızlı çıkmak yerine durdu.

Midem yemekte aldığım her ısırtığı geri vermekle tehdit ediyor.

Sante eli cebinde, "Bir kadını korkutmaktan zevk almak için cidden küçük penisleri olmalı," diye düşünüyor. Her kelimeyi o kadar rahat bir kayıtsızlıkla söylüyor ki aklını mı kaçırdı diye merak ediyorum. Onlarla kavga etmeye mi çalışıyor?

Kel kafalı adam Sante'nin ayaklarına tükürüyor, sonra ayağa kalkıp iki gümüş dişini göstererek sırtıyor. "Bu küçük amcık taşaklı olduğunu sanıyor, değil mi Pyotr?"

Diğer adam kımıldamıyor. Bize bakıyor ve arkadaşına Rusça bir şeyler mırıldanıyor. O daha sessiz, ama beni en çok korkutan da bu. Saldırmaya hazır, sarmal bir yılanı anımsıyorum. Bir yanağındaki kötü yara izi de yardımcı olmuyor.

Sante hiç etkilenmemiş gibi yoluna devam ediyor. "Sanırım ikiniz ona bir özür borçlusunuz."

Bunu neden yapıyor?

Özür istemiyorum. Başka bir gün görmek için yaşamak istiyorum.

"Lütfen gidelim," diye yalvarırcasına fısıldıyorum takım elbiseli kolunun kumaşına.

"Hâlâ iki ayağının üzerinde yürüyebiliyorken dinle şu amcığı."

Sante elimi sıkıyor, sonra bedenimi ondan uzaklaştırıyor. Niyeti çok açık, geri dönmelisin.

Tartışmıyorum.

"Biba evden bu kadar uzaklaştığını biliyor mu?" Sante hala son derece sakin bir şekilde soruyor.

Biba'nın adı geçince diğer adam ayağa kalkıyor. Atmosfer kesinlikle karanlık bir hal alırken ikisi de Sante'ye tehditkâr bir şekilde bakıyor.

O kadar korkuyorum ki tüm vücudum titriyor.

Telefonumu çantamdan çıkarmak için uğraşıyorum ve polisi arayıp aramamam gerektiğini tartışıyorum. Bu işi Sante başlattı -bu adamları tanıyor gibi görünüyor- ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Sadece bire iki ihtimal bile korkunç, üstelik bu adamlar suratlarına iki tane dörtlük yediklerinde sanki bir bilardo eriştesi gibi duruyorlar.

Sante'nin akıl sağlığıyla ilgili endişelerim, kıkırdamaya başladığında doğrulanmış oldu.

"Merak etmeyin," diyor onlara. "Bir şey söylemeyeceğim. Zaten ikinize borçluyum. Bir çocuğun sarı bir Lamborghini'yle gezintiye çıkması sık rastlanan bir şey değil. O şeyi çalışır halde bulduğum için şansına inanmadım."

Ruslar birbirlerine şaşkın şaşkın bakarken Sante bunu saldırısını başlatmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olarak kullanır. Eli cebinden fırlar ve kel adamın suratını tek bir hareketle darmadağın eder. Orada da durmuyor. Momentumu dönmeye devam etmek için kullanıyor, sonra arkasından tekme atarak diğer adamın ortasına şiddetli bir tekme indiriyor. Yine de işi bitmemişti. İlk kurbanına dönen Sante, kafasına bir darbe daha indiriyor, ardından diğer adama da aynısını yapıyor. İkisi de bilinçsizce yere düşüyor.

Her şey otuz saniye bile sürmüyor.

Sonunda sakinleştiğinde nedenini anlıyorum. Yumruk yaptığı elinden gümüş parlıyor. "Bunlar... *muşta* mı?" Şaşkınlıkla soruyorum.

Silahı cebine geri koyuyor. "Evet. Bunun için bu adama teşekkür etmeliyim." Hareketsiz duran kel adama bir ayağını dürtüyor. "Bana yıllar önce her zaman hazırlıklı olmayı öğretti. Şerefsiz iki kaburgamı kırdı."

biraz daha açık kalırsa, orada bir kuş yuvası olacak. Tanık olduğum şeyin hesaplanmış şiddetini nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Elbette, sapığı yumruklamıştı, ama bu bir sonraki seviyeydi.

Yüzümü nazıkçe ellerinin arasına alıp alnımdan öptüğünde hâlâ sersemlemiş durumdayım. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Güzel. Hadi buradan siktir olup gidelim." Bir kolunu sırtıma doladı ve bizi arabaya götürdü.

İkimiz de kemerlerimizi bağladıktan sonra, "Dur!" diye bağırıldığında arabayı yola çekti.

Frene bastığında öne doğru savruluyoruz. Bana bakıyor, sonra arabayı kaldırıma yaslıyor. Daireye dönene kadar bekleyebilirdim ama beklemekten bıktım. İnanç sıçraması yapmanın zamanı geldi. Yardım istemenin zamanı geldi.

"Karakola gittiğimin ertesi günü sessiz kalmam konusunda beni uyaran bir not aldım. Bugün Lina ile yaşadığım olayın bir kaza olduğunu sanmıyorum."

Sante başını sallıyor. "Oran da aynı şeyi söyledi ama tehdidin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyi gördüğünü ve bunun kasıtlı olmamasının mümkün olmadığını söyledi."

Çenem titriyor. "Bunun bir mesaj olduğunu biliyorum ve çok korkuyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan yavaş bir nefes alıp dudaklarımdan vermeye zorluyorum. "Bekâretimi satın almaya çalışan adamın adını sana söylersen, açık iznim olmadan harekete geçmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama elimi kaldırarak onu durduruyorum.

"Annemin bana ne yapmaya çalıştığını biliyorsanız, aynısını Lina'ya da yaptığını biliyorsunuzdur, ama..." Kabaran bir duygu dalgasına karşı koymaya çalışıyorum. "Lina benim kadar şanslı değildi. Sante, bu adamda onun bir videosu var. Ona tecavüz eden o değildi ama bir şekilde videoyu ele geçirmiş. Haddimi aşarsam ona zarar vermekle tehdit ediyor ve eğer başına bir şey gelirse videoyu koz olarak kullanacak - videonun tüm internette yayınlanacağını söylüyor. Bunun olmasına izin veremem Sante." Sözlerim gergin bir fısıltı, boğazımdaki yumruyu aşacak sesim kalmadı.

Devam edebilmek için durup yutkunmam gerekiyor.

"Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü o da benim için aynısını yaptı ama korkarım bu yeterli değil. Çok korkuyorum. Eğer sana onun adını söylersem, ona dokunmayacağına dair bana yemin etmelisin - ne sen ne de bir başkası. Bu süreçte Lina'nın zarar görmemesini sağlayacak bir yol bulmadığımız sürece olmaz."

Sante kasvetli bir şekilde başını sallar. "Bunu yapabiliriz."

Derin bir nefes daha alıyorum. "Adı John Talbot." Bir yanım, adamın kendisinin, karanlık bir işaretin dokunuşuyla çağrılan bir Harry Potter Deatheater gibi ortaya çıkmasını bekliyor.

"Bir süredir uzaktaydım. İsim tanıdık geliyor ama nereden emin değilim."

"New York eyaletinin başsavcısı ve inanılmaz derecede bağlantıları var."

Çenesi anlayışla kalkıyor. "İşte bu yüzden polislerden korkuyorsun."

Başımı salladım. "Benim yaptığım her şey de dahil olmak üzere bu şehirde olan her şeyden onu haberdar ediyorlar."

"Belki , ama tüm kuvvetin sahibi o değil."

"Hayır, ama kimin kime sadık olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hepsinden uzak durmak daha iyi." "Ve bunların hiçbirini Lina ya da Oran'a anlatmadın mı?" Beni inceliyor.

dikkatle. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum, ona anlattıklarımın tutarsızlıkları ya da eksik parçalar olup olmadığını değerlendiriyor. Ona her şeyi anlatıp anlatmadığımı sorgulamasından korkuyorum. Onu ikna etmek için elimden geleni yapmalıyım.

"Hayır. İlk başta Lina'ya söylemedim çünkü korkmuştum ve endişelenmesini istemedim. O zaten benim için çok şey yaşamıştı. Sessiz kalırsam her şeyin düşündüm. Ve yakın zamana kadar da öyle oldu.

adam beni takip etmeye başladı. Nedenini bile bilmiyorum, en sinir bozucu kısmı da bu. Ben hiçbir şey yapmadım. Sonra polisleri aramam durumu daha da kötüleştirdi. Şimdi korkarım durumu yatıştırmak mümkün değil."

Sante'nin eli enseme uzanırken bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Bu adamın sana ya da ailene dokunmasına izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

"Ama..."

"Hayır. Aması yok. Neyin tehlikede olduğunu anlıyorum. Bu. Olacak. Olmayacak. Olmayacak."

Başımı sallıyorum, duygular boğazımı tıkıyor. Çok korkuyorum ama belki de ailesi ve Byrne'ler arasında tüm bu karmaşa sonunda sona erebilir.

"Bunu senden duymam gerek, Mellie. Seni tehlikeye atmayacağım konusunda bana güvendiğini söyle."

"Sana güveniyorum."

Eğiliyor ve alnımı öyle dayanılmaz bir şefkatle öpüyor ki göğsüm daralıyor. Bir anda, kendi endişelerime odaklandığımı ve onun şimdi içinde olacağı tehlikeyi düşünmediğimi fark ediyorum.

Tanrım, lütfen bana büyük bir hata yapmadığımı söyle.

Sonunda daireme döndüğümüzde tüm vücudum rahatlamış bir şekilde sarkıyor. Gün boyunca duygusal olarak bitkin düşmüştüm ve sızmaya hazırdım ama yatak odama doğru bakarken kendimi Sante'nin de benimle gelmesini dilerken buldum. Onun kokusu, gücü ve sıcaklığıyla her şeyin yoluna gireceğine dair bana güven vermesini.

Keşke hayatım onu davet edebileceğim kadar basit olsaydı.

O kadar anlayışlı davrandı ki, bana müstakbel eşim diyecek kadar ileri gitti. -Ama bir parçam hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Ne kadar berbat bir durumda olduğumu fark etmesini ve beni terk etmesini. Tek yaptığım ona dram ve kaos getirmektir ve kendimi bir yük olarak görmeye bir ömür boyu şartlandıktan sonra, bunun gerçek olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Sante'nin gönüllü olarak kendini bana bağlamak isteyeceğine.

Senin deliliğini çoktan gördü ama gitmedi.

Aynen öyle. Ona kendimi hiç kimseye vermediğim kadar çok verdim. Eğer şimdi giderse, inanılmaz derecede incineceğim. Eğer onu sevmeme izin verirsem ve o da çekip giderse, bu tür bir yıkımın altından kalkamam.

Doğru, ama o zaman aşkı asla bilemezsin.

Ayakta durduğumu ve boş gözlerle yatak odamın kapısına baktığımı fark ediyorum. Döndüğümde Sante'nin bunca zamandır beni izlediğini görüyorum. "Teşekkür ederim." Gergin bir şekilde dudağımı ısııyorum, yıllardır hissetmediğim kadar savunmasız hissediyorum.

"Ne için?" diye sorar
usulca. "Her şey için."

Bu sefer öpücüğü hiç de nazik değil. Öne doğru ilerliyor ve dudaklarını benimkilere öyle bir ihtiyaçla bastırıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Öpücük yoğun ama kısa sürüyor. Çekildiğinde, kahverengi gözleri tanımlayamadığım kelimelerle parlıyor.

"Artık tadın nane ve mentol gibi değil," diyorum şaşkınlıkla, bir haftadır benimle yaşadığını ve onu bir kez bile sigara içerken görmediğimi fark ediyorum.

"Bilge biri bana bunun iğrenç bir alışkanlık olduğunu söyledi, ben de bıraktım." Sesindeki törpü, açıkta kalan her santim derinin tüylerini diken diken ediyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. *Benim* için mi bıraktı? "zorunda değildin-"

"İstemeseydim bunu yapmazdım. Şimdi, ben yapmak için can attığım başka bir şeyi yapmadan önce senin yatma vaktin geldi."

Ağzım kurudu.

Bakışlarındaki kavurucu sıcaklık, yapmak için can attığı şeyin *ben olduğumu* bana kesin bir dille söylüyor. Hemen geri çekilmediğimde, ileri atıldı.

"Seni bir daha uyarmayacağım." Sesi şimdi parçalanmış ve çiğ. Kontrolünü kaybetmenin eşiğinde.

Onun ibadet tarzını deneyimlemeyi ne kadar istesem de hazır değilim. Aramızdaki bu şey hafife alınamayacak kadar büyük. Bunu düşünmek bile panik atak geçirmeme yetiyor. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum ve kendimi bir korkak gibi hissetmekten nefret ederek yatak odamın güvenliğine kaçıyorum.

CHAPTER 27

SANTE

"BENCE ORAN'I BU İŞE KARIŞTIRMAK AKILLICA OLUR, AMA SEN Don. Benim sadakatim sana ve bu aileye. Eğer bu işi kendi içimizde halletmemizi istiyorsan, kararına saygı duyarım." Byrne ve Moretti kuruluşları, son yıllardaki evlilik bağlarına rağmen hala ayrı kuruluşlardır. Byrne'lerle çalışma konusunda, konu ister iş ister kişisel olsun, herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum. Bizim tarafımızda bu kararı verebilecek tek bir kişi var.

Amelie ve AG ile ilgili durumu açıkladığımda Renzo dikkatle dinledi. Ben bitirdikten sonra bile, hesapçı bakışları analiz etmeye ve değerlendirmeye devam etti. Sonunda cevap verdiğinde, gözlemi beni şaşırttı.

"Orada katı olduklarını biliyordum ama Sicilya seni beklediğimden de fazla değiştirmiş," diyor düşünceli bir ses tonuyla.

"Buraya eski ülke denmesinin bir sebebi var. Gelenekler değerlidir." "Doğru, ama zaman değişiyor."

"İnsanlar değil. En güçlü olanın hayatta kalması hala güdülerimizi ve kararlarımızı yönetiyor. Uygarmışız gibi davranabiliriz, ancak ilkel içgüdülerimiz hala her şeyin altında yaşıyor. Farklı düşünen herkes besin zincirinde aşağıdadır. Onlar avdır, farkında olsunlar ya da olmasınlar."

Gözlerinde bir şey değişiyor, bir entrika parıltısı. "Hiç kampa gittin mi?"

Bu soruyla nereye varmaya anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Çadırılı ve s'mores'lu geleneksel kampçılık değil. Daha önce

gece gökyüzünün altında uyudular ve yiyecek için bir bahçeye bel bağladılar."

Başını sallıyor. "Yazları kamp yapmaya gideriz. Bu yıl sen de bizimle gelmelisin. Bence hoşuna gider. Ve sen dikkatimi verme yeteneğimi sorgulamadan önce, bunların hepsi birbiriyle bağlantılı. Dünya hakkındaki değerlendirmelerinize muhtemelen çoğu kişinin katılacağından daha fazla katılıyorum. Shae ile Kanada'nın vahşi doğasında geçirdiğim üç hafta bana daha önce varlığından haberdar olmadığım yepyeni bir yönümü gösterdi. Geri döndüğümüzde dünyayı daha farklı görüyordum. Hayatı bir işten ziyade hayatta kalma açısından görüyordum; neyle yaşayabileceğimi ve ne olmadan yaşayamayacağımı."

Bu adam benim vasım olduğu andan İtalya'ya gittiğim güne kadar birbirimizin boğazına sarılmıştık. Ve şimdi, sanki kafamın içinde en ön sırada oturuyormuş gibi kendi inançlarımı dile getirdiğini duyuyorum. Bu sinir bozucu.

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Amelie benim geleceğim. Onsuz yaşamayı ya da engelleyebileceğim herhangi bir şekilde zarar görmesine izin vermeyi reddediyorum."

Başını sallama sırası onda. "Eğer bu Byrnes'lerle çalışmak anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirim."

"Kelimenin *tam anlamıyla* bir Byrne ile yaşadığına göre öyle olduğunu düşünmek isterim." İnce bir sırıtişla iğnelemeyi hafifletiyorum.

Renzo bir kahkaha attı. "Dikkatli ol, Lina'nın kız kardeşiyle birlikte olursan sen de Byrne ailesinin bir parçası olabilirsin. Onların ailesinin nerede bitip bizimkinin nerede başladığını söylemek zorlaşıyor."

Haksız da değil. Noemi'nin Conner'la evliliği, Renzo'nun Shae'yle evliliği ve Amelie'nin kız kardeşinin Oran'la evliliği arasında İrlandalılar her yerde karşıma çıkıyor.

Lazaro kalp krizi geçirirdi.

Eski yöntemleri onurlandırmakla ilgili tek şey budur - bazen yeniye dahil etmek önemlidir. Neyin korumaya değer olduğunu ve neyin geçmişte kalmasının en iyisi olduğunu bulmalısınız.

"Amelie'ye sahip olmak anlamına geliyorsa, ölene kadar Guinness içer ve patates yerim."

Renzo'nun yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Önceliklerini bilen bir adamı takdir ediyorum." Benimle alay ediyor, ama aynı zamanda iltifatı gerçek. Bunun beni nasıl etkilediğine şaşıryorum. Onun onayına ihtiyacım olduğunu ya da bunu istediğimi düşünmeyecek kadar kendime güveniyorum, ama yine de buna sahip olmak hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

Şimdi kuzenimle nerede durduğum konusunda kendimi daha iyi hissettiğime göre, sallantılı zeminde istenmeyen ama gerekli bir adım atmaya karar veriyorum.

Renzo'nun kardeşiyle olan ilişkisine karışmak bana düşmez ama Tommy'nin de benim gibi iyi niyetle aileye geri kabul edildiğini bilmem gerekiyor. Anneler Günü'nde yaptığımız görüşmeden sonra ikisi konuştu. Tommy'ye nasıl geçtiğini sordum, herhangi bir sorundan bahsetmedi ama pek paylaşımcı bir tip değildir.

"Tommy sizinle yaptığı ziyaret hakkında pek bir şey söylemedi." Öfkesini kıskırtmamak için sesime olabildiğince saygı ve hürmet katıyorum. "Onun dönüşüne de benim için olduğu kadar açık olacağınızı düşünmek isterim."

Lanet olsun, bu bir tehdit gibi geldi.

değil. Tamamen gerekli olmasa da Tommy söz konusu olduğunda korumacıyım. Adam muhtemelen benden daha ölümcül, özellikle de işin içine silahlar girdiğinde. Tabii ki endişelendiğim koruma bu değil. Tom bir ömür boyu yetecek kadar eleştiri ve reddedilmeyle uğraştı. Ailesinden de aynı şeyleri hissetmesine gerek yok.

Renzo bakışlarıyla beni mızraklarken gözünü bile kırpmıyor. "Belki de seni ilgilendirmedığı için fazla bir şey söylememiştir."

"Başka biri olsaydı, aynı fikirde olurum. Bu noktada, Tommy'nin işi muhtemelen her zaman benim işim olacak."

Esrarengiz bakışları sabit duruyor. "Bunu onun için istediğim için şanslısın, yoksa şu anda taşaklarını kilitli bir poşet içinde sana veriyor olurum."

Bunu yapmaya hakkı olduğunu kabul ederek ve kaçındığı için takdir ederek tek bir baş selamı veriyorum.

"Tom benim kardeşim. Onu asla ailemden uzaklaştırmam. Bazen onu anlamıyorum ama biz hâlâ kan bağımız var. Bu senin için yeterli bir güvence mi?"

Eğer çaba gösterirseniz onu anlamak o kadar da zor değil.

Şansımı çoktan zorladığımı bildiğim için istediğim yanıtı kendime saklıyorum. "Evet, bu işe yarar. Onu Talbot'la ilgili duruma çoktan dahil ettim ve adamın dijital ayak izini derinlemesine araştırıyor. Birlikte çalışacaksak aramızda kin olmadığını bilmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Bilgisayarlarla arası her zaman iyiydi," diyor Renzo, eğlenerek ve biraz da gururla küçük bir sırıtış atarak.

"Bugünlerde iyiyi çoktan aştı. Adam tam bir dahi."

Bu bana bir parça gülümseme kazandırdı. "Oran'la bir buluşma ayarlayalım. Kötü bir şey önce neler olup bittiğini bilmesi gerekiyor. "Oran'la bir buluşma ayarlayalım.

Dördümüz birlikte çalışırsak Talbot'un hiç şansı kalmaz."

"O lanet şey sadece yön değiştirmede, hızlandı da. O arabanın ona çarpmaya çalıştığını *biliyordum*. Plakası bile yoktu." Oran'ın öfkелendiğini söylemek hafif kalır. O kadar kızgın ki volta atmadan duramıyor. "O zamandan beri peşimizden kimin gelebileceğini düşünmeye çalışıyorum ama elim boş dönüyorum. Elbette düşmanlarımız var ama sıra dışı bir şey yok. Kesinlikle şu anda büyük bir şey olmuyor."

"Onun sorumlu olduğunu garanti edemem ama Amelie oldukça ikna olmuş görünüyordu," diyorum ona. "O piç kurusu son dört yıl boyunca onu dehşete düşürdü."

"Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Ona yardım edeceğimizi bilmeliydi, özellikle de Lina için içindeyken."

"İşin zor kısmı da bu. Bir bit yeniği var." Gözlerim, patlatmak üzere olduğum bombayı beklerken Renzo'ya kaydı. "Amelie bana ona karşı harekete geçmemem için söz verdirdi çünkü elinde Lina'ya ait bir video olduğunu iddia ediyor. Lina'nın... Topluluğun..."

Kahretsin. Bunun zor olacağını biliyordum ama kelimeleri bile söyleyemiyorum. Bir adamın karısının gençken tecavüze uğramasını nasıl dile getirebilirim? Onun için kendimi yumruklamak istiyorum ama söylenmesi gerek. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi gerek.

Tam devam etmek için kendimi ki bir silah şarjörünün tanidik tıkırtısını duyuyorum. Oran silahını kılıfına koymadan ve anahtarlarını almadan önce şarjörünün tamamen dolu olup olmadığını kontrol ediyor.

"Onu o kadar çok parçaya ayıracağım ki balıklar artıklarını bile istemeyecek." Renzo ve ben ayağa kalkıp onun yolunu kestik.

"Bunu yapamazsın," diyor Renzo sert bir ses tonuyla.

"*Yapamam* lan," diye kükrüyor Oran. "Tehdit ettiği kişi benim *karım*."

"Anlıyorum dostum. Onunla ilgileneceğiz ama bunu dikkatli bir şekilde yapmalıyız ki tekrar incinmesin."

Oran kıpırdamadan duruyor, gözleri öfkeli mavi hançerlere dönüşüyor. "Ne sen?"

Renzo bana doğru başını sallıyor. İki adam da dikkatlerini bana çevirdi.

"Talbot Amelie'ye, kendisine bir şey olursa videonun internette yayınlanmasını ayarladığını söyledi." İma ettiklerimin kafama dank etmesi için duraksıyorum. "Sana yemin ederim, bu adamı ölüm için yalvartacağız ama önce durumu değerlendirmeden silahlarımızı ateşleyerek içeri giremeyiz." Amelie'ye adama dokunmayacağıma söz verdim ve da. Hazır olana kadar dokunmayacağım. O noktada beni hiçbir şey durduramaz. Onu koruma sorumluluğum, onun onayını almak için verebileceğim her türlü sözden üstündür.

Oran'ın burun delikleri, kendini kontrol etmekte zorlanırken aldığı her nefesle birlikte genişliyor. Çenesini sıkıca kapattıktan sonra nihayet başını sallayıp geri çekiliyor. "Bir planın var mı?"

Zor kısım bittiği için rahat bir nefes alıyorum. "Öncelikle, Cemiyet hakkında bilinmesi gereken her şeyi ve bu adamın nereye dahil olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Yok," diye tersliyor Oran. "Operasyonlarının tamamı boyunca onun adını ne duydum ne de gördüm. Bunların hepsi birden ortaya çıktı."

Renzo kollarını göğsünde kavuşturur, başı düşünceli bir şekilde yana eğilir. "Hiç ortaya çıkmadı mı?"

"Bir kez bile ve inanın bana, o piçlerin her birinin son nefeslerini vermeden önce domuzlar gibi ciyakladığından emin oldum."

"Belki de bir üyenin arkadaşıydı?" Yüksek sesle düşünerek sordum.

"Ya da," diyor Renzo ürkütücü derecede sakın bir sesle, "o AG'dir ve Toplum Amelie'yi rüşvet olarak teklif etmiştir. Belki de onlar için bu bir iş anlaşmasıydı."

"Bu, takasın bir parçası olarak neden onun üzerinde baskı kurmayı talep edebileceğini açıklar - anlaşmanın ona musallat olmamasını sağlamak için bir güvenlik önlemi." Bu açıdan bakınca mantıklı geliyor.

Renzo başını sallıyor. "Cemiyet teker teker ortadan altına sığıyor olmalıydı."

"Ve Amelie'yi susturmak için ona korku aşılama için kullandığı taktikleri sadece hayal edebiliyorum." Şimdi adamı öldürmek için yanıp tutuşan ben oldum.

Oran parmaklarını çıtlatır ve masasındaki sandalyesine döner. "Beyler, oturun. Yapacak planlarımız var."

BURADA OLMAMALIYDIM. Oran'a, biz tamamen hazırlanana kadar Talbot'un yanına bile yaklaşmayacağına dair yemin ettirdik. Aynı şey benim için de geçerli olmalı, ama onu görmeliyim - basın toplantısından bir video klip değil. Adam hakkında gerçek bir fikir edinmek için onu doğal ortamında görmek istiyorum. Her iyi avcı avını tanımak zorundadır. Nasıl düşündüğünü. Nerede saklanmayı sevdiğini. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde ne yapar.

Bu bok parçası hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi planlıyorum.

Görüşmemizden sonra, Başsavcı işten çıkana kadar Manhattan'daki ofisinin önünde bekliyorum, sonra da onu evine kadar takip ediyorum. Eyalet hükümet ofislerinin merkezi teknik olarak Albany'de olsa da, çoğu departmanın burada şehirde şubeleri var. Talbot'un neredeyse sadece Manhattan ofisinde çalıştığını öğrenmek yeterince kolaydı.

Onu apartmanının önünde bekleyebilirdim ama günlük hayatına devam ederken görmek istedim. Bugün orada olacağının ya da onu görebileceğimin garantisi yoktu ama şans benden yanaydı. Gerektiğinde çok ısrarcı olabilmemin yardımı oldu. O kadar ısrarcıydım ki bir saat sonra Talbot karısını yemeğe götürdüğünde hâlâ binasının önündeydim.

Bu doğru. *Karısı.*

Herif evli. Zavallı kadın muhtemelen kocasının tecavüzcü bir pislik olduğundan habersiz. Restoranın penceresinden çifti izledikten sonra varsayımımı yeniden gözden geçiriyorum. Görmezden geliyor olabilir ama bir şekilde biliyor. Pislik herif garsonlarına o kadar patronluk taşıyor ki, karısı utancından kucağındaki ellerine bakıyor. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama genç sunucu gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyordu.

Onlar hesabı ödeyip ayrılmadan önce bir saat kadar keşif yapıyorum. Bu arada valeye, ben onun yerini doldururken on dakika mola vermesi için ikna edecek kadar para ödedim. Talbot vale istasyonunda duran dövme adamı gördüğünde, üniforma bile giymediğim gerçeğini sorgulamak için durmuyor.

Arabasının anahtarlarını aldım ve köşedeki otoparka gittim. Dangelak Porsche kullanıyor. Çok klişe. Eldiven takmaya dikkat ederek arabayı getiriyorum ve inmeden önce, baş harfleri kazınmış bardak tutucusuna tek bir mermi bırakıyorum.

Kimden geldiğini ya da ne hakkında olduğunu bilmeyecek - tehdidi Amelie'ye bağlamak için kesinlikle bir nedeni olmayacak - ama birinin onun için geldiğini bilecek.

Talbot değişiklik olsun diye korku içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecek. Biraz karmik intikam 101.

Dersler başlasın.

CHAPTER 28

AMELIE

"ONU İLK KEZ BİRİYLE BIRAKMIYORUZ KI, ve diğerk tüm Byrne hanımları bu bakıcının en iyisi olduğuna yemin ediyor - onun hakkında her türlü geçmiş araştırmasını yaptılar - ama ne kadar endişeli olduğumu biliyorsun," diyor Lina, ikimiz de telefonundaki gizli dadı kamerasından canlı yayın akışını izlerken.

"Haklı olarak öyle. Onun yeri doldurulamaz." Gözlerimi kaldırıyorum ve tatlı kız kardeşime gülümsüyorum. "Sen inanılmaz bir annesin."

"Teşekkürler, Mellie." Gülümsemesi minnettarlık dolu. "Bize sevginin ne olduğunu öğreten Gloria'ya sahip olduğumuz için şanslıyız. O olmasaydı nerede olurduk hayal bile edemiyorum." "Şaka yapmıyorum. Ve bahsetmişken, o iyi mi? Gelemeyeceğini söyledi.

Bir doktor randevusu nedeniyle geldim ve bir sorun olmadığından emin olmayı unuttum."

"O iyi. Bu onun yıllık mamogramı."

"Oh, güzel. Kendine baktığı ve bizim de bu konuda yardımcı olabildiğimiz için çok mutluyum." Annem ve babamın mirasının bir kısmı benim için bir emanete kondu, ama Gloria için de bir miktar ayrılmasını sağladım. Bunu benim kadar o da hak ediyordu. Lina da hak ediyordu ama bir kuruşuna bile dokunmayı reddetti.

Sunucumuz yemek siparişimizi almak için kısa bir süreliğine araya giriyor ve ben de onun ayrılışını yeni bir konuya geçmek için kullanıyorum. Sante bana Renzo ve Oran'la konuştuğunu söyledi. İsteğim üzerine hiçbir bilginin Lina ile paylaşılmadığına dair bana güvence verdi. Ancak birkaç gün düşündükten sonra ona kendim söylemeye karar verdim. Oran çoktan söylemediyse şaşıırım.

Bu ikisi birbirlerine her şeyi anlatırlar. Ama yine de o ve benim bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Kızlar yemeği Gloria'nın yokluğunda mükemmel bir fırsat oldu.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var." Onunla göz göze gelmekte zorlanıyorum ve bunun yerine parmaklarımın peçetemin köşelerini sistematik bir şekilde nasıl katladığını inceliyorum.

"Ne ? Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle. Yani, evet." Ona güven verici bir gülümseme sunmaya çalışıyorum. "Oran'ın seninle konuşup konuşmadığından emin değildim ama belki de konuşmamıştır. Her neyse, bunca yıldan sonra şimdi bu konuyu açmak biraz tuhaf... ve bana kızmanı istemiyorum. Başından beri bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama korkuyordum." Lina'nın eli elimi tuttuğunda saçmalamayı bırakıyorum.

"Mellie Bellie, her ne olursa olsun bana söyleyebilirsin," gözlerindeki sevgi okyanusuyla beni rahatlatıyor.

Derin bir nefes aldım. "O gece, kaçtığım zaman birlikte olmam gereken adamı gördüm. Sadece bu da değil, onu tanıdım. Seçim yılıydı ve hükümet öğretmenim yerel ofisler hakkında bir ünite hazırlamıştı."

Yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu. "O oraya varmadan önce kaçtığını söylemiştin." "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ve yalan söylediğim için çok üzgünüm. Seni endişelendirmek istemedim ve çenemi kapalı tutarsam her şeyin geçeceğini düşündüm. Sorun şu ki, onu tanıdığımı biliyor. kadar şoktaydım ki adını söyledim. İşte o zaman tartıştık. Beni tehdit etti, ben de kaçtım. Ve hala sık sık hatırlatmalar gönderiyor.

unutuldu."

"*Hatırlatmalar* mı?" Lina tıslıyor, öfkesi suyla ıslatılmış bir yağ ateşi gibi alevleniyor. "O adam seni hâlâ tehdit mi ediyor?"

"Sadece ben değil, Lina. Seni de tehdit etti. Elinde senin tecavüze uğradığın anın videosu olduğunu ve eğer peşine düşersem bunu internette yayınlayacağını söyledi. Onu test etmekten çok korktum." Kendimi her şeyi açıklamaya zorlayamıyorum, bu yüzden ona anlatabildiğim kadarını anlatıyorum. "Sante adamın adını söylemem için beni ikna etti. O, Renzo ve Oran meseleyi gizli tutacaklarına söz verdiler. Yine de bunu benden duymanı istedim. Olay olduğunda sana söylemediğim için çok üzgünüm. Zaten çok şey yaşamışken seni endişelendirmek istemezdim."

"Oh, Mellie. Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin." Beni sandalyemden yarıya kadar çekerek sarılıyor. "Yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.

bu endişeyle. Ve yapmayı planladığı şeyi yapabilecek bir adamın dışarıda olduğunu bilmek. Bunun ne kadar korkunç bir his olduğunu herkesten iyi bilirim."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Ben sadece senin beni her zaman koruduğun gibi seni korumak istedim."

Geri çekiliyor, elleri kollarımda ve gözleri şiddetli bir kararlılıkla parlıyor. "Kesin olarak bildiğim tek şey Oran'ın beni güvende tutacağı. Artık bu yükü taşımak zorunda değilsin. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama içten içe bunun böyle olmadığını biliyorum. Lina Bean'im için her zaman elimden geleni yapacağım.

"Bildiğim ikinci şey ise, onun gibi adamların insanları incitmeye devam etme özgürlüğüne sahip olmasındansa, benim bir videomun tüm dünyada dolaşmasını tercih ederim. Eğer bunun ortaya çıkması gerekiyorsa, bırakın çıksın. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Tanrım, o çok güçlü. Ablama sürekli hayranlık duyuyorum. "Tamam," diyorum usulca.

"Güzel, şimdi gözlerimizi silelim ve mimoza sipariş edelim. Onları hak ediyoruz."

Gülüyorum ve gözlerimi silmek için parçalanmış peçetemi kullanıyorum. "Bana onun adını sormayacak mısın?"

"Hayır. O insan pisliği benim için hiçbir şey. Onun adını anmak için harcadığım enerjiye değmez."

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Kız kardeşim tanıdığım en sert, en belalı kadın. Onsuz nerede olacağımı düşünmek bile istemiyorum.

Sunucuya masamıza gelmesini işaret ediyor ve her birimize birer mimoza sipariş ediyor. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre, şimdi kızlar yemeği zamanı. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim."

"Bugün sadece Çarşamba," takılıyorum, havayı yumuşattığı için rahatlamış bir şekilde. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun varsa, bu çok uzun bir süre."

Birlikte gerçekten keyifli bir öğle yemeği yedik. Belki de alkol yüzündendir. Belki de ilk sohbetimizdi. Her iki durumda da, yemek bittiğinde kendimi özellikle duygusal bir ruh hali içinde buluyorum. Ekstra ısınma süresi için tiyatroya erken gitmek yerine, genellikle kaçındığım bir mahalleye sapıyorum.

Çocukluğumun geçtiği evin dışına yaklaştığımda gökyüzü uygun bir şekilde kapalı. Artık orada, o duvarlar arasında yaşanan korkunç işlevsizlik ve trajediden habersiz yeni biri yaşıyor.

Eskiden buranın yanıp kül olmasını dilerdim.

Şimdi yeni gözlerle baktığımda, hala olduğuna seviniyorum. Sade dış cepheye rağmen, içeride neşe işaretleri var. İkinci kattaki bir pencerede

Çocukların soyup yapıştırdığı çiçeklerden oluşan bahçe pencereyi süslüyor ve ön kapı çelengi, kurdeleler ve tüllerden oluşan bir gökkuşağıyla yazın gelişini neşeyle duyuruyor. Kötülüğün bu binanın temelini kirlettiğinden şüpheleniyordum ama gözlerim bana aksini söylüyor. Ve eğer aşk buraya ikinci bir şans verebiliyorsa, o zaman aşkın her türlü lekeyi temizleyebileceğini söyleyebilirim.

Bana neler olduğundan emin değilim. Olan biten her şey yüzünden çok endişeli olmam gerekirken, eskiden nefret ettiğim bir evde deli gibi gülümsüyorum.

Sante Talbot'un adını söylediğimden bu yana üç gün geçti ve şu ana kadar gökyüzü düşmedi. Takipçimin dikkatli gözlerini üzerimde hissetmedim ya da yeni bir şifreli uyarı mesajı almadım. Ufkun hemen ötesinde bir fırtınanın kopmayacağını düşünecek kadar saf değilim. Bir şeylerin yaklaştığını biliyorum ama aynı zamanda fırtına ne getirirse getirsin üstesinden gelebileceğimize dair alışılmadık bir umut kaynağı hissediyorum. Hayatım boyunca cehenneme gidip geldim ama bunun neşemi çalmasına asla izin vermedim. Yoldaki bu tümsek de farklı olmayacak.

Tiyatroya giderken gülümsemem dudaklarımda sabit bir şekilde duruyor.

Umut, hayatta kalmak için çok önemli bir araç olabilir. Aynı zamanda iki ucu keskin bir kılıç da olabilir. Geleceğe dair umut dolu düşüncelerim beni her zamanki dikkatimden uzaklaştırdığında ve bir ara sokağa doğru şiddetle çekilip gözden kaybolduğumda bunu hatırlıyorum. Bir adam beni arkamdan tutuyor, eldivenli eli ağzımı ve burnumu sıkıca kapatıyor. Muhtemelen pis kokan bir çöp konteynirinin arkasına saklandık ama adamın boğucu tutuşu yüzünden koku alamıyor, çığlık atamıyor ya da nefes alamıyorum.

Panik beni sarıyor, kurtulmak için mücadele ederken gözlerim kocaman açılıyor.

"*Ağzını açtığında anlamıyor mu sanıyorsun?*" diye tıslıyor adam kulağımın *dibinde*. Beni arkamdan tutuyor, bu yüzden onu göremiyorum ama inanılmaz derecede güçlü olduğunu söyleyebilirim. "Patron sana bir not bırakmamı istedi çünkü o böyle cömerttir, ama sen dinlemedin. Bunun lanet bir oyun olduğunu düşünüyor gibisin."

Başım dönmeye ve sersemlemeye başlayınca mücadelem zayıflıyor. Eli burun deliklerimden bir ciğer dolusu hava emebileceğim kadar aşağı iniyor. Rahatlama çok büyük, gözlerimde ve boğazımda yanan bir duygu dalgasını tetikliyor.

"Dikkatini veriyor musun, *sürtük?*" Eli çenemi acıyla sıkıyor. "Yine bir sorunumuz var ve başka uyarı olmayacak."

Tam daha fazla dehşete düşemeyeceğimi düşündüğüm anda, beni ona karşı tutan kolunu indiriyor ve en aşağılayıcı, en saldırgan ihlal biçimiyle cinsel organımı avuçluyor. "Belki ben de bundan biraz alırım."

Seni susturmak. Bu tür şeylerden hoşlandığını duydum." Sesinde baş döndürücü bir beklenti var.

Kalbimin felaket bir hızla çarpmasına neden olan bir adrenalin dalgasıyla kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"*Benden uzak dur,*" diye hırlıyorum ona vahşice. Kaçmalıyım, ama bana musallat olan bu adamı görmek istiyorum. Gölgelede gizlenen yüzü tanımak istiyorum.

Hayal edebileceğim en sıradan, en vasat şekilde aşağılık biri. Çok tipik bir hak ve üstünlük duygusuna sahip ortalama bir adam. Üzerine atlamak ve gözlerini oymak istiyorum ama kendimi güvenli olanı yapmaya zorluyorum. Kaçıyorum.

Beni takip etmiyor. Biliyorum çünkü birkaç saniyede bir arkama bakıyorum. Bir şeye çarpmamam bir mucize çünkü durmuyorum. Bir köşeyi döndükten ve diğer insanlarla dolu bir kaldırıma çıktuktan sonra bile koşmaya devam ediyorum.

Sonunda yavaşlayıp kendimi nereye götürdüğümü fark edene kadar vücudum adrenalinin son zerresine kadar yanıyor. Gloria'nın dairesinden bir blok ötedeyim. Elbette çocukluğumda en büyük teselli kaynağım olan kişiye koşacaktım. benim için kendi kanımdan ve canımdan daha çok bir anneydi ve şimdi ulaşabileceğim bir yerde olduğu için onu görmek için çaresiz hissediyorum. O kadar çaresizim ki daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Açılış gecesine sadece dört gün kaldığını düşünürsek, hayal bile edilemeyecek bir şey.

Müdürüme hasta olduğumu yazdım ve antrenmanı kaçırdım.

Ne yaptığıma inanamıyorum ama aynı zamanda umursamanın da ötesindeyim. Kendimi koruma moduna geçtim ve tehlikeli bir şekilde kapanmaya çok yakınlım. Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir ve ben neredeyse sınıma ulaştım.

CHAPTER 29

AMELIE

GLORIA'NIN RANDEVUSUNDAN DÖNMESİNİ BEKLEMEDİM, Ama kapıyı çaldığımda açtı. Darmadağınık halimi gördüğü anda yüzündeki neşeli gülümseme endişeye dönüşüyor.

"Mija, ne oldu? İyi misin?" Beni küçük evine götürdü. Ona verilen parayla daha büyük bir yer alabilirdi ama o olduğu yerde kalmakta ısrar ediyor. Onu pek de suçlamıyorum. Her köşesinde kişisel dokunuşlar olan sıcacık bir ev yapmak için yıllarını harcamış. Burası o kadar ... *Gloria* ki, içeri adımımı attığımda anında rahat bir battaniyeye bürünüyorum.

"Selam, Anne G. Ben iyiyim, sadece biraz zor bir dönemden geçiyorum." Güven verici bir gülümseme girişimim en iyi ihtimalle sulu ve zayıftı.

"Benim tatlı kızım. Gel benimle otur ve bana her şeyi anlat." Elimi tutuyor ve ikimizi de küçükken yaptığımız gibi küçük kanepesine çekiyor; o oturuyor, ben de başımı onun kucağına koyuyorum. Nazik parmakları yıpranmış saçlarımı düzeltiyor ve sırtıma rahatlatıcı daireler çiziyor.

"Risk almaktan hoşlanmadığımı biliyorsun, özellikle de değer verdiğim birine zarar verecekse," diye belli belirsiz başladım.

"Elbette, mija. Sen her zaman önce başkalarını düşünürsün. Bazen olması gerekenden fazla."

"Mesele de bu. Sanırım büyük bir risk almanın zamanı geldi. Beni korkutan bir şekilde birine açılmak. Yapılacak doğru şeyin bu olabileceğini düşünüyorum ama bunun korkunç bir şekilde yanlış gitme ihtimali de var."

"Hayat risklerle doludur, Mellie. Hiçbir şey yapmamak da bir risktir. Geleceğin ne getireceğini asla bilemeyiz; yapabileceğimiz tek şey bilgilerle gurur duyabileceğimiz seçimler yapmaktır. Ve eğer işler istediğimiz gibi gitmezse, kendimizi affetmeliyiz çünkü seçimimizi en iyi niyetle yaptık."

"Ama birinin zarar görmesi durumunda niyetlerin gerçekten bir önemi var mı?"

"Bir bakalım," diye usulca düşünüyor. "Annen eve döneceğini düşünerek beni kandırdığında, sen kayıpken, Lina'yı eve çağırdım ve onu bir tuzağa çektim. Annenin Lina'ya ulaşmak için beni kullandığından haberim yoktu. Kız kardeşin yaptığım şey için bana kızmalı mı?"

"Kesinlikle hayır," diye kararlılıkla cevap verdim. "Ne planladıklarını bilmenin hiçbir yolu yoktu."

"Aynen öyle. Niyetim iyiydi. Harika bir haberi paylaştığımı sanıyordum. Lina incinmiş olsaydı benim için katlanması zor olur muydu? Elbette olurdu ama hayat bu. Bazen kötü şeyler olur. Bu yüzden iyi şeyleri kutlamak için elimizden geleni yaparız."

Başımı sallayıp doğruluyorum, böylece bana her şeyin yoluna gireceğini garanti eden sıcak kahverengi gözlere bakabiliyorum. "Kötü şeylerin olmasından hoşlanmıyorum."

"Biliyorum, mija," diyor hüzünlü bir gülümsemeye. "Kalbin en saf sevgiyle dolu olduğunda böyle olur - seni o zor zamanlardan bir sevgi. Kendine güven, tatlı kız. Kalbini dinle ve korkunun fikrini değiştirmesine izin verme."

O haklı. Seçimlerime inanmanın bir yolunu bulmalıyım. Sante'ye açılmaya çoktan karar verdim ama korkunun beni geri tutmasına izin verdim. O bağları koparmanın zamanı geldi.

"Teşekkür ederim, Mama G." Kollarımı ona doluyorum ve leylak kokulu parfümünü bir kez daha içime çekiyorum. "Her zaman söylenecek doğru şeyleri biliyorsun."

"Yaşlanmanın bir avantajı olmalı." Kıkırdıyor. "Aksi takdirde, sadece ağrıyan eklemler ve hapsirdiğinde işemek olur."

Kahkahalarım, hırpalanmış kalbimin etrafında çok ihtiyaç duyulan bir bandaj.

Ona bir kez daha sarılıp banyoda temizlendikten sonra dışarı çıkıyorum. Telefonuma baktığımda Sante'den iki cevapsız mesaj ve bir cevapsız arama görüyorum.

İyi misin? Neden tiyatroda değil de Gloria'nın evindesin?

Mel???

Uzun bir açıklama yazmak yerine onu aradım.

"Arabama binmeme iki dakika vardı," diye tersledi.

Gülümsememi geri alıyorum. "Hareketlerimi kimseye bildirmek zorunda kalmaya alışık değilim. Ailem hiç umursamadı. Bu konuda her zaman kendi başımaydım."

Onun aşırı korumacılığı beni muhtemelen olmaması gereken bir sevinçle dolduruyor, ama umurumda değil. Birileri için önemli olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Gloria duygusal destek için yanımdaydı ama beni bir ebeveyn ya da eş gibi izlemedi.

"Ben iyiyim ama seninle konuşmam gerek. Benimle dairede buluşabilir misin?"

"Gelip seni alacağım."

"Hayır, değil. Yürüyüşten keyif alıyorum ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Aslında bir soru değildi," diye homurdanıyor ve beni daha da gülümsetiyor. "Birkaç dakika sonra görüşürüz," diyorum sertçe ama nazikçe, konuşmayı bitirmeden önce.

Ara.

Oyalanıyor muyum? Evet, oyalıyorsun. Kendimi toparlamak için önümüzdeki birkaç dakikaya ihtiyacım var. Paranoyam saldırıya uğradıktan sonra eve yürümekten hoşlanmıyor, ama hala gün ışığı var ve eğer o pislik bana zarar vermek istediye, zaten mükemmel bir fırsatı vardı. Yapmak üzere olduğum konuşmaya hazır olduğumdan emin olmak istiyorum. Çene çizgimde beliren morluk olmadan bile yeterince zor olurdu. Sante memnun olmayacaktır. Umarım söyleyeceklerim onun tepkisini dengeleyecektir.

Öyle ya da böyle, üzereyim.

Vardığımda SANTE beni dairede . Yemek masasına oturmuş, telefonunu çıkarmış ama kapıdan girer girmez unutmuş. Eşyalarımı bırakıyorum ama ona katılmıyorum, onun yerine mutfak tezgahına yaslanıyorum.

Karşımdaki heykelsi adama bakıyorum; dış görünüşü sert ve soğukkanlıyken, içinde bir elektrik fırtınası kopuyor. Etrafımızdaki hava onun tavizsiz enerjisiyle dolu. O, tek bir hedefe odaklanmış, sonsuz bir amaç ve tutku deposu. Ben.

Göğsümde uçuşan kelebekler ordusunun sinirden mi yoksa heyecandan mı kaynaklandığını bilemiyorum.

"Neden provalara gitmedin?" Sante kendine özgü sakinliğıyle soruyor.

"Açıklayacağım ama önce size bir şey sormam gerekiyor. Nedenini bilmem gerek,

Sante. Birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyorken neden benim için geri döndün?"

Cevap vermeden önce saniyeler geçer.

"İlk başta, kendimi haksız çıkarmak için geri döndüm, böylece sonunda seni düşünmeyi bırakabilecektim."

"Ama sonra sen kaldın," , daha fazlasını isteyerek. Omuz silkiyor. "Haklı olduğum ortaya çıktı."

"Ne hakkında?"

"Benim için yaratılmışsın."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve benim durduğum mutfığa doğru ilerliyor. Yaklaştıkça yüzü su katılmamış bir öfkeyle daha da sıkışıyor. Eli yavaşça yüzümü ışıklara doğru çeviriyor.

"Yüzün neden morarmış lan?" Sesi artık insani olmayan bir şeye dönüşüyor - soyu tükenmiş ve çoktan unutulmuş olduğu düşünülen bir yaratığın vahşi uyanışı.

Onun için yaratıldığımı iddia etmesinin verdiği mutlulukla hala bir battaniyeye sarılmamış olsaydım, bu beni korkutabilirdi. Haklı olabileceğine inanmaya başlıyorum.

Elimi göğsüne koyuyorum ve usulca gülümsüyorum. "Ben de sana bunu söylemek istiyordum. Talbot beni tehdit etmesi için birini gönderdi ama saklanmaktan bıktım. Korku içinde yaşamaktan bıktım. Riskleri biliyorsun ve bunu uygun gördüğün şekilde halledeceğine güveniyorum."

Sante'nin gözlerindeki siyah hançerler erimiş obsidyen havuzlarına dönüşüyor. "Tekrar söyle."

"Sana güveniyorum," diyorum sessiz bir kesinlik içinde.

"Seni güvende tutacağım konusunda bana güveniyorsun, peki ya bu?" Sağ eli boğazımı kavırıyor ve beni ona yaklaştırıyor. "Vücudun konusunda da bana güveniyor musun?"

Sözlerindeki gizli özlemi ve beklentiye duyabiliyorum. Bana duyduğu arzusun yoğunluğunu hissetmek korkularımı yatıştırmaya yardımcı olsa da kalbim çılgınca atmaya devam ediyor.

"Seviyorum." Nefes nefese itiraf bir rahatlamadır. Bir çeşit serbest bırakma.

Sante'nin başparmağı çenemdeki morluğun üzerinde geziniyor. "Bunu ben halledeceğim," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine. "Sana yemin ederim, bir daha kimsenin sana zarar vermemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Her kelime öylesine ateşli bir bağlılıkla örülmüş ki, duygular boğazımı sıkıyor ve kelimelerimi boğuyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Her istiyorum, Amelie. İçinin ve dışının her santimini."

"Elimden geleni yapacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" Gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Demek ki berbat durumdayım," diye itiraf ediyorum, yüzeye çıkmaya çalışan güvensizliğimi bastırarak.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Hırıltılı yanıtı, kesin bir ifadeyle söylenmiş ve konuşmayı sona erdiren bir söz. Dudaklarımı bir nefesine yaklaştırıyor, eli hâlâ boğazımda. "Seni tatmalıyım, tatlım."

Ben de onun tadına bakmalıyım.

Sonunda dudaklarımızı birleştirmek için öne doğru eğiliyorum, ama eli bir uyarı olarak bir parça sıkılıyor.

Yavaşça başını sallıyor, dudaklarının kenarlarında hınzır bir muziplik beliriyor. "Aklımda *daha* da *tatlı* bir şey vardı."

Bir anda beni kollarına aldı ve mutfak adasına bıraktı. Sadece bir saniyeliğine oturmuştum ki tişörtümü çıkarıp beni spor sutyeni ve taytla bıraktı.

"Arkana yaslan." Baştan çıkarıcı emri tenimi yalıyor.

Dediğini yapıyorum. Granit tezgah vücudumun üst kısmına sığacak kadar büyük. Dizlerim havada bükülü halde topuklarımı popomun yanına yerleştirmek zorundayım. Taş serin ama Sante'nin bakışlarının sıcaklığı beni oldukça sıcak tutuyor.

Parmaklarını taytım ve külotuma sokuyor, ikisini de çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırmam için beni ikna ediyor. Çıplak kaldığımda, sinirlerim bir çentik daha yükseliyor.

Hiçbir zaman oral seks hayranı olmadım çünkü bu partnerim için bir iş, bu da üzerimde daha fazla baskı yaratıyor. Ne zaman bir erkeği devam etmesi için cesaretlendirsem ya da bir partnerim beni orgazma ulaştırmak için ısrar etse, bu her zaman hüsrana ve hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Şimdiye kadar Sante diğerlerinden farklı olduğunu kanıtladı ama ben hala tereddütlüyüm. Umutsuzca onu memnun etmek istiyorum.

Sante'nin külotumu burnuna götürüp sakın sakın kokladığını gördüğümde düşüncelerim dağılıyor.

"Mmm... çok güzel kokuyor." Onları yere bırakıyor ama adanın diğer tarafına doğru ilerlerken tozluklarımı elinde tutuyor. Başımın yanında durduğunda, taytın bir bacağı tam boyuna kadar uzatıyor, sonra bir göz bağı gibi gözlerimin üzerine indiriyor.

Nefesimi içime çekiyorum, kontrolümü kaybetmenin beni rahatlatıp rahatlatmayacağından emin değilim.

Sante isteksizliğimi hissetmiş olmalı. "şşşt, evcil hayvan. Kendini iyi hissetmene yardımcı olacak. Duyguların içinde kendini kaybetmene yardımcı olacak." Bacakları başımın yanından bağladıktan ve fazladan kumaşı bir tür yastık olarak başımın altına yerleştirdikten sonra, sabit bir elini göğsümün ortasından aşağı doğru gezdiriyor. "Başka hiçbir şey düşünme, sadece zevk al."

Beynim o kadar gergin ki, şu anda düşüncelerimi susturacak tek şeyin bir lobotomi olduğuna eminim, özellikle de Sante'nin eli kaybolup adadan uzaklaştığında. Ne yaptığını anlamak için zorlanıyorum. Çekmeceleri açarken ve hareket ederken kulaklarım her küçük sese odaklanıyor. Beklenti her yönden tenime batıyor. Umutsuzca bakmak istiyorum ama ona güvendiğimi söyledim. şimdi bunu kanıtlama zamanı.

CHAPTER 30

SANTE

BANA SORARSANIZ, KADINLAR INANILMAZ STRATEJISTLERDİR VE TAMAMEN toplumumuzda yeterince kullanılmıyor. Beyinlerinin her zaman açık olduğu, aynı anda milyonlarca şey düşündükleri hakkında şakalar yapıyoruz, sonra da liderlik rollerine erişimlerini kısıtlıyoruz. Bu dünyadaki en aptalca şey. Tamamen mantığa aykırı.

Bu aktif beyinler beş adım sonrasını görmelerine yardımcı olur.

Bir trajedi yaşandığında, üç acil durum senaryosunu çoktan planlamış olurlar. Sorunları olmadan önce görürler. Bu tür bir sezgi hayatta mükemmel bir avantajdır, ancak ara sıra, özellikle de seks söz konusu olduğunda, yolunuza çıkabilir.

Seks fizyolojiktir. Beyin kenara çekilmeli ve vücudun kontrolü ele almasına izin vermelidir. Amelie gibi bazı kadınlar için bu sorunludur. Düşüncelerini kapatıp bedenin kontrolü ele almasına izin vermek için yardıma ihtiyaçları vardır. Göz bağı veya kısıtlama gibi şeyler yardımcı olabilir. Orgazma ulaşma hedefi üzerinde durmak yerine, zihin bir sonraki adımda ne olacağını merak etmeye ve duyumların kendisine odaklanabilir. Kendi zevklerini sabote etmek yerine onlara yardımcı olan şeyler.

İtalya'da geçirdiğim zaman hakkında söyleyebileceğim tek bir şey varsa o da eğitici olduğudur.

İtalyanlar seksi bilir.

Amelie'nin başında durup ona ilk orgazmını nasıl yaşattığımı, uzaktayken öğrendiklerim sayesinde bunu nasıl yapabildiğimi düşünürken

Her şeyin bir nedeni olup olmadığını her zamankinden daha çok merak ediyorum. Hiçbir zaman her şeyin en iyisi için olduğuna inanan biri olmadım. Babamın annemi öldürmesi iyi bir *şey değildi*, hatta hiç iyi bir *şey değildi*. Bunun bir nedeni olduğu fikrinden hoşlanmıyorum, hele ki o neden bensem.

Bununla birlikte, onun kaybından iyi bir şey çıktığını kabul etmeye hazırım. En azından bu açıdan bakıldığında, trajedi bir amaca hizmet ediyor. Amelie o amaç. O kadar çok şey yaşadı ve inanılmaz derecede güçlü kaldı ki, hiçbir şey beni onun gözlerindeki o canlı ruhu canlı tutmaya yardımcı olabileceğimi bilmekten daha fazla gururlandıramaz. Onu güvende tutabilir ve ona hiç tatmadığı zevkleri tattırabilirim.

Ben bu kadın için yaratılmışım, o da benim için.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Bu sözleri söylediğim anda yanaklarında etli bir çiçek açıyor, boynuna ve göğsüne doğru yayılıyor. O gerçekten nefes kesici.

Çekmecede bulduğum tahta kaşığı alıyorum ve kalçalarından biri boyunca narin kalça kemiğine, oradan da göğüslerine doğru ilerliyorum. Elimde ne olduğunu ve bundan sonra ne yapacağımı anlamaya çalıştığına şüphe yok. Beklentiyi ateşleyen düşünceler. Heyecan.

Çakıllı meme uçlarından uzak durarak kaşıkla her bir göğsünün etrafında dolanırken, aşağı uzanıp avucumla seksini avuçluyorum. Bulduğum şeyden o kadar memnunum ki mırıldanıyorum.

"Kızım şimdiden benim için damlıyor." İki parmağımı klitorisinin her iki yanında yavaş ve amaçlı bir şekilde kaydırıyorum, sonra parmaklardan birini sıcak amına sokuyorum.

Amelie'nin sırtı, nefesi kesilince tezgâhtan kalkıyor. Bir erkeğin aletinin çok fazla kan akışından patladığını hiç duymamıştım, ama benimki kesinlikle deniyor. O kadar sertleştim ki taşaklarım ağrıyor.

Parmaklarımı birkaç vuruş boyunca içinde gezdiriyorum, sonra kaşığın düz tarafını kullanarak bir meme ucuna, ardından diğerine hafifçe vuruyorum. Sertleşmem için hiçbir şey yapmayan boğazlı bir inilti çıkarıyor.

"Küçük bir acı dokunuşu iyi hissettiriyor, değil mi evcil hayvan?"

Başını sallıyor, güzel pembe dili alt dudağında geziniyor. Bu bende tatma isteği uyandırıyor. Başının üstünde durup aşağı bakana kadar durduğum yerden hareket ediyorum. Eğiliyorum ve dudaklarına gelene kadar çenesi boyunca öpüyorum. Birbirimizden baş aşağı duruyoruz, bu da öpüşmeye bambaşka bir his veriyor. Dillerimiz keşfederken, spor sütyeninin alt kısmını göğüslerinin üzerine doğru kaydırıyorum. Onu çıkarmıyorum; sadece onları serbest bırakacak kadar hareket ettiriyorum.

Ellerini iki yana açmış, avuçlarını granite dayamış, sanki hareketsiz durmak için kendini zorluyormuş gibi.

"Aferin kızım, ellerini olduğu yerde tut," diye teşvik ediyorum, böyle bir görevin onun aktif zihnini meşgul ettiğini biliyorum.

Dişlerimi meme uçlarına geçirip yaladığımda ve emdiğimde, vücudu gerçekten ihtiyaçla kıvranmaya başlıyor. Baskı artıyor ve ben bunun için buradayım.

İnlemeleri yalvaran sızlanmalara dönüşene kadar göğüslerine ilgi yağıdırıyorum.

"Lütfen, Sante. Bana dokunmana ihtiyacım var."

"Sana dokunuyorum," diyorum hınzırca, parmaklarımla göğüs ucunu bir kez daha büküyorum.

Cevap verirken çıkardığı ses tamamen insani değil. Bu saf hayvani bir ihtiyaç, onun ilkel tarafının yeniden canlanması. Zihni bedenine teslim olmuş durumda ve ben de tam olarak bunu istiyorum.

Sonunda adanın uzak ucuna geri döndüm, onu kaplayan ve sıkıca büzülmüş kışından aşağı damlayan uyarılmanın güzel manzarasını seyrediyorum.

"*Yemek zamanı.*" Sesim kendi vahşi tarafına doğru bir yürüyüşe çıktı ve yarı vahşi bir hal aldı.

Amelie'nin bacaklarını omuzlarıma doğru çekiyorum ve o da ayaklarını sırtımın üst kısmına doluyor. O ilk tat muhteşemdi. Düzleştirilmiş dilimi klitorisinin üzerinde yavaşça dolaştırıyorum, sonra da tüm uzunluğu boyunca yavaşça yalıyorum.

Göğsünden yankılanan rahatlama iniltisi bana Everest'e tırmanmışım gibi hissettiriyor. Önce bir tarafını, sonra diğerini okşayarak kıvrımlarına dalıyorum. İçindeki o gizli sinir demetini ovmak için bir parmağımı eklediğimde, kalçaları esnemeye ve yuvarlanmaya başlıyor. Vücuduna dokunuşumu özlemesi ve daha fazlasını arzulaması için zaman tanıyarak arada bir bıraktığımdan emin oluyorum. Ancak ihtiyaç kontrol edilemeyecek bir çığa dönüştüğünde rotamı koruyor ve onu o cennet gibi uçurumdan aşağıya sürüklüyorum.

Kalçalarını sıkmamın, beni onun çekirdeğindeki zevkin her bir zerresini sağlamaktan alıkoymasına izin vermiyorum. Vücudu sarsılıyor ve titreşiyor, akılsız çılgınlıklarının müziğiyle dans .

O dizginlenemez bir
güzellik. Lanet bir
tanrıça.

"*Mutlak mükemmellik,*" diye fısıldıyorum sonunda çekilmeden önce onun hassas tenine karşı.

Topuklu ayakkabılarını tezgâha geri koymasına yardım ediyorum ve onu kollarıma almak için etrafında dönüyorum. Gözbağını çıkarıyor, sonra omuzlarıma sarılıyor ve alnını boynumun kenarına yaslıyor. Onu banyoya geri götürüyorum ve duş suyunu onun için başlatıyorum. Onu pazar gününe kadar altı şekilde sikmek istesem de, o hazır değil.

"Sen , ben de bize yemek sipariş edeyim, tamam mı?"

Amelie utangaçça gülümsüyor, sonra ayak parmaklarının ucuna uzanarak dudaklarını son bir öpücük için benimkilere yaklaştırıyor.

"Kahretsin, benim kızım boşalırken çok tatlı oluyor," diye takılıyorum, mutfağa dönmeden önce kışını okşuyorum.

Başka bir şey yapmadan önce birkaç kâğıt havlu alıp pantolonumun kemerini çözüyorum. Eğer bu canavar ereksiyon hakkında bir şey yapmazsam, kalıcı hasar verebilir. Adaya bakıyorum, az önce olanları yeniden yaşıyorum ve utanç verici birkaç vuruşla kendi elime fişkırıyorum.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Kendimi ve parlak yüzeyinde hâlâ önceki faaliyetlerimizin izleri bulunan adayı temizliyorum. Her şey temizlendikten sonra Çin yemeği sipariş ediyorum ve Amelie duştan dönene kadar birkaç e-postaya cevap veriyorum. Yanımdaki kanepeye oturuyor ama benim zevkime göre yeterince yakın değil. Durumu düzeltmeyi kendime görev edindim. Bir elimi arkasına, diğerini de kalçasına koyarak onu kendime yaklaştırıyorum.

Televizyon kumandasını elime almadan önce "Daha iyi," diye homurdanıyorum. Uygulamalar arasında gezinip bir avuç yayın hizmeti buluyorum ama hepsi bu. "Hulu ya da yerel kanallar yok mu?"

"Hayır, haberler bana panik atak gibi geliyor," diye itiraf ediyor temkinli bir şekilde. "Bu adam şaşırtıcı sayıda basın toplantısı yapıyor. Televizyonu açmanın bir Rus ruleti oyunu olduğunu düşünmeye başladım ve izlemeyi bıraktım."

"Haberler zaten her zaman iç karartıcıdır," diye kabul ediyorum. Yerel olaylardan haberdar olmam gerekiyor ama telefonumdaki bir haber uygulamasını kontrol etmek yeterince kolay. Gerekli değilse onu üzmeye gerek yok.

Ona doğru bakınca, şeker yemiş bir çocuk gibi sırtıttığını fark ediyorum. "Ne?"

"Haberlerden nefret ettiğim için yıllardır kendimi ucube gibi hissediyorum. Kaç tane restoranın duvarında televizyon var biliyor musunuz? Lina ve Oran haberlerden nefret ettiğimi biliyorlardı ama nedenini hiç bilmiyorlardı. Bu da benim için büyük bir engelmış gibi hissettiren şeylerden biri... Ta ki sen ortaya çıkana kadar. Sanki sen yanımdayken her şey daha kolay oluyor."

Göğsüm gururla kabarmazsa ne olayım.

"Olması gereken de bu," diye mırıldanıyorum, iltifatlardan pek de hoşnut değilim. "Her erkek sikini bir kadına sokabilir. Bunun gerçek bir değeri yok. Bir erkeğin değeri, ailesinin hayatını daha iyi hale getirmek için sağlama ve koruma yeteneğindedir."

Yine ona doğru gizlice bakıyorum ve bu sefer sırtışı yüzünü neredeyse ikiye bölüyor.

"Şimdi ne olacak?"

Kıkırdıyor. "Bana ailen mi diyorsun Sante Mancini?" Bana takılıyor ama şaka gibi gelmiyor. Ona müstakbel karım dediğimde şaka yapmıyordum.

"Nefes aldığım sürece," diyorum mizahtan eser kalmadan.

Amelie ayıldı. Bu kadar şeffaf davranarak onu rahatsız edip etmediğimi merak ediyorum ama o daha da yaklaşıp başını omzuma beni şaşırtıyor. "Ne izleyeceğiz?"

Onunla biraz daha birlikte olmak için boyanın kurummasını bile izleyebilirim.

Psikopat gibi görünmemek için bir sitcom'un tekrarını açtım ve kızıma . Talbot'un Amelie'yi tehdit etmesi için birini göndererek ne kadar büyük bir hata yaptığını düşünürken yarı izliyorum. Kimse kadınıma elini süremez.

Aptal herif işleri kendisi için daha da kötüleştirdiğinin farkında değil. Yakında anlayacaktır. Onu çembere ve yaklaşıyoruz, doğru yapıldığından emin olmak için acele etmiyoruz. Ve o zaman geldiğinde, geldiğimizi asla göremeyecek.

Kız kardeşimden bir mesaj geldiğinde bu düşünce beni nispeten iyi bir ruh haline soktu.

Yakında bir araya gelme şansımız var mı? Seninle konuşmak isterim.

Gerginlik boynuma ve omuzlarıma yayılıyor.

"Bir sorun mu var?" Amelie soruyor ve sesli bir şekilde iç çektiğimi fark ediyorum.

"Hayır, sadece Noemi."

: Oldukça meşgulüm. İşler yoluna ararım.

Yalan değil. Amelie'ye göz kulak olmak tam zamanlı bir iş. Asıl sorun, kız kardeşimi gördüğümde kendimi hâlâ bok gibi hissediyor olmam. Geçmişimde ne kadar acı verici bir şekilde çuvalladığımı sürekli hatırlatıyor. Resmi olarak bir araya gelmemiz sona erdiğine göre artık daha iyi hissediyorum.

bok gibi. Ayrıca, onu görelî sadece birkaç gün oldu. Birkaç gün daha bekleyebilir.

Noemi: Bu biraz önemli

Hay sikeyim. Bu da ne demek şimdi? Bir iç çekiş daha.

Ben: Cumartesi gelebilirim

İstemiyorum ama .

3'e ne dersin? O zaman çocuklar uyuyor olur. Ben:

Bu işe yarar. Görüşürüz o zaman.

Noemi: Teşekkür ! Gerçekten minnettarım.

Cevabını ezberliyorum ve yaklaşan ziyareti düşünmek istemediğim için telefonumu bir kenara atıyorum. Muhtemelen benden çocukların vaftiz babası olmamı ya da buna benzer bir şey yapmamı isteyecek. Önemli olabilecek ama acil olmayan bir şey. Şu anda Amelie'ye odaklanmış durumdayım. Bana ihtiyacı var ve Talbot'la olan bu iş bitene kadar bunu gözden kaçırmayacağım.

CHAPTER 31

AMELIE

EĞER GUINNESS KİTABI DÜNYA REKORLARI SEKMELERİ ÜZERİNDE EN TUTAR

Tek bir günde aşırı ruh hali değişimleri yaşasaydım, bu unvana kilitlenirdim. O sokaktaki mutlak umutsuzluk ve dehşetten, umut ve aidiyet bulutları üzerinde süzölmeye bu kadar çabuk geri döndüğüm için kendimi şaşırttım. Ve bunların hepsi Sante sayesinde oldu.

Ben de Gloria'ya biraz destek vereceğim. Ne de olsa o benim Mama G'm.

Sante'nin kollarında güvendeyim, kendimi dokunulmaz hissediyorum. Nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa da her şeyin yoluna gireceğine dair yeni bir güvenim var. Bu bana göre değil. Bir sorun altı ayak altına inene kadar rahatlayacak biri değilim ve John Talbot hâlâ burada ve şu anda.

Eğer Sante'nin istediği olursa, uzun sürmeyecek.

O canavarın gözlerindeki hayatın solduğunu düşündüğümde içimi bir heyecan kaplıyor. Onun gitmesini istiyorum. Bununla ilgili tek sorun, eğer öldürölürse, işlediği suçların bedelini asla gerçekten ödemek zorunda kalmayacak olması. Son zamanlarda bu beni rahatsız ediyor. Yıllarca acı çekmek zorunda kalmam hiç adil değil ve ölüm onun için kolay bir çıkış yolu olacak. Kabul ediyorum, Sante muhtemelen bunu bir dereceye kadar uzatacaktır - çok fazla düşünmek istediğim bir şey değil - ama yine de doğru gelmiyor.

Talbot her gün utanç ve korku içinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmeli.

Bu adalet olurdu.

Yıllarca sadece gitmesini istedim. Şimdi bunun gerçekleşmesi için planlar yapıldığına göre, yeniden düşünmeye başlıyorum.

Akşamları yemek yerken ve biraz daha televizyon seyredirken bu konu üzerinde biraz düşünüyorum. Saatler şaşırtıcı bir kolaylıkla geçiyor, sanki yıllardır birlikteymişiz gibi. Onun varlığında büyük bir rahatlık buluyorum, ta ki geceyi bitirmeye karar verene kadar. İşte o zaman kalbim bir adrenalin kokteyli içip göğsümde gölge boksu yapmaya başlıyor.

Ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olmadan garip bir şekilde duruyorum. Burada olduğu her gece korkmuş bir tavşan gibi odama kaçtım ama bu gece bu doğru gelmiyor. Oraya yalnız dönmek istemiyorum. Onu bana katılmaya davet edecek kelimeleri de bulamıyorum. Görünüşe göre, davet etmeme gerek yok.

"Bu gece seninle geliyorum." Sante elini belime koyuyor ve bana yol göstermesi için rehberlik ediyor.

"Tamam," diyorum sessizce, gözlerim kısa bir güvence talebiyle onunkileri arıyor.

Sorun yok. Her şey girecek.

Eliyle ensemden kavradığında bir adım ileri atıyorum. İvmemi durdurup beni kendisine doğru çeviriyor. Taş yüz hatlarına kazınmış olan yoğunluk beni şaşırtıyor. Birden kendimi terbiye edilmek üzere olan bir çocuk gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

"Şimdiye kadar rahat olmadığın hiçbir şeyi sana yaptırmayacağımı bildiğini düşünmek isterdim." Kız kardeşinden gelen o mesajdan beri yok ve benim o anki kararsızlığım da onu etkilemiş benziyor.

"Özür dilerim." Alt dudağımı kemiriyorum. "Endişelendiğimi ima etmek istememiştim. Sadece bu işlerde pek iyi değilim." *Çünkü geçmişteki ilişkilerimin neredeyse hiçbiri bu kadar ileri gitmemişti.*

Sante ve ben, geçmişte genellikle aylarımı alan bir süreci birkaç hafta içinde ilerlettik. Açık konuşmalı ve açıklamalıyım ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Açıklamak ona en zayıf, en acınası göstermek anlamına geliyor. Gerekli değilse neden oraya gireyim? Bırakın benim hakkımda kendi yargısını kendisi versin. Böylesi daha iyi.

"Başka erkeklerle birlikte olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye zorluyor, gözleri kısıyor.

"Evet, birkaç erkek arkadaşım oldu." *Bir çift.*

"Peki daha önce seks yaptın mı?"

"Evet." *Bir kere.*

Bu kadar soru yeter. Dudaklarımın kenarlarında mahcup bir sırıtış belirdi. "Sana garip bir çocuk olduğumu benden şüphe etmemelisin.

dağınıklık. Yine de hatırlatmaya ihtiyacınız olursa bunu kanıtlamaya devam edeceğim."

Başını sallamadan önce sonsuz gibi görünen üç kalp atışı boyunca bakıyor. "Git hadi. Yarınki antrenmandan önce dinlenmen gerek."

Bana söyleneni yaptım, rahatladım. Sante kilitlerken ben banyoya gidiyorum. Kapıyı açtığımda içeride bana katılıyor ve duş için suyu açıyor. Kıyafetlerini çıkarmaya başladığı anda korkup dişlerimi fırçalamaktan vazgeçiyorum ve yatağımın güvenliğine sığınıyorum.

Bu kadar korkak olduğum için kendime bağırarak istiyorum.

Neden? Kıyafetlerinin altındaki muhteşem vücudu görmek için yanıp tutuşurken neden kaçma ihtiyacı hissediyorum? Bana zarar vermeyecek. Bana baskı yapmayacak. Böyle olmaktan nefret ediyorum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Kendime o kadar kızgınım ki, işi bittiğinde yüzüm ona dönük bir şekilde top gibi kıvrılmışım, bir damla gözyaşı yastığımı ıslatmaya çok yaklaşmış.

Sante yorganın altına girer ve ışığı söndürür. Tek kelime bile etmiyor. Sadece vücudunu koruyucu bir şekilde benimkinin etrafına sarıyor ve kulağımın arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor.

Bu kadar basit, dünyada her şey yeniden yoluna girdi.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünseydim aklımı okuyabildiğini söylerdim. Olmadığına memnunum çünkü paylaşmaya hazır olmadığım pek çok şey var; bu karmaşık, güzel adama aşık olduğum gerçeği gibi.

İstediğimi sandığım şey değil ama ihtiyacım olan her şey. Zarar verme riski olmadan beni konfor alanımın dışına itiyor ve beni olduğum gibi kabul ediyor.

Ayrıca otoriter, sahiplenici ve biraz da dengesiz.

Evet, ama benim de kendime göre eğlenceli küçük tuhaflıklarım var. Yargılamak bana düşmez, değil mi? Yani, o çok seksi ve beni kraliçe gibi hissettiriyor. Önemli olan tek şey bu.

İçimdeki tartışma ortağım ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardır.

Sorunları ödünç almamaya karar vererek, Sante'nin varlığının güvenliğinin beni derin ve rüyasız bir uykuya daldırmasına izin veriyorum.

CHAPTER 32

AMELIE

"BAKIN BIZE YINE KİM KATILDI." KENNEDY BAŞTAN ÇIKARICI BİR SIRITIŞLA Sante, antrenman sırasında oturmak için bir sandalye seçerken sahneden. Soyunma odasına geri dönmek için sahne merdivenlerinden çıkıyordum ki çapkın sözleri beni durdurdu.

Cidden benim önümde ona asılıyor mu?

Kadın devam ettikçe gariplik daha da artıyor. "Küçük Amelie bize bir kardeşi olduğunu hiç söylemedi. Asker misin? Seni büyük silahlarla hizmet ederken görebiliyorum. Eğer durum buysa, umarım eve *doğru düzgün* bir karşılama yapmışsınızdır." Konuşurken ısınmaya başlıyor, mümkün olan en baştan çıkarıcı şekilde geriniyor.

Hayatımda hiç kedi girmedim ama her şeyin bir ilki vardır. Gözlerim kan çanağına dönüyor ve söylemek istediğim tüm zehirli kelimeler dilimde işe yaramaz bir düğüme dönüşüyor.

Neyse ki bir şey söylememe gerek yok. Sante onu olabilecek en soğukkanlı ve kaba şekilde ele alıyor ve bu beni tepeden tırnağa heyecanlandırıyor.

"Çünkü Amelie'nin bir erkek kardeşi yok ve ben de kız kardeşimle yatmıyorum."

Kennedy yüzünü kurtarmak için alay eder. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Uyanık olduğu her dakikayı pratik yaparak geçiriyor. Eğer beni bekleyen senin gibi bir adam olsaydı, ona bolca zaman ayırırdım." Bana kin dolu bir bakış fırlattı.

Sante telefonunu çıkarır, cevap verirken Kennedy'ye bakmaz bile. "Başrol yok ve erkek yok. Görünüşe göre sen

Amelie'ye değil, kendine."

Dürüstçe yüksek sesle homurdanıyorum, sonra kıkırdama krizine girmeden önce sahne arkasına koşuyorum. Sonrasında ne olduğunu görmeme gerek yok. Sante mükemmel bir nakavt yaptı, gerçi ringde kollarını havaya kaldırmış olan bendim.

Antrenmanda tüm kalbimle dans ediyorum. Açılış gecesinden önce sadece bir prova daha var ama ilhamımın tek kaynağı bu değil. Sırtımda "*o benim*" yazan bir tabelayla dans ediyormuşum gibi hissediyorum. Bu çok gurur duyuyorum. Ne yazdığını görebilmeleri için herkesin gözlerinin bana çevrilmesini istiyorum.

Sanırım Sante haklı olabilir. Bunu daha önce görememiştim ama onu seçtim ve bu kararımdan her geçen gün daha da emin oluyorum.

Akşam antrenmanının sonunda çok yorulmuştum. Sante eve giderken yiyecek bir şeyler almamızı önerdi.

"Kulağa mükemmel geliyor." Başımı arkaya yaslıyorum ve koltuğun içinde eriyorum. Kaslarım bir jöle yığını gibi, en ufak bir baskıyla sallanıyor.

"Güzel, çünkü ben çoktan aradım." Bizi daha önce gittiğimiz yerlerden biraz daha lüks olan bir et lokantasına götürdü.

"Paket servis dedin sanıyordum?" Şaşkınlıkla sordum.

"Öyle. Proteine ihtiyacın var. Büyük geceden önce abur cuburla beslenmeni istemiyorum."

"Tamam ama oraya girecek kıyafetim yok." Ve çenemdeki morluk izini kapatmak için kullandığım kapatıcının hala sağlam olduğundan tam olarak emin değilim.

"Sen olduğun yerde kal. Ben alırım."

"Teşekkür ederim." Minnettarlıkla gülümsedim.

O kadar inanılmaz ki ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Sante indiğinde arabayı çalışır halde bırakıyor ve kapıları arkasından kilitliyor. Arkamızda bir araba durana kadar kaldırımdan restorana doğru yürümesini izliyorum ve yan aynadaki ışıklarının yansıması beni başka tarafa bakmaya zorluyor. Gösterge panelinin ışıklarına dalıp camın çalınması beni ölümüne korkutuyor.

Üniformalı bir polis memuru belinden eğilmiş, arabanın içine bakıyor. Camı açmamı işaret etti.

Boğucu bir tedirginlik arabanın içine sel suyu gibi doluyor.

Polisleri sevmem. Onlara güvenmiyorum ve bu adamın neden benimle konuşmak istediğı hakkında hiçbir fikrim yok ama onu görmezden gelebileceğimi de sanmıyorum. Şansım yaver giderse, boş yere kavga ettiğim için tutuklanacağım.

Kapıyı tekrar çaldı ve beni harekete geçirdi. Camı yarıya kadar indirdim. Bir uzlaşma.

"Evet, efendim?" Masumca söyledim.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor. Lütfen arabadan inin." Ses tonu sert ve delici bakışları beni delip geçiyor.

Beni kusmaktan alıkoyan tek şey Sante'nin güzelim yeni arabasını mahvettiğim için kendimi asla affetmeyeceğimi bilmektir.

"Um... bana buradan sorabilir misiniz?" Kendimi tutmayı başarıyorum ama mümkün olan en uysal, en kararsız sesle. "Ben bir dansçıyım ve bileğimi burktum."

"Hanımefendi, işbirliği yapmayı reddediyor musunuz?" diye agresif bir şekilde sorar.

"Hayır! Ben sadece..." Ben sadece ne? Ona ne diyeceğimi bilmiyorum ama vücudumdaki her içgüdü beni arabadan dışarı adım atmamaya zorluyor.

Gözlerimde yaşlar birikiyor.

"Lütfen, bileğim çok ağrıyor," diyorum, çenem titrerken rol yapmama gerek yok.

Arabaya uzanacakmış gibi öne doğru eğiliyor, o sırada siyah bir duvar aramıza giriyor. Sante. Kendini polisle arabanın arasına sokmuş, memuru yavaşça benden uzaklaştırıyor. Onun pozisyonu neler olduğunu görmemi engelliyor. Bariton sesinin alçak mırıltısını duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

Gözlerim sıkıca kapanıyor.

Lütfen, bir polisle yumruk yumruğa kavga etme.

Bu gecemize ciddi bir gölge düşürecek. Sante aniden adamdan uzaklaşıp arabaya geri döndüğünde, yiyecek torbasını arkamdaki döşemeye bıraktığında durumu yatıştırmak için müdahale edip etmemeyi tartışıyordum. Yolcu camını kaldırarak beni tekrar polise bakmaya itti. Adam bana bakıyor, alnındaki damarlar her an kulaklarından buhar fişkıracakmış gibi kabarıyor.

"Ona ne söyledin?" Trafiğe girdiğimizde sordum.

"gerek yok." Endişesiz tonu güven verici ama ben yine de endişeliyim.

"Sence Talbot için mi çalışıyor?"

"Bence sizi kanunla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı hedef aldı. Bizi takip etti, arabadan çıktığımı gördü ve fırsatını buldu. Neden yaptığı umurumda değil."

Sanırım haklı. Sante'yle birlikte olursam, yaptığı iş nedeniyle masaya yepyeni bir dizi tehlike getireceği gerçeğini düşünmemiştim. Sante'nin tehlikeli tarafını sadece bana nasıl yardım edebileceği açısından düşünmüştüm. Madalyonun öteki yüzü de önemli.

Araba yolculuğunun geri kalanını, onunla ilgili risklerin ilişkimiz hakkındaki hislerimi değiştirip değiştirmediğini düşünerek geçiriyorum. Oran yıllardır Lina'nın hayatında ve ikimizi de hiç tehlikeye atmadı. Oran'ın İrlandalı aile şirketindeki rolünün Sante'nin Moretti organizasyonundaki rolüne benzeyip benzemediğini merak ediyorum. Oran'ın kimseyle dövüştüğünü görmedim, Sante'nin ise iki kez kan döktüğünü gördüm. Düşünülmesi gereken bir şey.

Eve varınca yemek yeriz. Sessizim ve biraz düşünceliyim ama çoğunlukla yorgunum. Sante beni anlıyor ve konuşmak için zorlamıyor. Garip hissetmeden arkadaşça bir sessizliği paylaşabildiğimiz için minnettarım. İşimiz bittiğinde straforumu çöpe atıyorum ve geriniyorum.

"Ben duşa gireceğim."

Ayağa kalkıyor ve çöpünü de atıyor. "Size katılacağım."

Birden çok ama *çok* uyandım. Benimle duş almak istiyor. Bu duş seksine bir geçiş mi? Etrafımızdaki havada yaşayan yoğun kimyayı düşünüyorum ve ikimiz de çıplak, ıslak ve aman Tanrım birbirimize bu kadar yakinken seksin olmayacağını hayal edemiyorum.

İçten içe çıldırdığımı düşünürsek, banyoya doğru soğukkanlı yürüyüşüm Akademi Ödülü'nü hak ediyor. Suyu başlatıyorum ve dolaptan temiz havlu alıyorum. Sante beni küçük alana kadar takip ediyor, bu da onun çok daha büyük görünmesine neden oluyor.

Nefes al, Mellie. Bunu yapabilirsin.

Şu anın dişlerimi fırçalamak için harika bir zaman olduğuna karar verdim. Oyalanmak için her şeyi yaparım. Diş macunu fırçanın üzerinde, Sante tişörtünü yere atıp dövmeli vücuduna ilk kez bakmamı sağladığında hareketin ortasında donup kalıyorum. Olacağını bildiğim gibi, tam bir mükemmellik abidesi. Sanat eserlerini kim tasarladıysa inanılmaz yetenekli. Tamamen siyah olan desenler kusursuz bir şekilde birbirine akıyor, göğsünü, kollarını ve sırtını kaplıyor, sadece karın kasları iz bırakmıyor. Karın kasları taştan yontulmuş, şık ve pürüzsüz, öyle ki her bir kıvrımında dilimi gezdirmek istiyorum.

Pantolonu çıktığında üzerinde sadece boxer külotu vardı ve aleti . Hayatımda gördüğüm en büyük, en korkunç ereksiyon.

İri gözlerim aynada bana bakarken, dişlerimi hâlâ fırçalamadığımı ve diş macununun fırçamdan lavaboya düştüğünü fark ediyorum.

Mel, kendini . Tam bir ucube gibi davranma.

Diş macununu kanalizasyona akıtmaya başladım ve bu sırada diş fırçamı düşürdüm.

"O polise ne söylediğimi bilmek ister misin?"

Sıçırıyorum, Sante'nin makyaj masasında bana katıldığını ve şimdi ellerini iki yanındaki kenarın etrafına kavuşturarak sırtını tezgâha yasladığını fark etmiyorum.

"Tabii."

Bana bakıyor, bakışlarındaki yoğunlukla bakışlarımı esir alıyor. "Ona karımı taciz ettiğini ve diz kapaklarını sağlam tutmak istiyorsa başka bir favori eğlence bulması gerektiğini söyledim." Gövdesini bana bakacak şekilde büküyor ve bir tutam saç kulağımın arkasına doğru yönlendiriyor. "Seninle evleneceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Sen benimsin. Bu seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım anlamına geliyor. Ayrıca hayatımın geri kalanında seni hayal edebileceğin her pozisyonda becereceğim ve ikimizin de çok uzun, sağlıklı bir hayat sürmesini planladığım anlamına geliyor. Kesinlikle. Acele etmek yok. Anladın mı?"

Nasıl oluyor da olabilecek en saçma şeyi söyleyebiliyor ve bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor? Polisleri tehdit ediyor ve birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorken bana evleneceğimizi söylüyor. Bunların her biri beni dehşete düşürmeli. Onun yerine, sözleri beni yaz günündeki serin bir esinti gibi sakinleştiriyor.

Anladığımı göstermek için "Tamam," karşılık veriyorum.

Duyduğum şey, paniğimi gördüğü ve beni neyin endişelendirdiğini tam olarak bildiği. Her şeyden önce benim kendimi güvende ve rahat hissetmemi istediğini anlıyorum.

Boğazımın arkasında duygular kabarıyor, ta ki dövmelelerinden biri dikkatimi dağıtana kadar. Öne uzanıp parmaklarımı kalbinin üzerine kazınmış nazar boncuğunun üzerinde gezdiriyorum. Diğer yoğun tasarımlarının arasında çok belirgin değil ama gözüme çarpıyor.

"Yüzüğe ayak uydurmaktan daha kolaydı," diye rahatça teklif ediyor. Yaptıklarını hafife alıyor ama ona verdiğim sembolle kendine dövme yaptırtmasının imalarını görmezden gelemiyorum.

"Neden gittin?" Birdenbire bir sürü soruyla dolup taşarak soruyorum.

"Sana söylemediler mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz. Başının belaya girdiğini ve başka bir ailenin yanına gittiğini duydum."

Tezgâhı itiyor. "Hadi duşa girelim, sana anlatırım." Başparmaklarını tozluklarıma geçiriyor ve bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. O boxer'ını çıkarırken ben de mayomu çıkarıyorum ve ikimiz de çıplak kalıyoruz. Utanç duygusunun çökmesine hiç fırsat kalmıyor. Sante duşa doğru ilerliyor, sonra da önce benim ıslanmam için yer açıyor.

"Babamın annemi öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi açıyorum, kirpiklerimden su damlıyor ve başımı sallıyorum. Tüm detayları bilmiyorum ama Noemi sayesinde diğer hanımlardan temel bilgileri öğrendim. Sanırım Lina ve benim boktan bir ev hayatıyla büyüyen tek kişi olmadığımızı bilmemi istiyordu.

"Annem inanılmazdı. Noemi gibi her zaman bardağın dolu tarafını gören insanlardan biriydi." Yer değiştirmemizi işaret ediyor. Ben spreyden çıktıktan sonra eline şampuanı alıp nazikçe saçıma yediriyor. "Babamın onu düzenli olarak dövdüğünden haberim yoktu - insanların görebileceği yerlerde morluklar bırakmamaya dikkat ediyordu. Onu manipüle etti ve tehdit etti. Sonunda ona karşı çıkmak için harekete geçtiğinde de onu öldürttü."

"Bu korkunç Sante." Kalbim onun için fiziksel olarak acıyor. "En kötüsü de bunun burnumun dibinde gerçekleşmiş olması." "Sen daha çocuktun," diye araya girmeye çalışıyorum.

"O öldüğünde on altı yaşındaydım. Bu yeterince büyük bir yaş. Üstüne üstlük babam da aynısını Noemi'ye yapacaktı ve neredeyse buna izin verecektim." Duygusuz konuşuyor ve derinlemesine danışmanlık ve yıllarca süren iyileşme sürecini ima edecek şekilde değil. Anlattığı gerçekler arsenikle dolu ve dokunulduğunda buz gibi.

O zamanlar her ne olduysa onu içten içe yemeye devam ediyor.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ovalamayı bitiriyor ve beni tekrar duş spreyine yönlendiriyor. "Kolay değildi ama ben de iyi idare edemedim. İçki içtim, araba çaldım, her türlü pisliği yaptım. Kuzenim Renzo, Sicilya'da yeni bir başlangıç yapmamın en iyisi olacağına karar verdi. İyi ki de öyle yapmış. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Saçlarım durulandıktan sonra benimle tekrar yer değiştiriyor. Bu sefer, siki yanlışlıkla kalçamı sıyrıyor. Nefes almayı bırakıyorum, gözlerim onun kaya gibi sert uzunluğuna kayıyor. Korkularıma rağmen karnımın derinliklerinde tiksindirici bir ihtiyaç dönüyor. O kadar büyük ki, içimde olmasının canımı acıtmayacağını hayal bile edemiyorum.

Birden bir süredir sessiz olduğunu fark ediyorum. Bakışlarım tekrar onunkilere dönüyor. Beni izliyor, gözleri merak ve arzuyla dolup taşıyor.

"Daha önce seks yaptığına emin misin?"

Başımı yana eğip ters ters bakıyorum. "Zaten iyi yuvarlanmış egonu şişirmek istemem ama sen... birlikte olduğum herkesten daha büyüksün." Yutkunuyorum, zonklayan sikine bir kez daha bakıyorum. "Hem de çok."

Sırıttıyor, sonra beni döndürüyor ve saçlarımı saç kremine boğuyor. "Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim Mellie ve bunda ciddiymdim." Ballı sesi duş suyu kadar somut bir şekilde tenime damlıyor.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım.

Sante kıcıma şakacı bir şaplak attı. Yip diyorum ve ona bir bakış daha atıyorum. Ben saç kremini durularken, o saçını ve vücudunu bir arada yıkıyor. Vücudunun her erkeksi santiminden aşağı süzülen baloncukların görüntüsü beni büyülüyor - Adonis V'sine ve bacaklarında baloncukların topaklanıp sonra patlamasına neden olan kıvrık tüylere dönüşme şekilleri. Bu adamın duş almasını hayatımın sonuna kadar izleyebilir ve hiç sıkılmayabilirim.

"Seni hiçbir şeye zorlamayacağım ama ben melek değilim. Bana böyle bakmaya devam edersen ellerimi kendime saklayamayabilirim." Strain sesini düzensiz bir gümbürtüye dönüştürür.

Vücudu beni o kadar yoğun bir şekilde büyülüyor ki dikkatli olmak aklımdan bile geçmiyor. Uzanıp parmaklarımı sabunlu sikine doladığımda tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum.

Sante tıslıyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

Üzerindeki etkimin sarhoşluğuyla ona bakıyorum. Nereye bakacağıma karar vermek zor, ama sonunda avucumun içinde titreşen kadifemsi iyilik merakıma sahip oluyor. Parmaklarım onun her tarafına ulaşmıyor. Biraz sıkıyorum, hala birleşmediklerini fark ediyorum, sonra yumruğumu yavaşça tabana doğru kaydırıyorum ve tekrar yukarı kaldırıyorum. Sabun mükemmel bir kayganlaştırıcı. Her damarı ve esnek çıkıntıyı avucumda hissediyorum.

Şu anda, bu adamın gelmesini dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.

Tanrı'ya şükür, el becerim altın değerinde. Önceki ilişkilerimden birkaçı için kurtarıcı bir lütuf oldu. Orgazm olmadığınızda ve normalde sekse ilgi duymadığınızda, iyi bir el çok önemlidir.

Islak kirpiklerimin arasından Sante'ye bakıyorum ve dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, sonra karışıma ikinci bir el daha ekliyorum. Sante'nin gözleri açılıyor.

"*Kahretsin*, sürprizlerle dolusun." Sertleşen sikini çevirip çekiştirmeye başladığımda gözleri kapanıyor, başı geriye kayıyor. O şeyi içime sokmayı düşünmediğim sürece, onu hissetmekten zevk alıyorum - içindeki sertleştirilmiş çeliğin üzerinde kayan teninin yumuşak gerginliği.

Penisler daha önce bana hep garip gelmişti ama onunkinde hiçbir gariplik yok. Doğanın bu şaheseri sözlükte erkeklik kelimesinin yanında resmedilmeli.

"Seni döllerimle boyayacağım, tatlım. Sen... bununla iyi misin?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Çabalarımı ikiye katlayarak ona sırtıyorum.

Yumruklarını iki yanındaki duvarlara bastırıyor, karın kasları sıkıca esniyor. "Tanrım, *piccola*. Al şunu, her yerine boşaldığımı görmeme izin ver." Göğsünden bir hırıltı yükseliyor, sonra ayırık dudaklarının arasından karnıma ve göğsüme meni fişkırıyor.

Orgazmından dolayı aşırı hassaslaşmış bir şekilde dokunuşumdan ürkmeye başladığını görür görmez elimi bırakıyorum. Artık bunun nasıl bir his olduğunu bilmeyi seviyorum. Anlıyorum.

Sante bir elini karnımdaki yapışkan dölün üzerine koyup göğsümü avuçlamak için yukarı çekerken, diğer eli boynumun arkasını kavırıyor ve bizi bir öpücükle bir araya getiriyor. Dokunuşu saygılı. Hiçbir şeyi esirgemiyor ve dilinin her bir sadık dokunuşunu bir vaat olarak hissediyorum.

Nefesimizi tutarken alnını benimkine yaslıyor. "Burada yapacak daha çok işin var mı?"

Başımı salladım. "Tıraş olmam lazım." Kimse kıllı bir balerini sevmez.

" etme. Ben yatağı sıcak tutacağım." Kendini duruluyor, sonra duştan çıkmadan önce vücudumdaki döllerini temizliyor.

Talimatlarına rağmen, ona geri dönmeye hazır bir şekilde aceleyle tıraş oluyorum. Bu benim için yabancı bir duygu. Birçok nedenden ötürü yatma saatini pek sevmem. Sante söz konusu olduğunda bunların hiçbirisi önemli değil gibi görünüyor.

Hatta gece misafirim olmadan önce giydiğim atlet ve külotumu giymeye karar verdim. Yatakta ona katıldığında gözlerindeki takdire bakılırsa Sante onaylıyor. Başımı göğsüne yaslayarak beni yanına yatırıyor. İyi hissettiriyor ama bu şekilde uyuyabilmem mümkün değil, bu yüzden sonunda yüzümü ona dönerek yan yatıyorum. Gidişime homurdanıyor ama aramızda en azından bir temas noktası bırakıyorum, bu da onu tatmin ediyor gibi görünüyor.

Bildiğim bir sonraki şey, bir daha asla görmek istemediğim bir adamın kutup gözlerine baktığım.

Üzerimde geziniyor, adımı çağırıyor.

Korku beni tüketmekle tehdit ediyor. Kulaklarım çınlıyor. Kalp çarpıntısı. *zorundayım. Kaçmak zorundayım.*

Ama yapamam. O çok güçlü. Beni tutuyor.

"Mellie, bebeğim. Lütfen, uyan. Mellie, kabus görüyorsun. Uyanman gerek."

Kelimeler nüfuz etmeye başladıkça buz mavisi koyu kahverengiye dönüşüyor. Kafa karışıklığı başlıyor ve beynim yetişmek için çabalıyor.

Ne haltlar dönüyor?

"İşte bu, bebeğim. Tanrım, ödümü kopardın." Sante beni kollarıyla sardı.

Bu bir rüyaydı. Bir kabus.

Gözlerimi kapatıyorum, o korkunç mavi bakışın tüm izlerini silmeye çalışıyorum. Yıllardır kâbus görmemiştim. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Evet, Talbot son zamanlarda zihnimde daha ön planda, ama bunun nedeni onun terör saltanatının sona ermesi. Yıllardır olmadığım kadar güvende hissediyorum. Sanki bilinçaltım huzur bulmama izin vermiyor.

"Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum." Terden yapış yapış olmuş alnımı kuruluyorum.

"Kabus seni kancasına taktı. Bunu sık sık yapar mısın?"

"Hayır, hiç de değil. Muhtemelen açılış gecesi heyecanıydı, ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum." Ondan uzaklaştım ve banyoya doğru yöneldim. Yeniden toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım var.

Döndüğümde Sante hala uyanıktı.

"Dansla ilgili olduğu için çok üzgündün." Sesi sessizleşti. Hesaplıyorum.

Yorganın altına giriyorum, karanlık için minnettarım. "Kim bilir? Beyin tuhaf bir yer."

"Mel, ağlıyordun, *bana dokunma*," diye karşı çıkıyor, konunun kapanmasını istemiyor.

Hayal kırıklığına uğrayacak.

"Belki de ailemle ilgiliydi. Sana söyledim, hatırlamıyorum," diyorum daha güçlü bir şekilde. Bir açıklama istiyor olabilir ama bazı şeyleri unutmak daha iyidir. İsteddiği kadar zorlayabilir. Bu, üzerinde öleceğim bir tepe.

Soruları bırakıyor ama peşini bırakmıyor. Biliyorum çünkü bir saat sonra ben nihayet uykuya daldığımda o hâlâ uyanıktı.

CHAPTER 33

SANTE

GECEİNİN YARISINI AMELIE'NİN KABUSUNU DÜŞÜNEREK GEÇİRDİM. İÇİMİ İÇİMİ YİYOR. bana rüyanın ne hakkında olduğunu bildiğini söyledi, ama neden sakladı? Talbot hakkındaysa, neden söylemedi? Ve eğer annesiyle ilgiliyse, kadın ona başka hangi korkuları dayatmış olabilir?

Bilmemekten hoşlanmıyorum ve güçsüz hissetmekten *nefret ediyorum*. Onu neyin rahatsız ettiğini bana söylemezse ona yardım edemem. Tüm bunlar beni . Bu ve uykusuzluk arasında, Cuma gününe berbat bir ruh haliyle başlıyorum. Tek umut ışığı Talbot'la ilgili planlarımızda önemli bir ilerleme kaydedecek olmamız. Bugün Amelie'nin Pazar günkü açılış gecesinden önceki son provası. Bütün gün tiyatrodaki olacak. Onunla kalmayı düşündüm ama tüm oyuncuların arasında güvende olması gerekiyordu ve zamanlama mükemmel oldu.

Talbot'un iş ve cep telefonları ile yöneticilerinin telefonlarını izliyoruz. Tüm hafta sonu Philly'de olacak. Karısı genelde Albany'deki evlerinde kalıyor, bu yüzden sorun olmayacak. Manhattan'daki dairesi boş olacak. Elektronik yollarla toplayabildiğimiz her şeyi topladık. Şimdi uygulamalı arama zamanı.

Amelie tiyatrodaki işini hallettikten sonra Tommy'yi alıp Oran'ın evine gidiyorum.

"Beyler," dedikten sonra hepimizi tokalaşarak selamlıyor ve bizi evindeki ofisine götürüyor. "Oturun. Bu işi yapmadan önce hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olalım."

"Tommy bana güvenlik sistemini halledebileceğini söyledi," diye teklif ediyorum.

Oran kuzenime, "Oldukça etkileyici bir beceri setin var," diyor. "Adamlarım bana bilgisayar korsanlığı yeteneklerinin birinci sınıf olduğunu söylediler."

Tommy metanetle başını sallar. "Yardım edebildiğime sevindim, yine de keşke daha fazlasını bulabilseydik."

Oran'ın dudakları inceliyor. "Bağlantılarının izini sürdük ve aleyhinde bir yığın kanıt topladık, diğer insanlarla ilgili tüm pislikleri saymıyorum bile. Çabalarınız boşa gitmedi."

Hayır, ama Lina ya da Amelie hiçbir şey bulamadık. Bulacak bir şey olmayabilir. Tehditleri tamamen saçmalık olabilir. Ama hepimiz bir şeyi gözden kaçırmış olmaktan nefret ederiz, bu yüzden taş üstünde taş bırakmamaya çalışıyoruz.

"Sanırım onun evinden geçtikten sonra hepimiz daha iyi hissedeceğiz," diyorum hepimizin düşündüğü şeyi.

Oran başını sallıyor. "Gerekirse Albany'deki evi de vururuz. Yine de aile evini temiz tuttuğundan şüpheleniyorum."

"Anlaştık." Tommy'ye baktım. "Yola çıkmadan önce Oran'la özel olarak konuşmamın bir sakıncası var mı?" Tommy'den sır saklamam ama Oran'a karısı hakkında bir şeyler sormak istiyorum ve o daha ketum davranmayı tercih edebilir.

Tommy'nin çenesi düşer. "Çantaya bir kez daha bakıp hiçbir şey unutmadığımızdan emin olacağım."

"Sağ ol dostum."

Tommy çıkarken Oran merakla beni inceliyor. "Ne oldu?"

"Umarım sormamda bir sakınca yoktur ama Lina hiç kabus görür mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama Amelie'nin bildiğini varsayıyorum?"

Dirseklerimi dizlerime dayayarak yüzümü buruşturuyorum. "İlk gördüğüm dün geceydi. Hiçbir şey söylemedi ama bunun ilk olmadığını hissediyorum."

İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Kız çok şey yaşadı. Annesinin ihanetinden sonra yaşadığı duygusal yaraları ancak hayal edebilirim, bir de üstüne kaçırılıp hafıza kaybına uğraması? Geçmişinin onu daha fazla rahatsız etmemesine şaşmamalı. Ben olsam paranoyak bir karmaşa yaşardım. Zavallı şey muhtemelen kendini hiç güvende hissetmiyordur."

"Kahretsin, kaçırılacağını düşünmemiştim bile." Kaskatı kesildim, yeni bir dehşet verici gerçeğe yüzleştim. " biri ona dokundu mu?" Hiçbir şey duymamıştım ama bu olmadığı anlamına gelmez.

Oran başını sallıyor. "Uyuşturulduktan sonra hastaneye götürüldü ve tam bir tarama yaptılar. Saldırı belirtisi göstermedi. Lina neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz için doktorlara sormayı ihmal etmedi."

Göğüs kafesimin etrafındaki mengene gevşiyor. "Bu da bir şeydir," diyorum nefesimin altında.

"Bak, başına gelmeyen kalmadı. Ona karşı sabırlı ol."

Kahretsin, o haklı.

Tüm bu travmayı bu kadar çabuk atlatması için onu zorlayarak bir pislik gibi davrandım. Ben sadece onu güvende tutmak istedim. Onu güvende tutmakla güvende *hissetmesini* sağlamanın iki farklı şey olduğunu unutmuş olabilirim.

Aklıma bir fikir geldi. "Araba kullanabilir misin? Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

"Sorun değil. Hadi şu gösteriyi başlatalım."

CHAPTER 34

AMELIE

SANTE'NİN RUH HALİ BENİ EVİMDEN ALDIĞINDA BİR SEKSEN DERECE DEĞİŞMİŞTİ. Dünkü antrenmanda. Sabah birkaç kelimedenden fazla konuşmadı ama akşam olduğunda enerji doluydu. Sebebini sorduğumda sürpriz olduğunu söyledi. O kadar güzel bir akşam geçirdik ki bu sabah kalktığımda kahvaltı yapmaya karar verdim. O evde olduğu için yumurta ve krep yapmaya yetecek kadar malzemem vardı. Market alışverişi konusunda kötüyümdür, ama o evi dolu tuttu.

"Çok lezzetli kokuyor." Sante yatak odasından çıkıyor, sesi hâlâ uykudan ağırlaşmış. Koşu ayakkabısı giymiş ama hepsi bu. İlahi bir şekilde yontulmuş kolları ve göğsü tam teşhirde.

Bir elini dağınık saçlarında gezdirirken kaslarının sinirli hareketlerine bakıyorum. "Mmm... lezzetli," diyorum şaşkınlıkla.

Yaklaşıyor. Orantısız sırtışı kızlık organlarıma inanılmaz şeyler yapıyor. Vücudu benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, dudakları kulağımdan köprücük kemiğime kadar öpücükler bıraktığında nefes almayı unutuyorum.

"Kreplerden bahsediyordum," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Hatırlatma beni gerçekliğe geri döndürdü. "Oh! Kahretsin, onları çevireyim." Etrafımda dönüyorum ve partiyi tam zamanında kurtarıyorum.

Sante arkamda duruyor, elleri kalçalarımın sahiplenici bir şekilde duruyor. "Kalkıp gitmene sevindim. Bu sabah gitmemiz gereken bir yer var ve oraya varmamız bir buçuk saat sürecek."

"Öyle mi?" Merakla sordum. "Bu benim sürprizim mi?"

"Evet." Kıçımı okşuyor, sonra kendine bir tabak alıyor. "Yarınki gerginliğimi dağıtmak için iyi bir fırsat olur."

"İşe yarıyor. Büyük geceden önce bir gün dinlenebileceğimiz için ama bu bekleyiş öldürücü." Tabağına bir porsiyon çırpılmış yumurta koyarken ona bakıyorum. "Nereye gideceğimiz konusunda bana bir ipucu verecek misin?"

"Tabii, Poughkeepsie'ye gidiyoruz."

"Tamam, nedenini söylemeye ne dersin?" Tavadaki iki krepinin onun tabağına bırakıyorum.

"Hiç şansın yok." Adam sırtıyor ve göz kırptıyor, kızamıyorum bile çünkü bu hayatımda gördüğüm en seksi, en sevimli şey.

"Keyfim yerinde olduğu için şanslısın," diye takılıyorum, kendime bir çift krep koyuyorum.

"Yoksa ne olur? O spatulayı benden işkenceyle cevap almak için mi kullanacaksın?"

Ona ters ters bakıyorum. "Bir kadının iyi bir spatulayla neler yapabileceğini asla küçümseme."

Sante'nin gözleri benimkilerle kilitleniyor ve tek kelime etmeden ikimizin de tahta kaşığı düşündüğümüzü anlıyorum. Onun yüzünde acı bakla gibi bir gülümseme yayılırken benimkinde de sıcaklık alevleniyor. Kreplerimi kontrol etmek için geri dönüyorum. Krepleri yakamam.

Krep, Mel. Kreplere odaklan.

Sante'nin bacağına becermeden kahvaltıyı bitirmeyi başardım, bu herkes için bir kazançtı. Bir saat sonra Poughkeepsie'ye doğru yola çıktık. Sınırlı seyahatlerimiz hakkında konuştuk. Bana biraz Sicilya'dan bahsetti, bende orayı ziyaret etme isteği uyandırdı. Amcasının malikanesi kulağa inanılmaz geliyor. Bir buçuk saat uçup gidiyor ve ben bile varmadan hiçliğin ortasındayız, kırsal bir otoyoldan toprak bir yola giriyoruz.

"Burada ne işimiz var?" Yaklaşık yarım mil ötede ağaçların arasına sıkışmış bir ev görerek soruyorum.

"," diyor.

Yaklaşırken evin arkasında büyük bir ahır binası görüyorum. Muhteşem arazide inişli çıkışlı tepeler ve parlak yeşil çimler var. Arabadan indiğimiz anda havlayan köpek korosu dışında inanılmaz huzurlu görünüyor.

Yaşlı bir adam elinde kahve fincanıyla ön verandaya çıkar. "Bayım. Mancini?" diye sıcak bir şekilde sesleniyor.

"Bay Cartwright," diye cevap verir Sante. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Yaklaştık ve el sıkıştık. Sante beni nişanlısı olarak tanıttı, bu bana sadece garip geldi... bana garip gelmedi. Şaşırmadım. Aslında hoşuma gitti. Onun olduğumu bilmek hoşuma gidiyor ve o da dünyanın birlikte olduğumuzu bilmesini istiyor.

"Buraya gelebilmenize sevindim. Gidip kızımızı alalım." Bay Cartwright bizi verandanın merdivenlerinden indirip evin yan tarafına götürüyor.

"Bizim kız mı?" İhtiyatlı olmaya çalışarak Sante'ye soruyorum. Görünüşe göre sağduyu konusunda berbatım.

Cartwright bana sırtıyor. "Senin kızın. Gerçi biz onu çoğu kişiden daha uzun süredir yanımızda tutuyoruz. Genelde köpekler iki ya da üç yılda evlerine bırakılır ama o dört yıldır bizimle ve doğru eşleşmeyi bekliyor. Bana anlattıklarına bakılırsa Sante, onun sana çok uygun olduğunu göreceksin."

"Bir köpek mi?" Ağzımdan kaçtı, gözlerim büyüdü. "Köpek mi alacaksın?"

"Hayır," diyor Sante sırtarak. "*Sana* bir köpek alacağım." Bay Sante'ye bakıyor.

Cartwright açıklayacak. "Bunu bir sürpriz olarak sakladım."

"Peki o zaman. Bilmeniz gerek, küçük hanım. Bu sıradan bir köpek değil. Freya iki yıllık yoğun bir eğitimden geçmiş bir kişisel koruma çobanıdır. Her yönden olağanüstüdür."

Sante söze giriyor, "Bay Cartwright'ın köpekleri şiddetle tavsiye edilir - tüm Doğu Yakası'ndaki en iyi eğitilmiş köpekler."

Ne dediklerini duyuyorum ama ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. Milyon yıl geçse de bugün bir köpek sahibi olacağımı tahmin edemezdim. O kadar şaşkınım ki bu konuda ne hissettiğimi bile söyleyemiyorum. Annem evcil hayvan sahibi olmayı asla kabul etmezdi, bu yüzden çocukken bu fikri hiç düşünmedim. Kendi başıma kaldığımda da hiç pratik gelmedi. Şehirde pek çok insanın köpeği var. Bunun mümkün olduğunu biliyorum, ancak çalışma programımla bu sorumluluğu üstlenebileceğime hiç inanmadım.

Sante'nin yardımıyla bir köpek
alacağım.

Aman Tanrım. *Kendime ait bir köpeğim olacak!*

Coşku, tıpası yeni açılmış bir şişe köpüklü şampanya gibi içimin derinliklerinden fışkırıyor. Ahıra giden yolun geri kalanında neredeyse süzülüyorum.

Cartwright büyük ön kapıyı açarak bu binanın basit bir ahırdan çok daha fazlası olduğunu ortaya çıkarıyor. Kulübenin iç kısmı tamamen bitmiş, ortada büyük bir açık alan ve yanlarda köpeklerin barındırıldığı bir dizi büyük muhafaza var.

"Birinin çıkmak üzere olduğunu bilmediğimiz sürece onları biraz daha özgür bırakıyoruz." Sol duvardaki üçüncü kulübeye doğru yürüyor ve tel kapıyı açıyor. "Freya burada özellikle aile dostu. Onu iyi bir eş yapan şey de bu. Eğitiminin çoğunu iki küçük çocuğu olan kızımınla birlikte yaptı."

Muhteşem bir Alman çoban köpeği, kulakları dik ve yüzünde içten bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor. Siyah ve bal rengi kürkü, genellikle kaba tüylü olan bazı çobanlardan daha uzun ve yumuşak görünümlü. Violet dışında gördüğüm en güzel, en büyüğü şey. Yeğenim her zaman ilk sırada gelir, ama Freya çok yakın bir ikinci.

Gözlerimden yaşlar süzülürken burnum yanıyor. "O mükemmel," diye fısıldıyorum. Muhtemelen baskınlığımı göstermem ya da bunun gibi bir şey yapmam gerekiyor ama umurumda değil. Sadece onunla arkadaş olmak istiyorum, bu yüzden yere eğilip dizlerimin üzerine oturuyorum ve yaklaşmasını bekliyorum.

Cartwright'ın topuğunun dibinde oturuyor, yanına gelmek için en ufak bir istek bile duymuyor. Adam gülümseyerek bir emir mırıldanır. Freya anında ayağa kalkıyor ve merhaba demeye hazır. Etrafımda bir daire çizip koklarken sırtıyorum.

"İşte, bu her zaman tanıştırmaya yardımcı olur." Bana bir kağıt havluya sarılmış üç dilim pastırma uzattı. "Bir parçayı düz bir şekilde avucunuza koyun, o da yalasın. Yiyeceklere saldırmamaları için eğitilmişlerdir ama kaderi kışkırtmamak her zaman en iyisidir."

Tuzlu aroması havayı doldururken Freya hoplayıp zıplıyor. Bir parçayı ikiye bölüp elimin üzerine koyuyorum. Yalıyor ve hemen daha fazlası için oturuyor. Yavaşça uzanıp başını okşuyorum.

"Aferin kızım. Nefis, değil mi? Daha ister misin?" Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Bir sürü övgüyle birlikte bütün pastırmaları dağıttım. Hepsinin bittiğini söylediğimde elimi yalayarak temizliyor, sonra da yanıma uzanıyor.

Üstümde sohbet eden iki adama bakıyorum, *ne kadar mükemmel olduğuna inanabiliyor musunuz* der gibi.

İkisi kıkırdar ve Cartwright telefonunu çıkarır.

"Eddie, takım elbiseyle dışarı gel. Biraz gösterip anlatma zamanı." Dışarı çıktık ve sonraki bir saati Freya'nın eğitimi hakkında her şeyi öğrenerek geçirdik. Komutları öğrenmem biraz zaman alacak, ancak bize tazeleme olarak bir bilgi paketi verdiler. Onu iş başında izlemek hayranlık uyandırıcı-İlham verici. O muhteşem. Korkusuz bir savaşçı. Sadık bir yoldaş.

Hayatımda hiç bu kadar düşünceli ve inanılmaz bir hediye almamıştım.

Eve doğru yürümeden önce Sante'nin kollarına atılıyorum. "Teşekkür ederim, *teşekkür ederim*. Onu çok seviyorum. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

Gözlerinde baş döndürücü bir duygu kokteyli dolaşıyor. "Ondan hoşlanabileceğini düşündüm ve onun yanında kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum." Bana kısa ama ateşli bir öpücük veriyor, sonra ayaklarımı tekrar yere indiriyor.

"Ona tapıyorum." *Ben de sana tapıyorum*.

Kelimeleri söylemiyorum ama gözlerimden okuduğunu hissediyorum çünkü göğsü ani bir nefesle genişliyor. Sevindim. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilmesini istiyorum. Dünyamı en iyi şekilde nasıl alt üst ettiğini.

Onunla geçirdiğim her gün, bariyerlerimden biri daha düşüyor. Sante Mancini'ye umutsuzca aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ama tehlike böyle hissettiriyorsa, ön saflara hazırım. Yalnızlığa geri dönmek istemiyorum. Bu duyguyu iki elimle yakalamak ve asla bırakmamak istiyorum.

CHAPTER 35

AMELIE

ÖN KOLTUKTA SANTE'NİN YANINDA MI OTURSAM YOKSA

Freya ile arkada. Bir an için onu ön tarafta kucağıma oturtmayı bile düşündüm. İki saat süren bağ kurma ve yeni kürklü bebeğimiz hakkında her şeyi öğrenmenin ardından, tamamen aşık oldum ve şimdiye kadar bildiği tek aileden ayrılırken gergin olmasını istemiyorum.

Arka koltuğa atlayıp hemen köpekçe bir gülümsemeyle uzandığında, yansıtıyor olabileceğimi fark ettim. Benim onun adına endişelendiğim kadar endişeli görünmüyordu.

Şehre doğru uzun bir yolculuğa çıkıyoruz ve ben birkaç dakikada bir Freya'ya gizlice bakıyorum. Büyürken ikimizin de evcil hayvanı yoktu ama Sante bana amcasının çiftliğindeki hayvanlardan bahsediyor. Yürüyüşleri nasıl yöneteceğimizi ve onu nasıl çalıştıracağımızı tartışıyoruz. Ona sevimli kıyafetler giydirmeme izin verip vermeyeceğini tartışıyorum. Sante bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bakıyor. Festival temalı bir dizi tasmanın yeterli olabileceğini kabul ediyorum.

Daireye dönerken evcil hayvan malzemeleri satan bir süpermarkette durduk. Benim güzel kızım hemen iltifat alıyor. Mağazada gezinirken öyle iğrenç bir sırıtış takınıyorum ki, biri bana bağlanmamı önermediği için şanslıyım.

Üzerinde şöyle yazan sevimli pembe bir köpek tişörtü önermeyi bir kez daha deniyorum

arkası payetli *kız patron*

Sante kuru bir sesle, "Muhtemelen en iyisi ölüm makinesini davetkâr göstermemek," diyor.

Ona bakakaldım ve Freya'nın kulaklarını kapattım. "Sakın prensesime ölüm makinesi demeye cüret etme."

Bana kaşlarını çattı. "Bebeğim, ben ona getir götür oynasın diye elli bin ödemedim."

Kulaklarım çınlamaya başladı.

"Elli bin *dolar* mı?" Nefes alıyorum. "Bana şaka yaptığını söyle." Memnun bir sırıtışla göz kırpmıyor. "*Şimdi anladı.*"

Tasma ve kayışlara doğru ilerlerken hayretler içinde kalıyorum. Güven fonum oldukça büyük, ancak param olması onu saçmaya alışkın olduğum anlamına gelmiyor. Birikimlerimi her zaman bir yedek plan olarak düşünmüşümdür. Çoğunlukla, kazandığımla yaşıyorum. Elli bin bir köpek için çok büyük bir para.

"Peki ya bu?" Ona yetiştiğimde Sante parlak kırmızı bir tasma tutuyor. Kırmızı kürküne çok yakıştırdı ama çok... *sıkıcı*. Şu anki tasma ve kayışı bize verildi ama onlar siyah, ki bu da kırmızıdan daha sıkıcı. Mükemmel bir köpek, mükemmel bir tasmayı hak eder.

Üzerinde parlak pembe flamingolar olan deniz mavisi bir yaka gördüğümde nefesim kesiliyor, hatta aynı kumaştan yapılmış bir çiçek de yan tarafını süslüyor. "*İşte bu.*" Işıldıyorum. "Yaz için mükemmel."

"Sanırım bu işe yarar," diye alaycı bir homurdanmayla kabul ediyor.

Uygun tasmayı alıyoruz, sonra köpek yatağı bölümüne gidiyoruz. Yatağını seçmesine izin vermekte ısrar ediyorum. Seçenekleri yere koyduktan sonra birini seçip seçmediğini görmek için etraflarında dolaşmasına izin veriyoruz. İlk ikisinin yanından geçip gidiyor, sonra üçüncüsüne basıp ilgiyle kokluyor.

"Bir kazananımız var," diyorum heyecanla. "Geriye yemek, kaplar, ödüller, kemikler, oyuncaklar ve kaka torbaları kalıyor - başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey düşünürsek, buraya dönüş yolunu bulmayı başarabiliriz."

"Kesinlikle. En azından bir Dört Temmuz tasma almamız gerekecek."

Alaycı bir sırıtışla başını sallıyor. "Bir canavar yarattım."

Ortasına sarılıyorum ve başımı çenesinin altına sokuyorum. "Hayır, sen canavarları uzak tutuyorsun."

Dudakları alnıma bir öpücük konduruyor. "Her zaman. Şimdi şu işi bitirelim. Kuzenim Tommy'den bir mesaj aldım, beni evimde bekliyormuş, yani Bay Sorrell'in evinde. Yardıma ihtiyacı var ve bu seni tanıştırmak için iyi bir fırsat."

"Siz ikiniz yakın mısınız?"

"O benim en iyi arkadaşım. Hatta tek başıma gitmek zorunda diye benimle Sicilya'ya bile gitti." Devam etmeden önce duraksıyor. "Aklınızda bulunsun, biraz tuhaf olabiliyor. Bu sadece Tommy, kişisel bir şey değil."

Beni ailesinden daha fazla kişiyle, özellikle de en iyi arkadaşı olarak gördüğü biriyle tanıştırmak istemesi ilgimi çekti ve heyecanlandım. Tommy'nin adını ilk kez duyduğuma şaşırdım ama başka konulara oldukça dalmıştık. Arkadaşlarıyla tanışmak gibi normal bir şey yapmak güzel. Onları tanımak onun hakkında daha fazla şey öğrenmeme yardımcı oluyor.

Oyalanmamaya karar vererek alışveriş listemizdeki son ürünleri de kontrol ettikten sonra eve dönüyoruz. Kollarımızın taşıyabileceği kadar yeni köpek eşyasını boşaltmak için önce benim evimde duruyoruz. Freya'ya yeni evini gezdiriyorum.

"Büyük bir gün geçirdi. Biraz yiyecek ve su koyalım ve biz yan tarafa giderken o da yerleşsin derim."

Onu bırakmak istemiyorum ama o haklı. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var ve ben de Tommy ile buluşmaya hazırım. Eşyalarını yerleştirdik. Onu öpmek için diz çöküyorum ve endişelenmemesi için hemen döneceğimi açıklıyorum, döndüğümüzde onu fırçalayacağıma söz veriyorum.

Teknik olarak Sante'nin dairesi olmadığını bildiğim için inanılmaz tuhaf hissettiren yan odaya geçiyoruz. Evi bir ay daha kullanacak. Sanırım bundan sonuna kadar yararlanmayı planlıyor.

"Tom, seni Amelie ile tanıştırmak istiyorum. Amelie, bu kuzenim Tommy. Renzo'nun küçük kardeşi."

Tommy'nin elini sıkıyorum ve Sante'nin küçük kardeş yorumu üzerine ona ters ters baktığını fark ediyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Sen de." Neredeyse mekanik bir şekilde başını sallıyor, sonra beni başından savar gibi Sante'ye dönüyor. "İşe yarayan bir yer buldum. Nakit öderim diye düşünmüştüm ama Sicilya'daki banka bana zorluk çıkarıyor. Buraya zaten biraz para transfer ettin, değil mi?"

"Evet, ama yeterli olduğundan şüpheliyim. O kadar parayı likit tutmam."

"Bu banka işini çözene kadar sadece emanet depozitoya ihtiyacım var."

İki adam mutfak adasının yanında dururken ben oturma odasına geçip kanepenin arkasına yaslanıyorum. Sante'nin Tommy'nin tuhafılığıyla ne demek istediğini anlıyorum. İlgisiz biri gibi görünüyor, ama Sante'nin gerçekten kendisiyle dolu biriyle en iyi arkadaş olmayacağını biliyorum.

Bir bakıma, beni görmezden gelmelerine seviniyorum. Bu bana aralarındaki etkileşimi gözlemleme şansı veriyor. Birbirlerine karşı rahatlıkları tartışılmaz.

Kardeş gibi davranıyorlar. Ve geçici bir benzerlik taşıyorlar. Arkadan bakınca benzer yapılarını bile karıştırabilirim ama genel görünüşleri çok farklı. En bariz şekilde, Tommy'nin canlı mavi gözleri ve Sante'nin dövmeleri diğeriyle kıyaslandığında tam bir tezat oluşturuyor.

Tommy bir telefon kadar konuşmalarına devam ederler.
İşte o zaman tüm dünyam durma noktasına geliyor.

Son dört yıldır Sante'yle birlikte orada yaşadığı için İtalyanca olduğunu tahmin ettiğim bir dille konuşmaya başlıyor. Boyutları birbirine çok benzeyen iki adama bakıyorum ve aklımdan görüntüler geçiyor.

Tiyatroda sigara içen kapüşonlu adam.

Soyunma odasında beni korkutan adam başka bir dil konuşuyordu.

Sante İtalya'dan benim için dönüyor.

Sante binamızın dışında sigara içiyor, bir şekilde bir sapıgım olduğunu seziyor.

Yan daireye taşınmadan önce nerede yaşadığımı biliyordu ve beni takip ediyordu.

Buluşmamızla ilgili her şeyi o ayarladı.

Sante'ye ulaşmamın tek sebebi takipçiydi.

Beni korumak dışında bana elini bile sürmemiş bir sapık.

Olamaz.

O .

Gözlerimi Tommy'ye dikerek yavaşça ilerliyorum. Sante'nin bir heykel gibi hareketsiz, gözlerimin içine baktığını hissediyorum ama onu görmezden geliyorum. Aklımda tek bir şey var.

Tommy'ye ulaştığımda burnumu göğsüne yaklaştırıp çekiyorum. Biraz daha yukarıdan tekrar yapıyorum. Sanki her an ısırمامı bekliyormuş gibi ellerini uzakta tutuyor.

"Sigara içmek yok," diyorum kalbim kırılmış bir sessizlikle.

"Ben sigara içmiyorum." Bir açıklama için kuzenine bakarken kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

Farkındalık içime bir yıkım topu gibi girip kafamda kurmaya başladığım mükemmel dünyayı paramparça ederken gözlerim sınıksıkı kapanıyor.

"O sendin." Yanan gözlerimi açıyorum ve Sante'ye bir dünya suçlama yöneltiyorum. "Başından beri sendin."

İhtiyacım olan tek şey onun kararlı bakışları.

Annem bana ihanet ettiğinde, bu canımı yaktı ama o kadar da beklenmedik bir şey değildi. Beni hiç seviyormuş gibi yapmadı. Sante'yi uzun zamandır tanımıyorum,

Beni gerçekten önemsedigine inandırmıştı.

Onun ihaneti zaten alacalı olan kalbimde büyük bir yara açtı.

"Bunu nasıl *yaparsın*?" Öfke, gazap dolu bir Valkyrie gibi içimde yükseliyor. Bana Cemiyet'in peşimde olduğunu düşündürdü - belki kasten değil, ama yine de beni dehşete düşürdü.

Sante'yi itebildiğim kadar sert itiyorum.

"Amelie, sakın ol. Bunu konuşalım." Ben vahşî bir çığlık atarken o bileklerimi ellerinin arasına aldı.

"Ne *cüretle* bana sakın olmamı söylersin?" Haklı gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Tommy'nin apartmandan sıvıştığını hayal meyal fark ediyorum. Tüm öfkem, tanıştığımız günden beri beni aptal yerine koyan adama odaklanmış durumda. "Beni manipüle ettin. Bir sapık gibi davranarak beni korkuttun - yatak odamda beni uyurken izliyordun! Ve bu ilk değildi, değil mi? Aniden ortaya çıkan şeyler, delirdiğimi düşünmeme neden oldu. O *sendin*. Senin yüzünden polisleri aradım ve bu beni gerçekten tehlikeye soktu. Sen olmasaydın Talbot beni bir daha asla rahatsız etmeyebilirdi." Ellerimi avuçlarından çekiyorum, göğsüm kabarıyor.

"Bunu bilmeme imkân yoktu ve seni asla manipüle etmek istemedim."

"Yani Tommy'nin sapık gibi davranmasını sağlayarak onu korkutmak istedin.

"Bu benim yararına bir gösteri değil miydi?" Beni ne kadar aptal sanıyor?

"Hayır, ahhh, *siktir*." Yumruğunu mutfak dolabına çarparak ahşap paneli parçalıyor. Freya yan odada havlıyor ama ikimiz de onu duymazdan geliyoruz.

"Neden polisleri aramadığını anlamaya çalışıyordum."

"Yani sapığımı neden ihbar etmediğimi anlamanız için Tommy'nin çenesinin kırılması mı gerekiyordu?"

"*Isaac* teknik olarak takipçiden haberdar değildi," diye açıklamaya çalışsa da kendini daha da derine gömüyor.

"Oh, yarattığın sahte komşu, yine yarattığın sahte sapık hakkında bilgiye ihtiyaç duyuyordu - hepsi karmaşık bir yalanlar ağı - *ne için*?" Anlayamadığım için ellerimi iki yana açıyorum. "Benimle *çıkabilesin* diye mi? Bunun tek mantıklı yolu manipölasyon. Gerçek seni tanımak yerine belli şekillerde davranmamı ve hissetmemi istedin."

"Her şeyi tersinden anlıyorsun. Mesele şu ki, benim kim olduğumu *tam olarak* görmeni istedim," diye homurdanıyor, öfkesi onu ele geçiriyor. "Ben ne istediğini gören ve peşinden giden bir adamım. Ben her şeyi kıracak adamım.

Sana saygısızlık etmesine izin vermeden önce bir adamın çenesini kırarım. O Rusların yanından geçemeyeceğimi mi sanıyorsun? Bunu yaptım çünkü *görmeyi* istedim."

"Neden? Senden korkayım diye mi?"

"*Hayır*, her şeye rağmen beni sevmen için," diye kükrer. "Çünkü ben buyum." Bir avucunu göğsüne vuruyor. "Seni izleyeceğim, bedenimi senin adınla işaretleyeceğim ve düşmanlarının her birini yok edeceğim. Bunu senden saklamayacağım ve seni beyaz atlı prensle evlendiğini düşünmen için kandırmayacağım çünkü ben beyaz atlı prens *değilim*. Ben kötü adamım ve yine de beni sevmeni istiyorum."

Kalp kırıklığı acımasız pençelerini göğsüne doluyor ve ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

"Bu sağlıklı değil Sante." Dünyanın ağırlığı omuzlarıma çökerken gözyaşları yanaklarımda tuzlu izler bırakıyor. "Güven böyle oluşmaz."

Yaklaşıyor, gözleri gece yarısı gibi kararmış. "Bizi nasıl göreceğine başkasının standartlarına göre karar verme. Sağlıklı olanı siktir et. Normalin canı cehenneme. Seni hiç incittim mi?"

Dişlerimi alt dudacağımın üzerinde gezdiriyorum, bu an dışında dürüstçe evet diyemeyeceğimi biliyorum.

"Hayır, ama-"

Devam etmeme izin vermiyor. "Etrafımdayken sana nasıl hissettiriyorum? Kendine sorman gereken şey bu, bunun *sağlıklı* olup olmadığı değil. Sen ve ben sağlıklı değiliz. İkimiz de bir şekilde berbat durumdayız ama birbirimiz için mükemmeliz. Kendine karşı dürüst olursan bunun doğru olduğunu bilirsin. Peki ne olacak Amelie? Mutlu olmaya izin mi vereceksin, yoksa kaçacak mısın?"

CHAPTER 36

AMELIE

HAYATIMDA HIÇ BU KADAR KAFAM KARIŞMAMIŞTI. NASIL OLDUĞUNU DUYABILIYORUM

Tartışma mantıklı ama ben işlevsizliği gördüm ve buna asla geri dönmek istemiyorum. Hayatım boyunca bir gün etrafımdaki insanlarda gördüğüm gibi destekleyici ve sevgi dolu bir aileye sahip olmayı hayal ettim.

İstediğiniz şey mutlu olmak ve o size bunu verirse gerisi önemli mi?

Her kötü niyetli ilişki böyle başlamaz mı? Bütün gerçek suç programlarını izledim. Bir kadının ayaklarını yerden kesip, zaman geçtikçe daha kontrolcü hale gelme modelini duymuştum. Sante'nin dediği gibi, hiç çekici gibi davranmadı. Ve aşırı korumacı olduğu kadar kontrolcü de değil. Bunun ileride kabul edilemez bir dereceye varmayacağını nereden bileceğim?

Hiç kimse bir ilişkinin nasıl gelişeceğini bilemez. Aldığınız risk budur.

Riskleri sevmem.

Belki de buna değer.

Sante bu riski almak isteyip istemediğimi bilmek istiyor. Beni izliyor, çalkantılı bakışları denemem için yalvarıyor. Ona ne diyeceğim?

"Ben... Bilmiyorum." Kelimeler benim hissettiğim kadar kırılğan geliyor. Donmuş bir gölün üzerinde duruyorum, hangi yöne gidersem gideyim ayaklarımın dibindeki buz çatırdıyor ve inliyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Sante yaklaşıyor ve dokunuşunun beni korkutabileceğinden endişeleniyormuş gibi nazikçe elimi tutuyor.

Geri çekilmiyorum. Yaptığı her şeyi bilsem bile, elinin benimkinin içindeki sıcak kesinliği bana umutsuzca arzuladığım rahatlığı getiriyor. Her seferinde bir adım atarak beni Freya'nın beni endişeyle beklediği dairenin güvenliğine geri götürüyor.

Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum. Beni görünce duyduğu sevinç beni güçlendiriyor. Dikkatimi Sante'ye verdiğimde elimi tutuyor ve avucuma küçük, kararmış bir yüzük yerleştiriyor.

"*Sen* benim için canavarları uzak tuttu," diyor bana, sesi kırılganlıkla çığ. "Bir ahırda toprak zeminde uyurken, senin düşüncelerin bana umut verdi. O düşünde, kendi şeytanlarımın gözlerine yansıdığını görebiliyordum, ama sen onlara karşı büyük bir güçle savaştın. Sana bu tür bir acıyı yaşatan şeyin üstesinden gelmenin mümkün olduğunu biliyordum, o zaman benim de aynısını yapabileceğime dair bir umut vardı."

O gece ona verdiğim nazar yüzüğüne inanamayarak bakıyorum. Bana dövmesinden bahsederken ima ettiği şeye rağmen yüzüğü sakladı. Bugün hâlâ yanında taşıyor.

"İblislere karşı kazanamıyordum. Boğuluyordum," diye itiraf ediyorum, elimi yüzüğün etrafında sıkı bir yumruk haline getirirken bir hıçkırık boğazımı tırmalıyor. "*Bana* umut veren sendin. O gece gözlerimdeki her ışık senin sayendeydi. Çünkü ilk defa kendimi yalnız hissetmedim."

Gerçek bu. Bunu kabul etmemek aptallık olur.

Sante bana doğru uzanıyor ama mesafe bırakmak için geri çekiliyorum. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Cebindeki telefonu alıyor ama o duymazdan geliyor. Kabaran yoğunluğunun her bir zerresi içime işleyen bir lazer gibi. "Hiçbir şey değişmedi Mellie. Ben bu sabah olduğum adamım."

"Biliyorum, ama yine de bunu iyice düşünmem gerekiyor."

Sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor ve pencereye doğru dönüyor. "Bir saat. Bir saat yeterli mi?" Arkasına bakıyor ve neredeyse gülümseyecek gibi oluyorum çünkü bakışları ateşli bir yalvarışla dolu. Neredeyse onu affetmemi emrediyor.

"Bilmiyorum Sante. Bu tür şeyler için bir kullanım kılavuzu yok."

Çenesi bükülür ve telefonu tekrar çalar.

"Kim olduğuna bak. Bir sorun ," diye ısrar ediyorum.

İç geçiriyor ve telefonu çıkarıyor, alnı endişeyle kırışıyor. "Ben Conner. Kahretsin, unutmşum."

"Ne?"

"Bugün Noemi'yi görmeye gitmem gerekiyordu."

Telefonu açıyor ve Conner'ın diğer uçtaki sesi o kadar sert ki onu birkaç metre öteden duyabiliyorum.

"Evet, tamam. Seni duyuyorum," diye karşılık verdi, sesi kendi öfkesine karşı zorlanıyordu. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Sante yüzünü buruşturur. "Sanırım yalnız zaman geçiriyorsun."

"Freya yanımda ve hiçbir yere gitmiyoruz," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum, benim için endişelendiğini biliyorum. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Yanımda sabırla oturan yeni gölgeme bakıyor ve başını sallıyor. "Yakında döneceğim."

Sonra gitti, gücümü de yanında götürdü. Bacaklarım bükülecekmiş gibi hissediyorum.

"Hadi kızım. Bir film izleyelim." Bir battaniyeyle kanepeye kıvrılıyorum ve Freya'yı bana katılması için cesaretlendiriyorum. İlk başta biraz isteksizdi - Cartwright onun mobilyaların üzerine çıkmasına izin vermemiş olmalıydı. Ama bir kez yerleştikten sonra, mutlu bir şekilde başını bacaklarıma yaslıyor.

Pencereden yağmurun pırtırtısı duyulduğunda, film planından vazgeçiyorum ve temizleyici bahar duşunun işkence gören düşüncelerimi yıkamasına izin veriyorum.

Sante hakkında ne yapacağıma karar vermenin bir yolunu bulmalıyım. Beni takip etti, kimliğini sakladı, beni çeşitli şekillerde manipüle etti ve yine de beni kendisine aşık etmeyi başardı. Şimdi bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Takipçime aşık oldum.

Gözlerinde azap ve kalbinde vahşet olan çocuk.

Ona aşık oldum, ama şimdi bunun Stockholm sendromunun bir dalı gibi manipölasyon olup olmadığını sorguluyorum. Kendi gerçek duygularımı onun ürettiklerine karşı nasıl bilebilirim? Bana karşı şeffaf olacağı konusunda ona güvenilebilir miyim?

Bu soru bir gizem değil. Cevabım hayır. Bir şeyin beni üzeceğini hissediyorsa ve beni endişelendirmeden düzeltebilecekse, her seferinde bu seçeneği tercih edecektir. Güvenilebileceğim tek şey, beni güvende tutacağı ve hayatının her gününde kendini benim mutluluğuma adayacağıdır.

Bu çok mu kötü?

Yaşadığım onca şeyden sonra, Sante'nin sevgisi her zaman dua ettiğim aidiyet duygusuna benziyor. Tuhaflıklarımız birbirimize ihtiyacımız olanı doğal bir şekilde verecek kadar uyumluysa, bunun yeterli olması gerekmez mi? Belki de herkesin aradığı tek şey budur.

Belki de normal bir efsanedir ve sağlıklı olmak görecelidir.

Sante'nin yüzüğünün hâlâ yumruğumda olduğunu fark ederek elimi açıyorum ve eskimiş metal parçasını inceliyorum. Yüzüğün kendisi değersiz, ama temsil ettiği şey ölçülemeyecek kadar paha biçilemez. İki kırık ruhun birbirine sığındığında neler kanıtı.

Bunu bir kenara atmaya hazır mıyım?

Tabii ki hayır.

Cevap zihnimde büyük bir kesinlikle yankılanıyor. Hayatımı Sante olmadan yaşamayı düşünmek bile beni ürkütüyor. O tartışılmaz çünkü Sante benim mutluluğum. Kendimi ondan ve beraberinde getirdiği her şeyden mahrum bırakırsam, bunun tek suçlusu ben olacağım.

Ailemi seçemezdim.

İnsan ticaretine maruz kalmam ya da kaçırılmam üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ama bu *benim* seçimim ve ben mutluluğu seçiyorum.

CHAPTER 37

SANTE

KIZ KARDEŞİM ŞU ANDA UĞRAŞMAK İSTEYECEĞİM SON ŞEY. EĞER Conner bu kadar kızgın ve Amelie de yer konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, o daireden asla çıkmazdım. Köşeyi dönüyorduk. Bunu hissedebiliyordum. Sorunlarımızı çözmek yerine, bugün ikinci kez kıcıma tekme yi yemek üzere yağmurun altındayım. Bu dünyada sevdiğim sadece iki kadın var ve ben ikisini de incittim.

Ruh halimden daha karanlık olan tek şey tepemdeki gökyüzü. Lanet bulutlar bir anda ortaya çıktı, tıpkı benim sorunlarım gibi. Her şey bir dakika önce sos gibiydi, sonra bok gibi oldu.

Noemi'nin evine gittiğimde düşüş devam ediyor. Ortamda havayı dolduran bir ciddiyet var. Atacağım yanlış bir adımın kafamın kesilmesiyle sonuçlanacağını hissettiren sessiz bir durgunluk.

"Çocuklar hâlâ uyuyor mu?" Oturma odasına girerken Conner'a soruyorum. "Annem onları bir günlüğüne aldı." Bana doğru yürüyor. Noemi elinde dumanı tüten bir kupayla kanepede oturuyor.

Yüzü lekeli, gözleri ağlamaktan şişmiş. Bunu biliyordum. Conner telefonda öyle demişti. Ayrıca eğer gelip "kafamı kıcımdan çıkarmazsam" - benim değil, onun sözleri- işi kendisinin yapacağını söylemişti. Bana hançer fırlatması, henüz sakinleşmediğini doğruluyor. Anlamadığım şey ise neden olduğu. Olabileceğim kadar hazır değilim ama daha kötü suçlar da var. Neden ikisi de bu kadar sinirli görünüyor?

"Selam, Em. Daha önce gelmeyi unuttuğum için özür dilerim. Başımda bir sürü şey vardı." Yanına oturdum, vücudum onunkine doğru eğilmişti. Bu bana çocukken birlikte film izlediğimiz zamanları hatırlatıyor.

Göğsümde acı veren bir pişmanlık sancıları hissediyorum.

Noemi gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Başınızı ağrıttığım için özür dilerim ama sizinle konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ne ? Çocuklar iyi mi?"

"Çocuklar iyi. Ve görüldüğünün aksine ben de iyiyim." Kocasına bizi yalnız bırakmasını işaret eden bir bakış atıyor, ama o sadece mutfak masasına kadar uzaklaşıyor. Onun yerinde olsam ben de gitmezdim.

"İyi görünmüyorsun. Sebebi bensem özür dilerim. Olması gerektiği gibi iletişimde kalmadığımı biliyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

"O da değil. Bu da bir parçası ama anladım. Söz veriyorum."

Sessizlik kulak zarıma baskı yapıyor, etrafımda bir basınç oluşuyor. "O zaman seni bu kadar üzen ne?"

Derin bir nefes alıyor, sonra kendini hazırlıyormuş gibi nefesini burnundan üflüyor.

Ne için? Burada ne haltlar dönüyor?

"Tüm eşyalarını depoya koyduğuma dair e-postamı gördün mü?" "Evet, aslında döndükten kısa bir süre sonra uğradım."

Neredeyse kendi kendine başını sallıyor. "Evi sattığımızda bir emlakçıya her şeyden kurtulmayı düşündüm. Sen Sicilya'ya gittikten kısa bir süre sonraydı ve hiçbirini istemediğini söylemiştin, ben de tüm anıları karıştırmak istediğimden emin değildim. Ama sonunda anneme ait olan ve saklamak isteyeceğim bir şeyi kaybetme riskini almak istemediğime karar verdim. Bu birkaç ayımı aldı. Onun yatak odasını ve dolabını gözden geçirdim, sonra da senin odanı kutuladım. Son dakikada, belki anneme ait bir şey vardır diye babamın ofisine de bakmaya karar verdim." Noemi elindeki kupaya bakıyor, çenesi titremeye başlıyor. "İçinde resimler olan eski bir mektup zulası buldum. Umberto'nun annesinden geliyorlardı ve babama küçüklüğünden beri onunla ilgili gelişmeleri anlatıyorlardı." Gözlerini benimkilere çevirdiğinde gözlerindeki sempati ve pişmanlık boğazımı sıkıyor.

Umberto aslında babamın teğmeniydi. Sağ eli. Noemi'nin yaşına yakındı, belki on altı yaşındayken babam için çalışmaya başlamıştı.

ve evimizde yarı kalıcı bir demirbaş oldu. Sonuna kadar babama sadık kaldı.

"Annesi neden babama onunla ilgili haberler göndersin ki?" Babam Umberto'yu sadık askerler yetiştirmek için bir tür garip kaçakçılık anlaşmasıyla mı *satın almıştı*? Çok zorlama ama babam her şeyi yapabiliirdi.

Noemi hiçkırıklarına karşı koyuyor, gözlerime daha fazla bakamıyor. "Sana telefonda söylemek istemedim. Mutlaka geri döneceğini düşünüp durdum ama sonra yıllar geçti. Hiçbir şey söylememeyi düşündüm ama... ama bunu taşımaya dayanamazdım. Sır saklayan biri olmadığımı biliyorsun."

"Bear ne, Em? Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" Ses tonum olması gerekenden daha sert ve Conner ayağa kalkarken mutfak sandalyesinin gıcirtısını duyuyorum.

"Umberto bizim üvey kardeşimizdi," diye fısıldıyor, gözleri anlamam için yalvarıyor. Affetmem için.

Sözlerini duyuyorum ama kafamda hiçbir anlam ifade etmiyorlar. "O olamazdı. Biliyor olurduk."

Kendi kardeşimi öldürseydim bilirdim.

Başı yavaşça iki yana sallanıyor. "Bildiğinden bile emin değilim. Yine de araştırdık ve bu doğru. Umberto benden altı ay önce doğmuş. Babamın birlikte olduğu bu kadının kim olduğunu öğrenmek istedim. Onu bulduğumuzda, neredeyse yoksuldu. Babam geçimine yardım ediyordu ama pek bir şey yapamıyordu ve o olmadan evden atılmakla karşı karşıyaydı. Nazik biri. Neden onunla birlikte olduğunu anlayabiliyordum. Annemden o kadar da farklı değildi."

Sessiz kalmasını sağlamak için elimi kız kardeşimin ağzına vurmak istiyorum. Sözlerinin dünyamı, dışarıdaki yağmurun saf asitten yapılmış olması kadar derinlemesine parçalamasını engellemek için. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Noemi devam ederken tüm vücudum şoktan kaskatı .

"O da en az bizim kadar onun kurbanı. Ona yardım etmek istediğime karar verdim, bu yüzden gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm. Başka bir şekilde öğrenmeni ve bunu senden sakladığım için benden nefret etmeni istemedim." Duraklıyor, sesi alçalıyor. "Çok üzgünüm Sante. İşleri daha da kötüleştirmekten nefret ediyorum. Olan biten her şey için kendine çok yükleniyorsun ama sen daha cocuktun."

"Onu öldürdüğünde on altı yaşındaydım," diyorum sesimi çıkarmadan. "Bu duvardaki yazıyı okumak için yeterince büyük bir yaş."

"Ben de bilmiyordum. İkisi de ilişkinin yıkıcı doğasını tahmin edebileceğimden çok daha iyi saklamışlar."

"Anladın ve onu durdurmaya çalıştın."

"Sadece annem ölmeden hemen önce bana söylediği için."

Ayağa fırladım, öfkem taşıyordu. "Gözümün önünde ona *yaptığının* aynısını sana da yaptı ve ben *hâlâ* bunu görmedim." Manipülasyon. Günlük konuşmaların içine serpiştirilmiş incelikli tehditler. İpuçları vardı ama ben onları görmezden geldim.

Conner hışımla yaklaşır, ancak Noemi eliyle bir hamle yaparak onu geri çekmeye çalışır.

"Görmek istemediğimiz şeyleri görmeyiz. Bu çok *doğal*. Umberto neredeyse bizimle yaşadı ve ikisi de gidene kadar babama ne kadar benzediğini hiç fark etmedim. Zihnimiz bizi böyle koruyor."

Umberto'dan bahsederken babamın sesindeki gururu hatırlıyorum. Umberto'nun eve ilk gelmeye başladığı zamanı ve annemin ne kadar üzgün olduğunu düşünüyorum. Kendime eve iş getirilmesini istemediğini söyledim. Kendimi, babamın benim yerime Umberto'yu işe almasının nedeninin çok küçük olmam olduğuna ikna ettim. Kendime gerçek dışında her şeyi söyledim.

"Bu cazip bir bahane, ama kardeşimizi öldürdüğüm gerçeğini değiştirmiyor."

"Hayır," diye araya girer Conner. "Ama sen yapmasaydın ben yapacaktım. Belki de babanı öldürenin ben olduğumu unutuyorsun. Senin onlarla olan ilişkin ikisinin de çürümüş olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Haklı ama bu, içinde yükselen erimiş öfke gayzerini etkisiz hale getirmiyor. Ben.

Bu suçluluk duygusuyla yaşamaktan bıktım usandım. Doğuştan gelen zayıflıklarım

hiçbiri gerekli değilken çok şey kaybetmeme neden oldu. Daha az saf olsaydım. Dünyayı olduğu gibi görecektim kadar güçlü olsaydım.

"Gitmem gerek," diyorum sesimi çıkarmadan.

Eğer buradan , kendimi kaybedeceğim.

Ruh halimin kasvetli doğasını hissetmiş olmalılar çünkü hiçbiri beni durdurmaya çalışmıyor. Yağmur dinmiş olsa da gökyüzü eskisi kadar uğursuz. Kafam bu kadar karışıkken Amelie'nin evine dönmem doğru olmaz ama onu kontrol etmem gerekiyor. Sessizlik içinde eve gidiyorum. Müzik yok. Sadece ben ve babama karşı içimde kaynayan öfke.

Cezalandırmam için burada olmamasından nefret ediyorum.

O duygusal hıçkırığı atlattığımı ve bu deneyimden ders çıkarmaya devam ettiğimi sanıyordum ama bu olay beni geçmişe geri götürdü. Kendimi yeniden Sicilya'ya gönderilen o genç gibi hissediyorum ve bu beni her şeyden daha fazla öfkeliyor. Babam, bir kez daha, mezardan bile olsa beni güçsüz hissettirdi.

Daireye girdiğimde Freya hırlamaya başladı. Ona sorun olmadığına dair güvence veriyorum ama bu gürültü kanepede uyuyakalmış olan Amelie'yi uyandırmaya yetiyor.

"Uyandırdığım özür dilerim," diyorum boş bir sesle. O kadar boktan hissediyorum ki, gözlerimdeki utancı görmesinden korktuğum için ona bakamıyorum bile.

"değil. Uykuya dalmak bile istememiştim." Ayağa kalktı.

"Orada kalabilirsin. Ben buralarda takılamam. Sadece kontrol etmek istedim." "Sorun ne?" diye soruyor endişeyle, sesi endişeyle kazanmış. "Ne oldu?"

Onun ilgisini ya da acımasını istiyorum. Bunların hiçbirini hak etmiyorum ve ona öğrendiklerimi anlatırsam, kız kardeşimle aynı şeyleri söyleyeceğini biliyorum.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Eğer seni bu kadar üzdüyse, bilmem gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır," diye çıkışıyorum, sonunda onun iri gözleriyle karşılaşıyorum. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Sorun şu ki kimse gerçeği söylemiyor. Aileler birbirlerinden sır saklıyor, bu da insanların tüm gerçeklere sahip olmadıkları için kötü seçimler yapmalarına yol açıyor. Eğer insanlar kim ve ne oldukları konusunda dürüst olurlarsa, hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Öfkemi Amelie'den çıkardım ve ağzımdan çıktığı anda her kelimesinden pişmanlık duyuyorum. Kaşlarındaki yaralı kırışıklığı gördüğümde daha da çok. Ağlamaya yakın görünüyor ve ben kendimden iğreniyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Sadece üzgünüm, tamam mı? Kafamı toplamam lazım, döndüğümde iyi olacağım."

Bir saniye daha kalma riskini göze alamam. Şu anda Freya'nın yanında benim yanımda olduğundan daha güvende. Aklımı başıma topladıktan sonra ona kendimi affettirmem gerekecek.

Arabama bindiğimde Noemi'ye mesaj atarım.

Ben: Annesinin adresi ne?

Neden? Beni . O iyi bir kadın.

Yine öfkem kabarıyor. Kadını incitmeyeceğim ama Em bunu bilmiyor. Sadece üzgün olduğumu biliyor, bu yüzden kendimi dizginleyip açıklamaya çalışıyorum.

Ben: Sadece onu görmek istiyorum, yemin ederim. Onunla konuşmayacağım bile.

Adresi içeren bir metin ekrana gelmeden önce konuşma noktaları iki kez gelip gidiyor. GPS'ime giriyorum ve sürmeye başlıyorum. Yolda bir şişe viski alıyorum çünkü bir içkiyi hak etmiyorsam ne olayım.

Tepemdeki yoğun bulutlar nedeniyle akşam erken çöküyor ve binaya vardığımda etrafı görmek zorlaşıyor. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Kimi arayacağımı bile bilmiyorum, sadece burada olmam gerektiğini hissediyorum. Süreç için. Belki de yas tutmak için. Biliyorsam ne olayım.

Viskimi şişeden yudumlarırken kaldırımdan gelip geçen insanları izliyorum. Sonra bir bakıyorum, iki çocuk camıma vuruyor ve etrafım ışıkla doluyor. Sabah oldu ve bir orospu çocuğu gibi işemem gerekiyor.

Kapıyı açtığımda çocuklardan biri diğerine "Sana ölmediğini söylemiştim," diyor.

"Tanrım, öyle olabilirmişim gibi hissediyorum." O lanet şişenin hepsini içtim mi? Yakınından bile geçmedim, ama tükettiğim şey başımı fena halde ağrıtmaya yetti.

Çocuklar bana kıs kıs gülüyor, sonra da kaçıyorlar. Kaldırımda bir aşağı bir yukarı bakıp nereye işeyebileceğimi düşünürken köşeden bir kadın dönüyor, kollarından birkaç tane yeniden kullanılabilir market poşeti sarkıyor.

Fiziksel olarak irkiliyorum, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum.

Ona çok benziyor. Onun Umberto'nun annesi olduğundan bir saniye bile şüphem yok.

Benimle göz göze geliyor ve yavaşlıyor. Zaman dururken etrafımızdaki dünya kayboluyor. Zaman ve mekânın dışındaki anlık baloncuğumuzda, onun da benim kadar tedirgin olduğunu hissediyorum. Aynı şekilde yaralı.

Bir araba vızıldayarak yanımızdan geçiyor ve dünyayı yeniden harekete geçiriyor.

Geriye doğru küçük bir adım atıyorum. Kadın benim hareketimi geçmek için bir işaret olarak algılıyor. İleriye doğru yürüyor, gözleri ayaklarının dibindeki kaldırıma sabitlenmiş. Birbirimizle konuşmuyoruz. Sanırım ikimiz de böyle olmasını tercih ediyoruz ya da belki de sadece ben böyleyim. Bu noktada kendi yargılarıma güvenmek zor. Bildiğim tek şey, onun da hepimiz gibi bir dolandırıcı tarafından kandırılmış normal bir kadın olduğu.

Gerçek biraz moral bozucu ama kötü değil. Bencil ve şeytani bir adamın zehirli etkisi olmasaydı neler olabileceğini bilmek üzücü.

Ve Noemi ile aranızı daha da açmasına izin , kazanmasına izin vermiş olursunuz.

Kahretsin, gerçek bu.

Yıllardır babamın bu ilişkiyi benden çalmasına izin veriyorum. İtiraf etmekten nefret etsem de bu benim seçimimdi. Utancın beni kız kardeşimden uzak tutmasına izin verdim. Dünyada beni korumak için hayatını riske atan tek kişi. Minnettarlığımı göstermek için ne korkunç bir yol.

Fuuuuck.

Hayatımdaki iki kadından da dilemem gereken çok özür var.

Eve gitme vakti geldi.

CHAPTER 38

AMELIE

ARABAYLA ATEŞ EDILMESINE HIÇ ŞAHIT OLMADIM.

nasıl hissedebileceğinin bir anlık görüntüsü. Sante'nin fırtınalı ziyareti beni şaşkına çevirdi. Onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Sözlerini kafamda tekrar tekrar oynatıyorum.

...aileler birbirlerinden sır saklıyor, bu da insanların kötü seçimler yapmasına neden oluyor...

Conner Sante'ye hangi sırrı açıkladı? Onu üzen bir şey öğrenmiş olmalı. Kararlarını etkileyen bir şey. Sicilya'ya taşınmak tam olarak onun kararı değildi, bu yüzden bununla ilgili olduğunu sanmıyorum. Babasının ölümüyle ilgili bir şey mi? Olabilir. Bunun dışında, son zamanlarda ilgilendiğini bildiğim tek şey benim... ve Talbot.

Kendimi tekrar kanepeye bırakıyorum, içimi bir ürperti kaplıyor.

Sante, John Talbot'u yakalamak için Oran ve diğer Byrnes'lerle birlikte çalışıyor. Elinde Lina'nın videosu olduğunu biliyorlar. O videoyu arıyor olacaklar.

Aptal, *aptal* Amelie.

Bu aramada başka neler bulabileceklerini hiç düşünmedim.

Midem acıyla sıkışıyor ve boğazımda yükselen kusmuğu tutamıyorum. Banyoya koşuyorum ve tam zamanında yetişiyorum. Karın kaslarım ağrıyana ve asitli tükürükten başka bir şey çıkmayana kadar kasılıyorum. Lavaboda ağzımı çalkaladıktan sonra soğuk fayans zemine sırtımı dayayıp oturuyorum.

Duvara. Freya nazik bir sızlanmayla yanıma uzanıyor. Onu rahatlatmak için titreyen parmaklarımı yumuşak siyah kürkünde dalgınca gezdiriyorum.

...aileler birbirlerinden sır saklıyor, bu da insanların kötü seçimler yapmasına neden oluyor...

O biliyor.

Bu yüzden gözlerimin içine bakamadı.

Bu yüzden burada bir dakikadan fazla kalmaya dayanamadı.

Ailemden bir sır sakladığımı biliyor ve gerçeği öğrenmesi onu benim için geri döndüğüne pişman etti. Her şey çok mükemmel uyuyor.

Gerçeği biliyor ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bildiğim hiçbir acıya benzemeyen bir acı göğsümü yarıyor. Daha önce her türlü acıyı bildiğimi sanıyordum. Meğer her zaman gölgelerde gizlenen yeni ve daha yıkıcı bir çeşidi varmış.

Elimi göğsümün üzerinde düz bir şekilde tutuyorum, eminim ki orada açık bir delik çünkü sadece fiziksel bir yaralanma bu kadar acı verebilir. Böylesi bir acının tek nedeni onun reddi olamaz.

Hem evet hem hayır.

Onun reddi benim en büyük korkumu doğruluyor: Sevilmek için fazla hasarlıyım.

Ben çok

hasarlıyım. Asla.

Sevilmek.

Yatağıma doğru sürünüyorum ve tırmanıp yorganın altına girecek kadar güç topluyorum.

Freya'nın bana katılmasını sağlayacağım. Eğer şüphelerim doğruysa, Sante geri dönmeyecek.

Sonunda uykuya yenik düşmeden önce hüznün beni saatlerce boğucu kucağında tutuyor. Sanırım Sante'nin geri döneceğine dair son bir umut kıvılcımına tutunmayı aptalca reddettiğim için unutulmanın ertelenmesine karşı savaştım, ama bu asla gerçekleşmedi.

Gün doğarken uyandığımda Freya ve benim hâlâ yalnız olduğumuzu görüyorum. Haklı olmak hiç bu kadar yıkıcı ve berbat hissettirmemişti.

"En azından sen varsın kızım," diye fısıldıyorum tatlı yavru köpeğime.

Yüzümü yalıyor ve bu bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Tuvalete gitmesi gerektiğini biliyorum. O olmasaydı muhtemelen bütün gün yatakta kalırdım. Bunun yerine, onu kısa bir yürüyüşe çıkarmak için kendimi zorluyorum. Kanımın akması ve düşüncelerimin odaklanması için yeterli oluyor.

Bugün benim büyük açılış gecem. Ulusal Bale Tiyatrosu'ndaki ilk başrolüm. Hayatımı bu tür bir başarının hayalini kurarak geçirdim ve onun ya da başka birinin bunu benden çalmasına izin vermeyi reddediyorum. Kalbim kırık olabilir ama bu beni dans etmekten alıkoymamalı.

Yukarı çıktığımızda, kurban olmayı bırakmak için yeni bir kararlılık benimsemiştim. İçim acıyor olabilir, parçalanacak gibi hissediyor olabilirim ama sebat edecek gücüm var. Bunu daha önce yaptım ve yine yapabilirim.

Ben hayatta kalan biriyim.

Uyanık mısın?

Lina: Maalesef, neden?

Ben: Geliyorum.

"Hadi kızım. Eşyalarımızı toplayalım. Sanırım manzara değişikliğinin zamanı geldi." Bir dizi değişiklik zamanı.

Ben tiyatrodan Lina'yla kalması gerekeceği için Freya'nın kapılarını ve yemeğini topluyorum. Uzun bir gün olacak ve onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Ayrıca Violet ile arkadaş olması için de iyi bir fırsat. Kendim için de bir gece çantası hazırladım. Geç saate kadar işim bitmeyecek ve buraya dönmeyi tercih ederim. Çok fazla acı verici hatıra var.

"Lina taşındığımızı sanacak," diye mırıldanıyorum tekerlekli bir bavul, köpek ve dev yatağıyla boğuşurken. Freya'yı bir kez daha yerinden ettikten sonra mümkün olduğunca rahat etmesini istiyorum.

Lina ön kapıyı açtığında, önündeki kaotik dağınıklığı görünce gözleri büyüyor. Kendimi o kadar ilham verici hissediyordum ki hâlâ dünden kalma kıyafetlerle uyuyordum ve saçımı bile taramamıştım. Gömleğime kusmuş bile olabilirim. Bu noktada her şey mümkün.

"Senin bir köpeğin var," demeyi başarıyor sonunda.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bu Freya ve son yirmi dört saat içinde çok şey oldu. İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

"Yavru köpek!" Violet köşeden koşarak gelir ve Lina'yı harekete geçirir. Kızını kucağına alır ve Freya'ya temkinli bir bakış atar.

"Özür dilerim. İçeri gelsene. Beni şaşırttın." Köpek yatağını benden aldı ve kapının yanına bıraktı. "Bizimle mi kalacaksın?"

"Bu gece gelebilirim diye düşünmüştüm. Bugün Freya'nın burada takılmasına ihtiyacım var ve gösteriden sonra burada kalmanın daha kolay olacağını düşündüm."

"Tabii ki, evet. Bu işe yarar." Ayağa kalkıyor, elleri kalçalarında, hâlâ her şeyi kavırıyor. "Yani bu ... Freya mı?" diye soruyor. Violet yere doğru eğiliyor, Freya'ya yaklaşmak istiyor.

"Evet, o bir kişisel koruma köpeği ama çok tatlı. Onu dün aldık. Onu özellikle seçtik çünkü diğer köpeklerin aksine etrafında küçük çocuklar varken büyümüş."

Lina iri çobanı incelerken daha da temkinli görünüyor. Çantayı karıştırıyorum ve Cartwright'ın bize verdiği ağızlığı çıkarıyorum. Köpekler bunları takmak için eğitildiler, bu yüzden aparat onu rahatsız etmiyor.

"Herkes birbiriyle rahat edene kadar bunu kesinlikle kullanacağız. Ya da süresiz olarak, eğer en iyisi buysa." Onun endişelerini tamamen anlıyorum. Bir anne çocuğunu kesinlikle korumak istemelidir.

Kız kardeşim rahat bir nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Muhteşem bir köpek." Elini öne uzatıyor ve Freya'nın onu koklamasına izin veriyor, sonra da hâlâ gergin olan Violet'in elini koklamasına izin veriyor.

"Çok uslu ve yanımda olduğu için kendimi güvende hissediyorum. Keşke bunu daha önce düşünseydim."

"Onu nereden buldun?"

"Sante, Poughkeepsie'de çok tavsiye edilen bir yetiştirici buldu. Ne kadara mal olduğuna inanamazsın." Sante'nin onu benim için almasının ne kadar cömert bir davranış olduğunu hatırlayınca göğsümde bir sızı yayılıyor.

"Ben de kahve içiyordum, gel benimle otur ve nasıl gittiğini anlat." Bizi mutfağa götürüyor ve orada bana sevdiğim şekilde bol kremalı, dumanı tüten bir fincan getiriyor. Freya'yı yanımda tasmalı tutuyorum. Lina, Violet konusunda bir an kararsızlık yaşıyor ama sonunda onu bırakmaya karar veriyor. Yeni yürümeye başlayan çocuk doğrudan köpeğe saldırıyor elbette ama onu nazik olmaya teşvik ediyorum ve Freya hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyor. Bir dakika sonra Vi'nin televizyonda izlediği çizgi filmin açılış jeneriği başlıyor ve Freya'nın dikkatini çekiyor. Oturma odasına geri koşuyor, büyük kız masasında ve sandalyelerinde kahvaltısını görüyor ve köpeği tamamen unutuyor.

Küçük kızına gururla gülümserken kız kardeşime bakıyorum. Lina harika bir anne. Aynı zamanda harika bir kız kardeş ve her yönüyle inanılmaz bir kadın.

Gerçek konusunda ona güvenmeliydim.

Bunu halledebilirdi. Ona söylemeyi başarabilirdim. Zor olurdu ama birlikte üstesinden gelebilirdik.

Şimdiki zaman gibisi yok.

Evet, biliyorum. Beni biraz bırak.

"Lina, sana söylemem gereken bir şey var," diyorum usulca. "Sana en başından söylemeliydim ama zaten çok şey yaşamışken daha fazla acı çekmene neden olmak istemedim. Sonra yıllar geçti... ve geçmişi kurcalamak için bir neden kalmadı." Bakışlarım onunkilerle buluşmakta zorlanıyor, teselliyi kahvemın yüzeyinde dönen krema halkalarında buluyorum. "Sana o otel odasında beni bekleyen adamın adını bildiğimi söyledim, biliyordum da, ama bu... gerçeğin tamamı değildi."

Kız kardeşime bir bakış attığımda, tüm vücudu kaskatı kesilmiş ve bakışlarındaki vahşet yoğunlaşmıştı. Gözlerini kırpmadan donmuş gibi görünüyor. Etrafında yıkılmak üzere olduğunu bildiği bir binada tutsak.

Çenem titremeye başlıyor ama bunun sebebi tamamen anılar değil. Kalbim en çok ona getireceğimi bildiğim acı yüzünden ağrıyor.

"O bana dokunamadan kaçtığımı söylemiştim. *Yalan söyledim.*" Son iki kelime neredeyse bir fısıltı, kötü biçimlendirilmiş bir nefesten daha fazlası değil. Ama bu yeterli. Gerçeğin tüm etkisi üzerine çöküyor.

Gözleri yavaşça kapanır ve dudakları kırık bir nefesle ayrılır.

"Mellie Bellie, çok ama *çok* üzgünüm," diyor bakışlarımı sulu gözlerle karşılamadan önce.

"Beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptın. Annemin korkunç bir şey yapabileceği konusunda beni uyardın."

"Bana ne yaptığını sana tam olarak anlatmalıydım, böylece hazırlıklı olurdun. Çok belirsiz davrandım."

Başımı salladım. "Hayır, suçu bu şekilde üstlenmeye çalışamazsın. Sana söylemek istemememin büyük bir nedeni de buydu. Olay olur olmaz beni uyardığın şeyin bu olduğunu biliyordum ve eğer bilseydin kendini suçlardın."

Uzanıp elimi tutuyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Sana asla dokunulmayacağına dair bana söz verdi. Bana söz verdi." Lina henüz on yedi yaşındayken tecavüze uğramasına izin verdi, annemiz Lina reddederse altı yaşındaki halimin yerine geçeceği tehdidinde bulundu. Benim için kendini feda etti. Gerçeği ancak kız kardeşime kaçtıktan sonra öğrendim - ben de tecavüze uğradıktan sonra. Onun ne yaptığını bilmek benim

Ona yalan söylemenin doğru bir şey olduğunu düşündüm. Böylesine korkunç bir şeye gönüllü olarak maruz kaldığını bilmek ne kadar korkunç... hepsi bir hiç uğruna.

"Benim için en büyük bedeli ödedin -ruhundan bir parça- ve minnettarlığımın derinliğini ifade edecek kelime bulamıyorum. Sen bana ondan daha çok annelik yaptın." Devam edebilmek için sesimi çalmakla tehdit eden duygularımı yutmak zorunda kalıyorum. "Sana karşı koyduğumu ve kaçtığımı söyledim çünkü keşke öyle yapsaydım. Bu sana ve gösterdiğin inanılmaz güç örneğine layık olurdu. Ama ben savaşmadım. Bunun olmasına izin verdim Lina ve bundan çok utandım."

Bir hıçkırık kopuyor ama küçük Violet'i travmatize etmek istemediğim için olabildiğince sessiz kalıyorum. Lina bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalkıyor ve ardından ortak acı ve dayanışmanın kucaklaşmasına kilitleniyoruz. Birbirimiz için üzüntü gözyaşları döküyoruz, kalbimde yıllardır iltihaplanmış yaraya sızan ve sonunda iyileşmeyi başlatan katartik gözyaşları.

"Huggies!" Violet kollarını bacaklarımıza dolayarak bize katılmadan önce haykırıyor.

Masumiyetin neşesi gözyaşlarımızı kahkahaya dönüştürüyor. Geri çekilip yüzümüzü siliyoruz. Vi bir muz ısırtığı daha almak için oturma odasına koşuyor.

Tekrar masaya oturup kendimizi toparlıyoruz ve kupalarımızdan yudumlar alıyoruz.

"Bana söylediğine sevindim," diyor Lina usulca, "ama neden şimdi? Talbot'u ararken bir şey mi oldu?"

Çiçek açan rahatlığım yerini ciddiyete bırakıyor. "Sanırım öyle. Dün gece Sante eve çok üzgün geldi. Ailelerin birbirlerine yalan söylemesinin insanların kötü seçimler yapmasına yol açtığına dair bir şeyler söyledi. Bana bile. Senin kasetlerini ararken benim de bir kasetimi bulmuş olabileceklerini fark ettim. Var olabileceğini hiç düşünmemiştim ama neden olmasın? Böylece Talbot bu deneyimi tekrar tekrar yaşayabilirdi," diyorum tiksintiyle.

"Sana bakamıyor muydu?" Lina karşı çıkıyor, yüzü tiksintiyle buruşmuş.

Başımı salladım. "Birkaç dakikalığına oradaydı, öfkелendi, sonra gitti. Bir daha da geri dönmedi," diye fısıldıyorum. "Sanırım bu, ilişkimizi yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Samimiyetle mücadele ettim. Tecavüzden beri hiç seks yapmadım." Bu itiraf utanç vericiydi. Olmaması gerektiğini biliyorum ama olan oldu. "Başka şeyler de yaptım ama iş o kısma gelince panikliyorum. Sanırım şeyi bir araya getirdi ve üstlenmeye hazır olduğundan daha büyük bir karmaşa olduğumu fark etti."

İntikamcı bir tanrıça gibi sandalyesinden kalkıyor, mutfak ışıkları altın sarısı saçlarının etrafında parlayan bir hale bile oluşturuyor.

"*Siktir. Onu,*" diyor sivri bir parmakla ve ömür boyu sürecektir öfkeyle.

Violet oturma odasında bir aşağı bir yukarı zıplar. "Siktir et onu. Siktir et onu," bağılıyor neşeyle.

Oran yatak odasından çıkmak için tam o anı seçiyor. Önce kızına, sonra bize bakıyor. "Bir şey mi kaçırdım?"

Lina vals yaparak bavuluma doğru yürüdü. "Evet, çok. Bu Freya. O ve Mellie bir süre bizimle kalacaklar."

Oran köpeğine, karısına, bana ve sonra tekrar kızına bakıyor. "Kulağa hoş geliyor. Kahvaltıda ne var?"

CHAPTER 39

SANTE

O BURADA DEĞİL. BİR HALDE DAİRESİNE BAKIYORUM.

Siktiğimin viskisi. Daha iyi bilmeliydim.

Zonklayan baş ağrımı engellemek ve düşünmek için elimden geleni yapıyorum. Telefonundaki GPS ve bileklik bu binada kayıtlı. Köpeğin eşyaları gitmiş. Banyoya baktım. Diş fırçası gitmiş.

Yukarıda kız kardeşiyle olmalı.

Öyle olsa iyi olur, yoksa kendimi asla affetmem.

Asansörle Oran ve Lina'nın evine çıkıyorum. Kapıyı çaldıktan sonra Oran kapıyı açıyor. Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, bakımsızlığımın tüm etkisini alıyor.

"Ne bok yediğini bilmiyorum ama yalvarmaya hazır olsan iyi edersin." Beni içeri almak için geri çekildi.

"Biliyorum," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bu o mu?" Lina'nın sesi köşeden hızla geliyor. "Sende ne cüret varmış, seni *bok* parçası. Ne *cüretle* yüzünü burada gösterirsin?" Kadın bana doğru geliyor, gözlerimi oymaya hazırlanıyor. Kocasını onu zapt etmek için kollarından tutmak zorunda kaldı.

Biraz şaşkınım. Amelie'yi terslememem gerektiğini biliyorum ama Lina sanki kız kardeşini eşek sudan gelinceye kadar dövmüşüm gibi davranıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Oran talep ediyor.

"Siktir et onu," diye şarkı söylüyor yürümeye yeni başlayan bir çocuk, Freya'yı tasmaından tutup oturma odasına doğru koşarken.

Tam o sırada Amelie'nin kız kardeşinin ilk görüldüğü köşeden adım attığını fark ediyorum.

"Neden buradasın?" Her ne oluyorsa kalabalığın önünde olduğu için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona soruyorum. "Bir şey mi oldu?"

"Oh, sana ne olduğunu anlatayım," diye tekrar söze giriyor Lina. "Bu pislik, kız kardeşim için fazla iyi olduğuna karar verdi, sanki onun pislği diğerlerinininki kadar kokmuyormuş gibi. Sana haberlerim var dostum. *Ona* layık olmayan sensin. O senin olabileceğinden bin kat daha iyi *bir* insan."

, bir adamı düştüğünde nasıl tekmeleyeceğini biliyor.

Sözlerini taşaklarına inen çelik parmaklı bir çizme gibi hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. "Beni onun ne kadar inanılmaz olduğuna ikna etmene gerek yok. Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim sabrım tükenerek. "Anlamadığım şey, ikinizin neden onun için fazla iyi olduğuma karar verdiğimi düşündüğünüz. Hiç de öyle değilim."

"O zaman neden çekip gittin?" Lina soruyor ama benim dikkatim daha da yaklaşan Amelie'ye odaklanmış durumda.

"Peki ya ailelerin sır saklaması ve bunun kötü kararlara yol hakkında söylediklerin?" diye soruyor usulca. "Eğer bu bizimle ilgili değilse, neydi?"

Umberto hakkında öğrendiklerimi bir başkasına anlatıp anlatmayacağımı düşünmek bir yana, kafamı toparlamaya bile fırsatım olmadı. Ama ortada büyük bir yanlış anlaşılma var. Hepsinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, istesem de istemesem de yaptığım şeyi kabul etmek zorundayım.

"Dün gece babamın sağ kolunun -Conner babamı öldürdüğünde öldürdüğüm kişinin-... aslında benim üvey kardeşim olduğunu öğrendim." Her kelime derimin bir katmanını soyuyor, ta ki çığ ve çıplak kalana kadar. "Noemi ben yokken gerçeği öğrenmiş. Neden üzgün olduğumu anlayabilirsin ama bunun seninle bir ilgisi yoktu Mellie. Kendime kızmıştım. Eğer babam bu sırrı saklamasaydı -Eğer Umberto'nun kardeşim olduğunu bilseydim- onu asla öldürmezdim."

Üçü de birbirlerine acımayla karışık korku dolu bakışlarla bakıyorlar.

Ben.

"Tanrım, dostum. Çok özür dilerim." İlk konuşan Oran oldu. O serbest bırakır

Amelie ile bakışan karısı.

"Evet, ben de çok üzgünüm," diyor Lina yumuşak bir sesle. "Biz yanlış anladık..." Açıkça.

Amelie'ye bakıyorum ve bizi buradan çıkarması için yalvarıyorum. Sergilenen bir sirk gösterisi gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Başını sallıyor ve kız kardeşine bakıyor. "Sante ve ben konuşmaya giderken Freya'ya birkaç dakika bakabilir misin?"

"Tabii ki hayır. Sen git."

Saniyeler sonra bitti ve nihayet koridorda yalnız kaldık. Ağır bir iç çekiyorum.

"Az önce orada ne oldu, Mel? Seni bu kadar üzecek ne demek istediğimi sandın?"

Alt dudağını endişeyle çiğniyor. "Hadi aşağı inelim, sana her şeyi anlatacağım."

Seçtiği kelimeler beni darbeye hazırlıyor. Mahremiyet için aşağıya inmemiz gerektiğini açıklayacak ne var ? Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Bunun neyle ilgili olduğunu hayal bile edemiyorum ama öğrenmek üzereyim.

CHAPTER 40

AMELIE

SANTE'NİN SÖYLEDİKLERİNDE NASIL BU KADAR YANILMIŞ OLABİLİRİM BILMIYORUM. Çok iyi uyduğunu söyledi, tıpkı bir yapboz parçasının mükemmel uyumu gibi, ama görüntü hiç uyuşmuyor. Resmin tamamını ortaya çıkardığında, büyük bir hata yaptığım apaçık ortadaydı.

Yine de bunun olmasına sevindim çünkü bu gizliliğe son vermek için ihtiyacım olan son itici güçtü. Sante'ye söyledikten sonra herkes gerçeği öğrenecek. Artık saklayacak bir şeyim kalmayacak. Ulaşamayacağım bir yerde beni bekleyen rahatlamanın ağırlığını hissedebiliyorum. Oraya ulaşmak için kendimi bir kez daha soymam ve sonucun buna değmesi için dua etmem gerekecek.

Bizi oturma odasına götürüyorum ve kanepeye oturtuyorum. İkimiz için de zor bir on iki saat oldu ve eğer bir travmatik ifşa daha yaşayacaksak, en azından rahat edebiliriz. Sante vücudunu benimkine doğru eğerek oturuyor, bir kolunu arkadaki minderlere dayıyor.

"Bana neler olduğunu anlat, Mel. Neden senden düşündün?"

"İnsanların sır saklaması ve bunun kötü kararlara yol açması konusunda üzüldüğünde, sakladığım son sırrı ortaya çıkardığını düşündüm. Öğrendiğini ve benim için geri dönmenin bir hata olduğunu fark ettiğini düşündüm."

Yüzü sanki acı bir şey ısırmış gibi buruşuyor. "Ne tür bir sır böyle bir korku yaratabilir ki?"

"Bu artık bir sır değil. Lina'ya söyledim ve sana söylemeden önce, senin için bir şeyleri değiştirirse anlarım. Gerçekten."

"Beni biraz kızdırıyorsun, Mellie. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle, ben de sana ne kadar yanıldığını söyleyeyim."

Başımı sallıyorum ve derin bir güven nefesi alıyorum. "Talbot'u görüp kaçtığımda, bu daha önce değildi. Sonrasıydı."

Tanrım, bunu söylemek istemiyorum.

Bana farklı bakmasını istemiyorum, gözlerinde tiksinti yerine acıma olsa bile.

"Sonra..." Sözlerimi değerlendirirken delici bakışları beni olduğum yere mıhlıyor. "Sana tecavüz ettikten sonra," diyor Sante sonunda, sesi klinik ve soğuk.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Karşılığında tek bir selam veriyor ve koltuktan kalkıyor. Kalbim onun gittiğini düşünerek yere çakılıyor, ama onun yerine boş spor çantasını sakladığı koridordaki dolaba yöneliyor. Etrafa bakınıyor, sonra ayağa kalkıyor, şimdi elinde siyah bir tabanca var.

Ayağa fırladım ve ona doğru koştum. "Sante, *lütfe*n bunu yapma. Üzgün olduğunu biliyorum ama-"

"Aması yok. O bok parçası bir sonraki nefesini hak etmiyor." Kesinlikle çok öfkeli.

"Öyle değil ama kolay bir çıkışı da hak etmiyor. Lütfen, sadece beni dinleyin."

Beni dinleyecek kadar öfkesini bir kenara bıraktı.

"Son zamanlarda çok düşündüm ve Lina bana Talbot gibi adamların serbest kalmasındansa videosunun yayınlanmasını tercih ettiğini söyleyince, onun ölmesini istemediğime karar verdim. İfşa olmasını istiyorum. Bence o da kurbanları gibi acı çekmeli. Dünyası elinden alınsın ve bu konuda hiçbir şey yapamasın."

Sante silahı yakındaki tezgâhın üzerine bırakıyor ve ellerini yüzümün iki yanına götürüyor. Bakışlarındaki öfke yerini şefkatli bir hayranlığa bıraktı. "Ne kadar inanılmaz olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Göğsümde bir duygu balonu şişerken gözyaşlarım gözlerimin arkasını sızlatıyor. Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Bunu ona ödeteceğiz, benim küçük balerinim. Sana söz veriyorum. Şimdiden çalışmalara başladık." Her bir göz kapağına saygılı birer öpücük kondurduktan sonra alnını benimkine dayıyor. "Şimdi söyle bana, onun ne yaptığını bilmemin seni terk etmeme neden olacağını neden düşündün?"

"Çünkü bu yüzden samimiyet konusunda bu kadar kötü olduğumu fark edeceğimi düşündüm."

Elimi tutuyor ve beni kanepeye geri götürüp kucağına çekiyor. "Orgazma ulaşmakta zorlanmak, yakınlaşmada kötü olmakla aynı şey değildir."

"Sadece o değil," diyorum temkinli bir şekilde, söylemek üzere olduğum şeyi itiraf etmekten utanarak. "Tekrar denemek için ne kadar acı verdiğinden çok korktum. Panikliyorum."

Beni incelerken kaşları birbirine çarpıyor. "Ama seks yaptığını söylemiştin."

"Yani, teknik olarak yaptım. Bir kere."

"*Tanrım*, bebeğim. Tecavüze uğramak seks değildir." Kollarını bana doluyor ve göğsüne sarılıyor. "Bunun kulağa çok boktan geleceğini biliyorum ama ilkinin ben olacağımı bilmek hoşuma gidiyor."

Geri çekiliyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Berbat değil. Rahatladım. Bana hasarlı olarak bakmandan daha kötü bir şey düşünemezdim. Gözlerinde o arzuyu görmeyi seviyorum. Bunu kaybetmek istemedim."

Kahverengi gözleri muziplikle parlıyor. "Bu dünyada seni daha az istememi sağlayacak hiçbir şey yok." Duraksıyor, üzerine bir kasvet çöküyor. "Yine de bilmeni istiyorum. Bu asla seksle ilgili değildi. İlk tanıştığımız o düğünde bile bana pençelerini batıran senin ruhundu. Yaşadığın her türlü boka rağmen neşeni kaybetmemen. Bana ilham verdin. Ve o günden beri her gün bana ilham vermeye devam ediyorsun."

Ruhum onun övgüsüyle uçuyor.

Kavanozdaki kelebek için yalnızca iki olası sonuç olduğunu düşündüğümde yanıldığımı fark ettim. Onu serbest bırakmak ya da kanatlarını koparmak yerine, yakalayan kişi ona gelişebileceği yeni bir ev de bulabilirdi. Korunaklı ama uçmak için bolca alanı olan bir yer.

"Conner'ın çağrısı araya girmeden önce mutluluğu seçmekle ilgili söylediklerini düşündüm. Haklı olduğunu anladım ve bugün olanlar da bunu kanıtlıyor. Senin sorunların ve benim sorunlarım mı? için mükemmel sayılırlar. Bu kadar doğru hissettirirken etiketlerin bana bunun yanlış olduğunu söylemesine izin veremem."

Heyecan ve endişe nabzımı baş döndürücü bir şekilde hızlandırıyor. Vücudumu Sante'nin kucağına doğru kaydırıyorum, ellerim onun gergin göğsünde dinlenirken Sante de kalçalarımı sıkıyor.

"Dün gece seni kaybetme düşüncesi beni mahvetti. Beni hiç kimsenin hissetmediği kadar güvende, seksi ve kendinden emin hissettiriyorsun." Sinirlerim gerildiği için başımı öne eğiyorum ama devam etmek için kendimi zorluyorum. "Seni seviyorum Sante Mancini. Seni seviyorum ve senin benim ilkim olmanı istiyorum."

"Seni mantığın ötesinde seviyorum. Her zaman da seveceğim. Ama bundan emin misin?"

Hiçbir şey için acele etmeye gerek yok."

"Acele etmiyor. Sana her baktığımda, bedenimin seni arzuladığını hissediyorum. Kalan korku, seksin iyi olabileceğini kendime kanıtlayana kadar geçmeyecek ve bunu bana verecek kadar istediğim ya da güvendiğim başka kimse yok."

"Bebeğim, bu gece senin gösterin var. Senin için ne kadar iyi yaparsam yapayım, biraz ağrın olabilir."

Sırıtiyorum. "Ben bir balerinim. Hiç ağrım olmadı. Ayrıca, açılış gecesinde o sahneye çıkıp varlığının hâlâ benimle olduğunu hissetmekten daha mükemmel bir şey düşünemiyorum."

"Lanet olsun, Tanrım. Buna nasıl hayır diyebilirim?"

Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce bir kalp atışı kadar sırtıtiyorum. Altımda sertleşiyor ve onu hissetme ihtiyacıyla kalçalarımın içgüdüsel olarak öne doğru sallanmasına neden oluyor.

Sante beni yatak odasına götürüyor. Perdeler hala kapalı, odayı yumuşak bir ışıltıya boğuyor.

Sante ayaklarımı yere koyarken, "Bu konuda tereddütlerin varsa, tek yapman gereken dur demek," diyor. "Yargılamak yok. Soru sormak yok. Bu benim için çok önemli. Bu konuda senden mutlak dürüstlük istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Doğum kontrolünden de bahsetmeliyiz. Dans işini şansa bırakamayacak kadar önemli."

Bunu anladığı ve bir öncelik haline getirecek kadar önemsedığı için minnettarım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Güzel çünkü ben temizim ve mecbur kalmadıkça aramızda bir şey olmasını istemiyorum."

Önce kendi gömleğini sonra benimkini çıkarıyor. Her seferinde bir madde, birbirimizi saygıyla soyduktan sonra yatağa geçiyoruz, tüm bu süre boyunca öpüşüyor, dokunuyor ve birbirimize tapıyoruz.

Altında sırtüstü yattığımda bana, "Seni boşaltacağım," dedi, "ve boşaltırken parmaklarımı içinde gezdirip seni hazırlayacağım. Ve ikinci bir orgazm için endişelenmeni istemiyorum. Mesele bu değil. Sadece sen, ben ve aramızdaki bağ."

"Tamam." Ne düşündüğünü bilmek beni rahatlatıyor. Aksi takdirde, tüm zaman boyunca onun beklentileri hakkında endişelenirdim. Umutsuzca onu memnun etmek istiyorum.

Sante'nin dili vücudumun birkaç dakika içinde daha fazlasını arzulamasını sağlıyor. İki parmağını içime soktuğunda, gerginliği hissediyorum ama rahatsız edici değil.

"Kesinlikle rahat, ama bunu halledeceğiz. Tamam mı?" diye beni rahatlatıyor.

Endişelenmeyecek kadar iyi hissediyorum ve aktif olarak onun devasa horozuna bakmamam yardımcı oluyor. Klitorisimi emdiğinde, tarif edilemez his, çabalarına yavaşça üçüncü bir parmak eklerken acı sancıdan uzaklaşıyor.

"Kahretsin, inanılmazsın. Tüm bunların benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." "Sadece senin."

"Aynen öyle," diye gürlüyor göbeğime doğru.

Çok dolu. Aman Tanrım.

On dakika boyunca vücudumla uğraşıyor - orgazm olmak için buna ihtiyacı olduğundan değil. Artık nasıl bir his olduğunu bildiğimden, vücudum ısı arayan bir füze gibi, hedefleri o mükemmel serbest bırakma anına kilitlenmiş durumda. Ama o benim tamamen hazır olmamı istiyor ve bunu gerçekleştiriyor. Vücudum patlayıcı bir orgazmın başlangıcıyla titrediğinde, parmakları uyarılmamın içinden süzülürken ezici sesler çıkarıyor.

Enfes bir salıvermeyle haykırıyorum, damarlarım parıldıyor olmalıyım ki sıvı zevkle dolup taşıyor. Sistemimi dolduran coşku, bir tür görünür elektrik akımı üretmeyecek kadar yoğun.

Sante yukarı çıkarken vücudumu öpüyor, kendime gelmem için zaman veriyor. Sonra üstümde, vücutlarımız aynı hizada. Gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim ruhumun derinliklerinde bir yere demir attığını hissediyorum.

"Seni iki hafta boyunca, dört yıl boyunca hiçbir şey durmuş bir bağımlı gibi izledim. Doyamıyorum ve da hiç sanmıyorum. Hayatıma anlam katıyorsun."

Yavaşça içime giriyor. Bedenim parmaklarının verdiği lezzetli hissi çabuk hatırlıyor ve daha fazlasını istiyor. O kadar özenli küçük hareketlerle ilerliyor ki, itmekten çok sürtünmeye benziyor, beklediğim acı asla gelmiyor. Dolu ve gergin hissediyorum ama en büyüğü şekilde.

İçime tamamen oturduktan sonra beni öpüyor. Dilindeki saplantının tadını alıyorum ve bu çok lezzetli. Beni sevme şeklini seviyorum.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde içime pompalamaya başlıyor, her yeni harekette biraz daha hareket ediyor.

"Amelie Brooks?"

"Mmmm?"

"Sensiz bir hayatı asla bilmek istemiyorum." Bakışlarımızı tekrar bir araya getirerek durdu. "Bana karım olacağını söyle. Sonsuza dek benim olacağını söyle."

Bana gerçekten evlenme teklif ettiğine inanamıyorum. Her şey çok hızlı... ve tamamen mükemmel.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Senin karın olacağım. Sonsuza dek senin."

Ben zevkle inleyene kadar hızını artırarak itişlerine devam ederken gözlerinde muzaffer bir sevinç parlıyor.

Onun içimde olması iyi hissettirdi, ama hız ve yoğunluk her şeyi çok daha iyi hale getirdi. Aradaki fark beni hayrete düşürüyor. İç duvarlarımın ona yapıştığını hissediyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü her kasıldıklarında tıslıyor ve inliyor.

"Uzun süre dayanamayacağım kadar sıkı," diyor nefesleri arasında, "ama muhtemelen en iyisi çok ağrımaman."

Şu anda bunun beni üzeceğini hayal bile edemiyorum ama o benden daha iyi biliyor. Ben sadece bu duygudan zevk alıyorum. İnanılmaz bir şekilde sikişinin daha da kalınlaştığını hissediyorum. Sertçe nefes alıyor, sonra bana yapışırken tüm vücudu sertleşiyor, yüzünü boynumun kıvrımına yaslamadan önce bir, iki ve son bir kez pompalıyor.

Sersemlik etrafımı sararken vücudumu ona sımsıkı sarılıyorum.

Be

n. *Ben yaptım.*

Seks yaptım... bir erkekle... ve bunu *sevdim*. Ve sanırım nişanlanmış olabilirim.

Sante bana bakmak için geri çekildiğinde, bir kahkaha attı.

Yüzümde gülünç bir sırıtma belirdi. "Tam olarak beklediğim yanıt bu değildi ama sanırım normalin bize göre olmadığını anladık."

"Sante?"

"Evet, bebeğim?"

"Ciddi ?"

"Hangi bölümden bahsettiğinizden emin değilim ama sanırım bugün söylediğim her sözde ciddi olduğum için bunun bir önemi yok."

"Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

"Açık olsaydı seni şimdi adliyeye götürürdüm."

Mümkünse sırıtışım genişliyor.

"Benim kızım nişanlıyken çok tatlı oluyor."
Kıkırdıyorum, sonra o çekilirken inliyorum.
"İyi misin?" diye soruyor
endişeyle. "Evet," diye yumuşak
bir şekilde onu temin ediyorum.
"Güzel, olduğun yerde kal. Müstakbel gelinimi temizleyeceğim, sonra da
ona biraz yemek getireceğim. Bebeğim bir yıldız olmak üzere."

CHAPTER 41

SANTE

PERSPEKTIF ÇOK TUHAF BİR YARATIKTIR. BİR BAKMIŞSIN BİR YIĞININ İÇİNE GİRMIŞSIN.

At boku ve gününüzün mahvolduğunu düşünün, sonra piyangoyu kazandığınızı öğrenin ve at bokunun yeni şans tılsımınız olduğuna karar verin.

Umberto'ya olanlardan dolayı mutlu değilim. Neresinden bakarsam bakayım bu bir trajedi ama artık geçmişte kaldı. Olanları değiştirmek için hiçbir şey yapılamaz. Ve eğer babamla olan olaylar bu şekilde gelişmeseydi, hala burada yeni nişanlıma öğle yemeği hazırlıyor ve kendimi dünyanın kralı gibi hissediyor olur muydum? Belki, ama bunu riske atmaktan nefret ediyorum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Buyurun. Hanımefendinin istediği gibi, beyaz üzerine hindi ve bir tutam mayonez. Keşke sizi daha güzel bir şeyle gönderseydim ama vaktimiz ancak buna yetiyor." Tabaklarımızı masaya koydum, sonra dolaptan cips aldım.

"Zaten böyle büyük bir geceden önce fazla bir şey yiyemem. Yine de her ihtimale karşı çantama bir protein bar atacağım." Sandviçinden doyurucu bir ısırık alıyor.

Onu yemek yerken görmeye bayılıyorum. Neden bu kadar çok sevdiğimi bile bilmiyorum ama kendi sandviçimi kendim yemek zorundayım yoksa tek yaptığım onu izlemek olur ve ben de onun gibi zaman sıkıntısı çekiyorum.

"Seni tiyatroya bıraktıktan sonra Renzo'yu ziyaret edeceğim. Sana söyleme fırsatım olmadı ama AG'nin dairesinde bazı iyi işler başardık."

"Siz onun yerine mi geçtiniz?" diye soruyor şaşkınlıkla. Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum. "Tabii ki girdik."

Çenesi kıpırdamıyor, yanağında çiğnenmemiş bir ısırık duruyor. "Bir şey bulabildin mi?" Tereddütlü sorusu umut ve endişenin karışımıyla yakanıyor.

"Endişelendiğiniz şey buysa, sizin ya da Lina'nın videosu yok. İhtiyacımız olanı aldık ve ayrıca annenden gelen ve onun Toplum'la olan bağlantısıyla ilgili olabilecek bir e-posta bulduk. Belirsiz ama bir anlaşma yapmışlar gibi görünüyor. Üye olduğuna dair bir kanıt bulamadık. Annenle yaptığı anlaşmanın rüşvetin bir parçası olduğunu düşünüyoruz. Sebepleri önemli değil. Önemli olan adaletin yerini bulacak olması."

Tüm vücudu gözle görülür şekilde yumuşar. Bu noktada, potansiyel tehlikelere karşı tetikte olmaya şartlanmış durumda. Umarım bir gün, ikinci bir koşullanma seti her şeyin yolunda gideceğine dair güvencelerle hemen yanıt verir. Yıllar alabilir ama benim gözetimimde güvende olduğunu kanıtlayacağım.

Sandviçimin son parçasını da atıştırıyorum ve o işini bitirirken mutfakı temizliyorum. "Sen hazırlanırken ben de yukarı çıkıp Freya'yı alacağım."

"Teşekkür ederim! Siz dönene kadar ben de gitmiş olurum."

Bir saat sonra Freya eve döndü, Amelie güvenli bir şekilde tiyatrodan ve ben de Renzo ile oturup iş ve gelecek hakkında konuşuyorum.

"Amelie büyük gece için hazır mı?" diye soruyor oturma odasında rahatlar.ken.

"Sanırım ben ondan daha gergin olabilirim," diye mırıldanıyorum biraz da mizahla.

Öfkelendi. "Sevdiğin kadının bir ayıyla kapışmasını izlemeyi denemelisin. Neredeyse altıma sıçıyordum."

Gülmek zorundayım. "Umarım bu, asla geçmek zorunda kalmayacağımız bir köprü olur." "İşler iyi gidiyor o zaman?"

"Öyle de diyebilirsin." Bir gülümseme yüzümde zorbalıkla ilerliyor. "Benimle evlenmeyi kabul etti."

"Sık beni. Tebrikler." Renzo elimi sıkmak için uzandı.

"Sağ ol dostum. Geri dönmek benim için kesinlikle doğru bir hamleydi. Ondan kız kardeşini bırakıp Sicilya'ya geri dönmesini isteyemezdim, bu yüzden burada kalacağımı bilmeni istiyorum. Sadakat yemini etmek ve kendimi sana kanıtlamak için elimden geleni yapmak istiyorum."

Bakışları beni dikkatle inceliyor. "Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok Sante. Seninle çalışmak benim için bir onurdur."

Kahretsin, bu beklediğimden daha sert vurdu.

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Bunu takdir ediyorum. Yine de, farkında olmanız için size söylemem gereken bir şey var."

Devam etmem için kaşlarını kaldırdı.

"Umberto'nun üvey kardeşimiz olduğunu öğrendim. Artık tartışmalı bir konu ama bilmen gerektiğini düşündüm, özellikle de onu öldürdüğümü düşünürsek."

Metanetin efendisi irkilmiyor bile. "Kulağa soğuk gelebilir ama annen benim ailemdi. Bir hainin piç oğlu benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Renzo asla yumruk atmazdı.

Saygılı bir şekilde başımı sallayarak çenemi eğiyorum. Kabul etsem de etmesem de konunun burada bittiğini açıkça belirtti ve ben de buna uymaktan mutluluk duyuyorum. "Geriye John Talbot ve dün başladığımız işi bitirme meselesi kalıyor."

"Onun bir şey yaparken yakalanması gerekiyor, herhangi bir şey. Onun konumundaki biri için federallerin olaya dahil olması fazla zaman almaz. Onlara ihbarda bulunabiliriz ama isimsiz bir ihbarın onlara olası bir sebep vermek için yeterli olacağını sanmıyorum. İsimsiz bir ihbarın bize kadar ulaşmasından ve Lina ile Amelie'yi etkilemesinden endişe ediyorum."

"Her zaman bir şeyler sahneleyebiliriz."

"Yapabiliriz ama bence bu, ona karşı açılan davanın sorunlu sonuçlanması riskini de beraberinde getirir. Gerçeğe ne kadar yakın olursak o kadar iyi olur."

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum. Nereden geldiğini anlıyorum ama bu pisliğin bir an önce sokaklardan çekilmesini de istiyorum. Amelie'nin açılış gecesi için şehirde olmayacağını teyit ettik, bu rahatlatıcı ama temelli gitmesini istiyoruz.

"Sonsuza kadar sürmez," diyor Renzo, hayal kırıklığını hissederek. "Adam hakkında bildiklerimizi göz önünde bulundurursak, bir şeyler ayarlamamız en fazla bir hafta sürer. Onun için geldiğimizden haberi yok. En iyisi acele etmemek ve işi doğru yapmak."

"Evet, tamam. Oran ve Tommy ile görüşüp bir fikirleri olup olmadığını öğreneceğim."

"Güzel, bu arada kızınızın açılış gecesi var. Bütün hafta dikkati çok dağınık olacak."

"Doğru," diye itiraf ediyorum, keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Talbot parmaklıklar ardına girene ya da ölene kadar (hangisi önce gelirse) başka bir şey .

"Bu akşam için biletlerimiz var, orada görüşürüz."

Ayağa kalktım ve bir kez daha el sıkışmak için uzandım. "Sağ ol dostum. Bu ikimiz için de çok anlamlı. Mellie'nin tanıdık yüzler görmekten heyecan duyacağını biliyorum."

Renzo beni kucaklayarak şaşırtıyor. "Seninle gurur duyuyorum, evlat," diyor, sözlerini renklendiren bir duygu belirtisine izin vererek. "Daha önce söylediğimi sanmıyorum ama evine hoş geldin."

Minnettarlık boğazımı sıkıyor ve cevap vermemi engelliyor. Bunun yerine başımı sallıyorum ve gözlerimdeki saygı ve takdirin benim adıma konuşmasına izin veriyorum.

Amelie'nin dairesine dönerken bir tür aydınlanma yaşıyorum.

Sicilya'da geçirdiğim süre boyunca değiştiğim her şeyden memnun olsam da, New York'a döndüğümde çok önemli bir unsurun hala eksik olduğunu fark ettim. Gerçekten mutlu değildim. Ailem binlerce kilometre uzaktayken nasıl mutlu olabilirdim ki?

Renzo ile ilişkiyi düzeltmek ve nihayet kız kardeşimle konuşmak... Bunlar beni yıllardır hissetmediğim bir hafiflikle doldurdu. Lazaro Amca ve ailesi bana karşı çoğunlukla iyiydi. Rollerini takdir ediyorum ama onlar benim gerçek ailem değil. Ben bu şehre, beni yetiştiren insanlara ve sevdiğim kadına aitim. Onlar hayatımın en önemli parçası.

Bu düşünce beni yolumda durdurdu ve yönümü değiştirmeme neden oldu. Eve gitmeden önce uğramam gereken bir yer daha var. İşleri yoluna koymak için bir şansım daha var ve bu sefer işi berbat etmeyeceğim.

CONNER'IN BAKIŞI kıcıma hızlı bir tekme gibi çarpıyor. Yarı gülümsüyorum, yarı yüzümü buruşturuyorum çünkü onun hoşnutsuzluğunun tüm şiddetini hak ediyorum.

"Beni yere sermeden önce, özür dilemeye geldim." Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum.

Hâlâ memnun görünmüyor ama bu beni kapıdan içeri sokmaya yetiyor. "Otursana. Çocuklarla birlikte döndü. Gidip onu getireyim."

O kayboluyor ve birkaç dakika sonra kız kardeşim bana katılıyor. Gülümsemesindeki hüznü görüyorum ve bunu oraya koyduğum için nefret ediyorum. Onun kadar sevgi dolu biri

Noemi asla üzülmek zorunda kalmamalı. Bunun gerçekçi olmadığını biliyorum ama en azından kendimi buna sebep olmaktan alıkoyabilirim.

"Hey, Em. İyi misin?"

"Evet, çocukları . Ne oldu?"

Yanına gittim ve yıllar önce yapmam gereken bir şeyi yaptım. Ona sarılıyorum. Kollarımı ona doladım ve bir ömür boyu süren sevginin oluşturduğu bir kucaklamayla sarıldım. "Çok üzgünüm, Emi. Uzun bir dört, neredeyse beş yıl olduğunu ve sana cehennemi yaşattığımı biliyorum ama artık bitti." Geri çekiliyorum ve ciddiyetle gözlerinin içine bakıyorum. "Senin için buradayım, çocuklar için. Geri döndüm ve yemin ederim seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Oh, *Sante*. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın," diyor titrek bir sesle, gözleri camlaşarak. "Senin için endişelendim, hepsi bu."

"Seni pek çok açıdan hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim. Bu yüzden seninle yüzleşmek benim için çok zor oldu ama bu çok bencilceydi. Sen benim Küçük Büyük'ümsün. Seksenli yaşlarımıza geldiğimizde bile *her zaman* benim Küçük Büyük'üm olacaksın."

Boğuk bir hıçkırık sesi çıkarıyor ve bana doğru atılarak sıkıca sarılıyor.

"Daha bitirmemiştin," diye takılıyorum, onu kendime yakın tutarak. "Benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi sana söyleyemedim. Senden daha inanılmaz bir kız kardeş isteyemezdim."

Noemi hıçkırık hıçkırık ağlama krizine giriyor. Conner yüzümü yeniden düzenlemeye hazırmış gibi köşeyi dönüyor ama sarıldığımızı görünce duruyor.

"Özür dilerim. H-h-hormonlar yüzünden," diye gözyaşlarını zorluyor.

Gülümsüyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Endişelenme, Em. Mutlu gözyaşları olduğu sürece istediğin kadar ağlayabilirsin."

Göğsüme doğru başını sallıyor. Conner tekrar gözden kayboluyor ve ben de sonunda yanımda taşıdığım suçluluk dağından ilk kayayı bir kenara atıyorum.

CHAPTER 42

AMELIE

BROADWAY PERFORMANSLARININ ÇOĞU PERŞEMBE'DEN PAZAR'A KADAR DEVAM EDER.

arada dinlenmek. Açılış geceleri genellikle Perşembe ya da Pazar günü olarak planlanır. Bu sefer açılışı Pazar günü yapıyoruz, ki ben bunu tercih ediyorum çünkü bu ilk büyük performansın heyecanından sonra birkaç gün izin anlamına geliyor. Ayrıca daha erken bir gösteri anlamına da geliyor. Perde beş buçukta açılıyor ve neredeyse geldik.

Isınmak ve son dakika sorunlarını ele almak için hafif bir prova yaptık -Her şeyden çok sinirleri yatıştırmak için. Yönetmenimiz gözyaşları içinde bir moral konuşması ve teşekkür konuşması yaptı ve bu geceki seyirciler arasında eleştirmenler ve muhabirler olduğunu hatırlattı. Sanki unutmamız mümkünmüş gibi.

Işıklar ve ses kontrol edildi ve orkestra ısınıyor. Oyuncular tamamen kostümlü ve Hazel ile ekibi herhangi bir gardırop arızasıyla ilgilenmek için hazır. Ve en önemlisi, seyirciler tiyatroya girmeye başladı.

Aylar süren yorulmak bilmez hazırlıklarımız sınanmak üzere.

Kulisteki hava, hepimiz piyangoyu kazanmışız ama aynı zamanda rahatsız etmek istemediğimiz uyuyan bebeklerle dolu bir odamız varmış gibi elektrikli ama bastırılmış. Sahnede sesimizin duyulmadığı soyunma odasında bile herkes kısık sesle konuşuyor.

Açılış gecesi heyecanına bayılırım. Elbette midem düğümleniyor ama aynı zamanda baş döndürücü bir rahatlama ve beklenti duygusu da var. Bu benim ilk başrolüm olduğu için bu gece daha da fazla. Kendimi kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.

Bu onura layık olsa da, benim için sadece bir çift göz önemli. Tam olarak nerede oturacağını biliyorum, o yüzden bu gece onun için dans edeceğim.

"Hey, hazır mısın?" Kaslarımı sıcak tutmak için gerinirken Hazel bana katıldığında soruyor.

"Kesinlikle." Ona sırtıyorum. "Her şeyi hallettin mi?"

"Evet, Melody'nin başlığı yerinde durmayı reddetti ama artık onun içine gömülmesi gerekebilir. O şey hiçbir yere gitmiyor."

"Muhtemelen kafa derisinin bir kısmını kaybetmeyi, önemli bir anda o şeyin etrafta uçuşması riskine tercih ederdi. Ben tercih ederdim, biliyorum."

Hazel homurdanıyor. "Hey, yeni adamın bu gece burada olacak mı?"

"Öyle." Sırıtişım bulaşıcı. "Haze, daha önce bir şey söylemedim çünkü yüzüğüm falan yok ama evlenme teklif etti."

Çenesi yere çarptı. "Ne?" diye haykırır.

"Biliyorum, çılgınca hızlı görünüyor, ama bu sadece... doğru."

Bir an için bana bakakalıyor ve sonra sanki gerçekliğe geri dönmek istercesine başını sallıyor. "Hey, doğru olduğu zaman doğrudur. Aileleriniz yakın, bu da yardımcı oluyor ama yine de çok şaşırdım. Mellie, *nişanlanmışsın!*" Beni sınırdan agresif bir kucaklamaya çekti. "Senin için çok mutluyum. Ve cidden, bana evlenmek için yalvaran bir adamım olsaydı, ben de evet derdim."

Sante'nin yalvarma düşüncesine kıkırdıyorum çünkü bu asla gerçekleşmez. Muhtemelen yalvarmadan önce beni evliliğe ikna ederdi. Bu küçük bilgiyi kendime saklıyorum. İlişkimizin eşsiz doğasını kabul etmiş olmam herkesin anlayacağı anlamına gelmiyor.

"Tamam, bırakayım da esnemeye devam et. Bu akşamki partiye katılacaksın, değil mi?" Beklentiyle bana bakıyor.

"Evet," diye onu temin ederim. "Orada olacağım." "Mükemmel. Onları orada öldürün!"

Çıkarken ona abartılı bir öpücük konduruyorum, sonra da AirPods'umu takıp havaya giriyorum. Performanslardan önce dinlediğim ilham verici bir çalma listem var. Sözler beni güçlendirirken, müzik de odaklanmama yardımcı oluyor. Gösterinin başladığını haber veren alarmım çaldığında, hayatımın performansına hazır oluyorum.

Prodüksiyon, Andrey ve diğer dansçıların sahnede, ünlü Moulin Rouge'daki cümbüşlü bir sahneye akan trajik ama cazip bir müzikal numarayla sahneyi hazırlamasıyla açılıyor. Bu benim işaretimdi.

Derin nefes al. Bu iş sende.

Sahneye adımımı atar atmaz bir spot ışığı üzerime kilitleniyor ve Andrey'nin karakteri uzaktan beni görürken tüm sahne ağır çekime giriyor. Işık, tempo ve müziğin değişimi enfes. Seyirciye bakmadığım halde, onların büyüldüğünü hissediyorum. Yüzlerce büyülenmiş müşterinin sessiz durgunluğu.

Heyecan sarhoş edici.

Sahneyi geçerken ilk dans sekansımı gerçekleştiriyorum. Diğer tarafa geçtiğimde, Andrey'nin karakteri tepki verirken bir an durgunluk yaşıyorum. Normalde seyirciye asla bakmam ama Sante'nin orada olduğunu bildiğim için kendimi tutamıyorum. Onu görmek istiyorum. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum, bu yüzden göz atmak sadece bir saniye sürecek.

Bakışlarımın hedefini aramasına izin veriyorum ama asla o kadar uzağa gidemiyor. Onun yerine gözlerim, yüzündeki iğrenç sırıtışla birlikte bana gülen uğursuz bir çift mavi gözle kilitleniyor.

John Talbot burada, üçüncü sıradan benimle alay ediyor.

Kafamın içinde bağırmaya başlayan seslerin kakofonisine karşı koymak zorundayım.

Şimdi zamanı değil. Odaklanmalısın!

Kas hafızası için Tanrı'ya şükürler olsun. Vücudum belirli işaretlerle otomatik olarak bir adım dizisinden diğerine geçiyor. Bu arada düşüncelerim duygularla dolup taşıyor. Onu gördüğümde dehşete kapılıyorum. Bana musallat olmaya devam ettiği için öfke. Belirsizlik ve hayal kırıklığı ve neredeyse yelpazedeki diğer tüm olumsuz duygular... biri hariç.

Utanc verici.

Eskiden bunun olmasını engelleyemediğim için çok utanırdım. Ama şimdi sırrım ortaya çıktı ve utancımı da beraberinde götürdü.

Ben yanlış bir şey

yapmadım. Canavar olan

o.

Asıl utanması gereken o.

Asıl cezalandırılması gereken o.

Dünyanın onun ne yaptığını bilmesi gerekiyor ve bunu gerçekleştirebilecek tek kişi ben olabilirim. Sante ve diğerleri onun öyle ya da böyle cezalandırılmasını sağlayacaktır ama ben gerçeğin söylenmesini istiyorum.

Artık korkmadığımı bilmesini istiyorum.

Artık beni kontrol edemez.

Dakikalar önce kafamdaki kaos, yankılanan bir berraklığa doğru süzülüyor. Kendimi tekrar müziğin içine bırakıyorum, kalan tüm duyguların

dansla ifade ettim. Araya girdiğimizde, hayatımda hiç olmadığım kadar kendime güveniyor ve kendimle gurur duyuyorum. O kadar kendimden eminim ki, perde arkamdan kapanmadan saniyeler önce sahnenin önüne doğru adım attığımda kariyerim hakkında endişelenmiyorum bile.

Bazı şeyler kariyerdan daha önemlidir.

Artık ailemi korumak gibi bir derdim olmadığına göre, dürüstlük ve adaleti ön planda tutabilirim.

Arayı işaret etmek için ışıklar yanıyor ama kimse kıpırdamıyor. Herkes merakla beni izliyor. Sahne arkasındaki dansçıların fısıltılarını duyabiliyorum, bana neler olduğu konusunda panikliyorlar. Yaptığım şeyin büyüklüğüne rağmen, kendimi son derece sakin hissediyorum.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," diye sesleniyorum ciğerlerimin derinliklerinden gelen sesimi yansıtarak. "Böldüğüm için özür dilerim ama ele alınması gereken bir konu var. Neredeyse beş yıl önce, on yedi yaşındayken John Talbot bana tecavüz etti."

Seyircilerin hep birlikte nefesi kesilir.

"Tekrar ediyorum, bu gece buraya bunun için gelmediğinizi biliyorum ve özür dilerim. Ancak, Bay Talbot bu gece bize katılmakla kötü bir seçim yaptı ve yıllardır beni tehditlerle susturmuş olsa da, artık sessiz kalmayacağım." Gözlerinin içine bakıyorum -öfkeyle irileşiyor- sonra bakışlarımı salonun arka tarafına doğru kaldırıyorum. "Güvenlik gelip bu adama dışarı kadar eşlik ederse çok memnun olurum."

Talbot hareket etmiyor. Oturmaya devam ediyor, buzbakışları bana kilitlenmiş.

Her seferinde bir düzine kişi salonun dört bir yanındaki koltuklardan kalkıyor. Yüzlerini tek tek tarıyorum ve Conner ve Noemi, Renzo ve karısı Shae, Sante, Tommy, Oran ve Lina, Pippa ve Bishop, Stormy ve Torin ve hatta Mama G'nin yanı sıra daha pek çok kişinin ayakta durduğunu ve Talbot'a hançer gibi baktığını görüyorum.

Hepsi benim için burada.

Sevgilerini ve desteklerini göstermek için. Çünkü onlar ailem -benim ailem- ve gerçek aileler birbirleri için bunu yapar. Başından beri yanımdaydılar. Ben sadece bunu göremeyecek kadar travma geçirmiştım.

O kadar minnettarım ki korseli üstüm kalbimin doluluğundan geriliyor.

Talbot sonunda gösterimizin saçmalığı karşısında eğlenmiş gibi etrafına bakınıyor. İki üniformalı güvenlik görevlisi sırasının iki ucuna geldiğinde, yavaşça ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledikten sonra bana kötü niyetli bir bakış fırlattı

Sırıtarak. "Avukatımdan haber alacaksınız." Sözcükleri sanki hiç sinirlenmemiş gibi rahatça söyleniyor ama gözlerinde şiddet parlıyor.

Bacaklarımı kararsız hissettirmeye yetiyor. Onlara güçlü kalmalarını emrediyorum, bu canavara herhangi bir zayıflık göstermek istemiyorum. Yönetmenimin sessiz bir destekle sahnede bana katıldığını hissettiğimde, meydan okurcasına kollarımı kavuşturuyorum ve Talbot'un çıkışını izliyorum. Tiyatrodan utanç yürüyüşünü yapmadan önce bana son bir kez ters ters bakıyor, Sante ve Oran da onun alayına katılıyor.

Ben yaptım.

Yıllardır bana musallat olan şeytana karşı koydum. Karşı koydum.

Gurur beni tüylü kanatlarıyla sarıyor ve bana bildiğimden daha güçlü olduğumu söylüyor.

"Sabrınız için hepinize teşekkür ederim ve gösterinin geri kalanının tadını çıkarın." Bir balerinin selamını veriyorum, sonra başım dik ve kalbim kabarmış bir şekilde yönetmenimi sahne arkasında zarifçe takip ediyorum.

CHAPTER 43

SANTE

HAYATIM BOYUNCA BU KADAR CESUR BİR ŞEY GÖRMEDİM.

hayat. Amelie'nin zarafeti, kararlılığı, gücü ve sadakati zaten beni sürekli bir hayranlık içinde tutuyor ama bu gece yaptıklarını anlatmaya kelimeler yetmez. Ölçülemeyecek kadar inanılmaz ve o *benim*.

Hayatımın her lanet gününde ona layık olmak için çabalayacağım.

Bu arayıştaki ilk görevim John Talbot'un cehennemde çürümesini sağlamak.

Oran ve ben Talbot ve korumaları lobiye kadar takip ettik. O şerefsizin hiçbirimiz fark etmeden nasıl olup da tiyatronun ortasına kadar geldiğini hiç bilmiyorum. Gösteriye bileti olduğunu bile fark etmedik, yoksa o orospu çocuğunun kapıdan içeri girmemesini sağlardım.

Korumalardan biri Talbot'u çıkışa gitmeye çalışırken ofis alanına doğru yönlendiriyor. AG onunla yüzleşmek için dönüyor ama beni görünce bir an duraksıyor. Beni haftalar önceki vale olarak düşünürken aklından geçenleri neredeyse duyabiliyorum. Benimki gibi dövmelelerin özelliği tanınabilir olmalarıdır, bu hem iyi hem de kötü bir şey olabilir. Bugün, paha biçilemez.

Bu doğru, pislik. Seni yakaladık.

Muhafıza dönerek alay ediyor. "Bir deli sahnede suçlamalarda bulunuyor diye beni burada tutamazsınız."

"Yapabiliriz ve yapacağız da. Tiyatro politikası, tüm olayların yetkililere bildirilmesi yönündedir. Polisler buraya gelir ve gitmekte özgür olduğunuzu söylerse gidebilirsiniz."

"Bu taciz ve haksız tutuklamadır. Burada kiminle uğraştığınız hakkında bir fikriniz var mı? Sabaha kadar ikinizi de kovduracağım."

İlerledim ve New York eyaleti başsavcısına hissedilir bir şiddetle baktım. "Bu binadan çıkıp gidersen seni gözaltına alırım. Sana şimdiden söz veriyorum, bu seçenek hoşuna gitmeyecek."

Talbot sert görünmeye çalışarak bakışlarını dik tutuyor ama bacaklarını uzatıp imtiyaz almak için bize katılan insan kalabalığına bir göz attıktan sonra geri çekiliyor. Ofise doğru hışımla ilerlemeden önce sessizce tıslayarak, "*Benimle hiç karşılaşmamış olmayı dileyeceksiniz*," dedi.

Onları takip etmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. Hızlı bir arama yaptım.

"Ben Malone," diye cevap verdi memur. Numarasını Amelie'ye vermişti ve ben de tedbiri elden bırakmamak için telefonuma kaydetmiştim.

"Efendim, ben Isaac, Amelie Brooks adına arıyorum. Birkaç hafta oldu ama gece bir adam evine zorla girdikten sonra onun dairesine gelmişsiniz. Bu size bir şey hatırlattı mı?"

"Kimden bahsettiğinizi çok iyi biliyorum. O iyi mi?"

"O iyi, ama kendisine tecavüz eden ve onu takip eden adamla yüzleşmeye karar verdi. Metropolitan Opera Binası'ndayız. Açıklayacak vaktim yok ama bu adamın kaçmaması için sana burada ihtiyacımız var." İstedigimi elde edeceksem egomu okşamaktan çekinmem.

"Oradan çok uzakta değilim ama görevde değilim. Üniformalı olmayacağım."

"Üniformalılar çoktan çağrıldı ve tiyatro güvenliği adamı gözaltına alıyor, ancak burada durumu bilen birine ihtiyacımız var."

"On dakika içinde orada olurum." Hat kesildi.

Kahretsin, evet, şimdi onu taşaklarından yakaladık.

Ofiste onlara katıldığımda Talbot telefonda biriyle konuşuyor. Oran'a başımı hafifçe sallayarak her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylüyorum. İki üniformalı memur gelene kadar beş dakika daha bekliyoruz. Güvenlik görevlisi onlarla el sıkışıyor, sonra da durumu açıklıyor. Talbot yeni dinleyicileri üzerinde çok daha etkili olacak şekilde tehditlerine geri dönüyor. İki polis endişeyle birbirlerine bakıyor.

"Bay Talbot haklı. Genç bayan bir rapor hazırlamak istiyorsa, bunu yapabilir, ancak bu arada onu gözaltına almak için bir nedenimiz yok."

Konuşma sırası bende. "Yüzlerce insanın önünde durdu ve başına gelen en acı verici, en korkunç şeyi anlattı ve siz ikiniz bunu görmezden mi geliyorsunuz?"

Yine belirsiz bir bakış alışverişinde bulunurlar.

İçlerinden biri kararlı görünmeye çalışarak, "Onun sözüne karşı onun sözü," diyor. "Elinde bir kanıt olmadan ortalıkta dolaşp suçlamalarda bulunamaz."

Eğer o orospu çocuğunu , boğardım.

"Onun gibi kadınların konuşmaktan korkmasının sebebi senin gibi amcıklar." Her kelime dişler gıcırdatılarak söyleniyor.

Oran öksürüyor, kendimi toparlamam için beni uyarıyor.

"Bu kadar," diye araya giriyor Talbot. "Ben ." Kapıyı açtığında Memur Hotshot'ı diğer tarafta bulur.

"Görünüşe göre partiye son gelen benim." Malone odayı tarar, manzarayı inceler.

"Sen de kimsin lan?" Talbot talep ediyor.

Malone rozetini kemerine takmak için acele etmiyor. "Memur Dean Malone. Anladığım kadarıyla bu geceki olay devam eden bir soruşturmayla ilgili."

"Ne oluyor lan? Soruşturma falan yok. Bunların hepsi saçmalık."

Malone öne çıkarak Talbot'u odaya geri çekilmeye zorladı. Meseleyi açıklığa kavuşturma vakti geldi.

"Memur Malone, Amelie bu gece sahnede Bay Talbot'un dört yıl önce kendisine tecavüz ettiğini ve o zamandan beri kendisini tehdit ettiğini kabul etti. Dairesine giren adamın o olduğundan şüpheleniyor ama gerçeği söylemekten korkuyor. Sabah ilk iş olarak ifadesini değiştirecek ve diğerlerinin yanı sıra reşit olmayan birine cinsel saldırı suçlamasını da ekleyecek."

"Onun dairesine hiç girmedim," diye karşı çıkıyor Talbot, ilk yalanladığı şeyin tecavüz olmamasının ne kadar suçlayıcı görüldüğünün farkında bile değil. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben John Talbot'um -benim için çalışıyorsunuz Memur Malone- ve bu insanlar bana tuzak kuruyor."

Malone, Talbot'la göz göze geliyor, onu yavaşça aşağı yukarı süzüyor, sonra bana dönüyor ve yaşlanan sübyancıyı tamamen görmezden geliyor.

"O geceyle ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Ortaya çıkıp gerçeği söyleme riskini aldığı için mutluyum."

"Ne?" Talbot feryat ediyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu kadar. Ben gidiyorum buradan." Malone'u geçmek için hamle yapar, Malone iki saniye içinde önce bir bileğine, sonra da diğerine kelepçe takar.

"Oturmamızı önerecektim ama bunu istasyonda yapmayı tercih ediyorsanız, buyurun." Talbot'u kolundan tutarak yönlendirir. AG itiraz eder, sonra lobinin hâlâ izleyicilerle dolu olduğunu fark eder ve sessizliğini korumak için

dikkatleri üzerine çekmekten kaçınıyor. İki dalkavuk polis de benzer şekilde sessizdir, görünüşe göre herkesin bu işe karıştıklarını unutacağını ummaktadırlar.

Malone'u arabasına kadar takip ediyorum ve Talbot'u arka koltuğa oturtuktan sonra onu kenara çekiyorum.

"Dinle, nihayet dün gece bana bu konuyu açtı. Bunu kamuoyuna açıklamak gibi bir planı yoktu ama adamın programa katılması bardağı taşıran son damla oldu. Saldırıyı filme aldığını iddia ettiğini bilmeniz gerekiyor - bunca yıldır bunu koz olarak kullandı. Bu ve gücü. Siz gelmeden önce bu iki pisliği taşaklarından yakalamıştı. Sana söylüyorum, bu büyük bir olay. Federallerin bu işe karışması gerekecek."

Malone söylediklerimi anlayarak yavaşça başını sallıyor. "Başka bir deyişle, sakın işi berbat etme."

"Birbirimizi anladığımızı duyduğuma sevindim," diyorum saygıyla.

O gün Amelie'yi karakola çağırdıktan sonra Malone'u araştırdım. Adam hakkında en ufak bir pislik bulamadım. Hiçbir bağlantı ya da söylenti yok. Düdük gibi temiz. İşini doğru nedenlerle yapan çok az kişiden biri. Aynı takımda olmayabiliriz ama buna saygı duyuyorum.

"Soyadı olmayan Isaac, bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

Eğlence dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Adım Sante Isaaco Mancini. Renzo Donati'nin kuzeniyim ve ailenin bir üyesiyim." İsmimi tanıyacağını ve ne demek istediğimi anlayacağını biliyorum.

Malone başını sallar. "Tanrım, gırtlığına kadar mafyaya batmış."

Ayıldım, bakışlarım onunkilerle kilitlendi. "Bu ona zarar vermediği anlamına gelmez. O canavarın sokaklardan çekilmesi gerekiyor. Onun parmaklıklar ardında yerini bulduğunu görmek istiyor, ki bu benim için sorun değil. Ama öyle ya da böyle, suçlarının bedelini ödeyecek."

"Doğru yapıyorsun," diyor içtenlikle.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve elimi uzatıyorum. "Beni pişman etme." Bu sözlerle yollarımız ayrılıyor, ancak gelecekte tekrar görüşeceğimizden şüpheleniyorum. Onun gibi iyi polisler her zaman kötü bir uçuk vakası gibi ortaya çıkar.

İçeride, ışıklar loş ve orkestra müziği tiyatro kapılarının ötesinden dışarı süzülüyor. Kızımın parlamasını izleme zamanı.

CHAPTER 44

AMELIE

SAHNEDE HIÇ BU KADAR HARIKA HİSSETMEMİŞTİM. ÇOK ILHAM VERİCİ. KALBİMİ KOYDUM VE

ve performansın sonunda iki ekstra perde çağrısı yapmak zorunda kaldık. Seyirciler doyamadı. Ünlü bir eserin yeni bir formata uyarlanmasına seyircinin tepkisinin ne olacağını söylemek her zaman zordur. Yönetmenimiz bu geceden sonra rahat bir nefes alabilir. Eleştiriler olağanüstü olmalı.

Umarım aradaki sansasyonel olay haberi, performansın kendisi hakkındaki konuşmaları gölgede bırakmaz. Elden bir şey gelmez. Büyük bir etki bıraktığıma eminim ama bir an bile pişman değilim. O geceyi nasıl idare ettiğimle inanılmaz gurur duyuyorum.

Oyuncu arkadaşlarımın daha ihtiyatlı olmadığım için üzülebileceğinden biraz endişeliydim, ta ki dansçılar birbiri ardına kulise yaklaşp bana sarılıp cesaretlendirici sözler söyleyene kadar. Yönetmen mi? O kadar da değil. Destek gösterisine rağmen, aradan sonra bana tek kelime etmedi. Ve bunu tamamen anlıyorum. Onun adı prodüksiyonun başarısına ya da başarısızlığına bağlı.

Dansçılar, bizi bekleyen aile ve arkadaşlarımızı görmek için ana salona dönmeden önce seyircilerin dışarı çıkmasına izin veriyor. Bir düzineden fazla insan sadece benim için bir araya toplanmış, ancak benim gözlerim sadece birini görüyor. Yeterince yaklaştığım anda kendimi Sante'nin kollarına atıyorum. Bir kahkaha atıyor ve beni etrafında döndürüyor.

Tebrik yağmuruna tutuldum ve övgülerle yıkandım. Tüm yorumlar AG'den ziyade benim performansım etrafında dönüyor ve ben buna minnettarım. İyiye odaklanmanın ve geçmişi bırakmanın zamanı geldi. Bu gece bir kutlama gecesi.

"Tiyatro, Skylark'ta bir after-party düzenliyor. Hepiniz istediğiniz kadar geç ya da geç saatlere kadar katılabilirsiniz." Pazar akşamı ve çoğunun küçük çocukları var, bu yüzden çok fazla kişinin gelmesini beklemiyorum, ama etrafta başını sallayanlar yoksa lanet olsun.

"Harika! Hemen üstümü değiştireyim, seninle orada buluşuruz." Dönmeye başlıyorum ama bir el bileğimi kavrayıp beni geri döndürüyor. Sante beni doğruca tutkulu bir öpücüğün içine çekip, vücudumu 1930'ların film setlerinden fırlamışız gibi geriye doğru eğdiğinde nefesim kesiliyor.

Ailemiz ve arkadaşlarımız ıslıklarla ve çığlıklarla bizimle alay ediyor. Yüzümden hiç gitmeyen o önlenemez sırıtış sayesinde onu zorlukla öpebiliyorum.

Sante bize hak veriyor ve fısıldıyor, "Seninle gurur duyuyorum."

"Sen olmasaydın asla olmazdı." Onun sarsılmaz desteği ve gücü beni hiç beklemediğim şekilde güçlendirdi.

O sırıtış geri döndü ve onun yüzünde de aynı sırıtış belirdi. Ayak parmaklarımın üzerinde doğruluyorum ve aceleyle uzaklaşmadan önce dudaklarına hızlı bir şaplak atıyorum. "dönerim!"

Parti için getirdiğim elbise olağanüstü. Keşke saçımı topuz yapmasaydım ama bu işin doğasında var. Bu şeyi düzgün tutan beton ben düş alana kadar hiçbir yere gitmiyor. Bu yüzden yarı film yıldızı, yarı kütüphaneci gibi görüneceğim.

Döndüğümde Sante dikkatle beni inceliyor. "Seni bu şekilde insan içine çıkarırken rahat olduğumdan emin değilim. Sonunda hapse gireceğim." Şaka yapıyor. Çoğunlukla.

Sırıtıyorum. "Bırak baksınlar. Eve birlikte gideceğim tek erkek sensin." Onaylarcasına homurdanıyor ve sırıtışımı yörüngeye gönderiyor.

Biz vardığımızda grubumuz ilk içkilerini içmek üzereydi. İki bar masasının etrafında toplanmışlar, kümeler halinde hareketli sohbetler devam ediyor. Gruba kolayca dahil oluyoruz ve alkışlar ve kucaklaşmalarla karşılanıyoruz.

"Şampanya?" Sante soruyor.

"Evet, *lütfen*" diye coşkuyla cevap veriyorum, o da kalabalığın arasında kaybolmadan önce sırıtıyor. Geri döndüğünde, aile ve arkadaş grubumuzun dikkatini çekmek için kadehini kaldırıyor.

"Amelie ve kendi adıma, bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Burada olmanız bu büyük açılış gecesini çok daha özel kılıyor. Mellie'nin size teşekkür edebileceğini biliyorum ama sahneyi bir süreliğine çalmak istedim çünkü yapmam gereken önemli bir şey var ve hepinizin burada olması mükemmel bir fırsat. Görüyorsunuz, Amelie benimle evlenmeyi nezaketle kabul etti."

Etrafımızdaki herkes nefes nefese kalıyor ve ciyaklıyor - en azından kadınlar öyle yapıyor. Erkekler çoğunlukla maço onay homurtuları çıkarıyor.

Tam bir kaçık gibi gülümsüyorum.

Sante yaklaşıyor, içkisini bırakıyor ve ceketinin cebinden bir kutu çıkarıyor.

Çenem açıldı.

"Ve yüzüğümü onun parmağında görmeden bir dakika daha geçirmek istemiyorum." Kutuyu açıyor ve ısıltılı bir parıltı görüyorum. Sonra elimi tutuyor ve hayatımda gördüğüm en güzel elmas yüzüğü parmağıma geçiriyor. Ortadaki elmas yuvarlak ve etrafını çevreleyen daha küçük elmaslardan oluşan bir hale var; tıpkı Sante ve benim etrafımızda en yakın sevdiklerimizin olması gibi.

havalara uçuyorum. Işıl ışıl mutluyum. Göz kamaştırıcı bir şekilde aşığım. "Sante-" diye nefes alıyorum.

"Mellie, sen benimsin, benim piccola balerinim, sonsuza dek ve daima."

Gözyaşlarına boğulmama fırsat kalmadan beni öpüyor ve bu kez tüm oda coşkulu bir tezahüratla inliyor.

Öpüşme biter bitmez bayanlar tarafından tebrik yağmuruna tutuluyorum. Birbiri ardına bana sarılıyorlar ve yeni göz alıcı yüzüğümü göstermem için yalvarıyorlar. Noemi bu telaş geçene kadar bekleyip tebriklerini sona saklıyor. Sonunda sarılma sırası ona geldiğinde, bana öyle sıkı sarılıyor ki sevincinin samimiyetini sorgulamam mümkün değil.

"Oh, Amelie. İkiniz için inanılmaz derecede mutluyum." Sıcak bir gülümsemeyle geri çekildiğinde gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ve bana kardeşimi geri verdiğin için sana çok minnettarım."

"Aslında hiçbir şey yapmadım," diyorum utangaç bir şekilde, tüm bu övgülerden dolayı kendimi biraz garip hissediyorum.

"Elbette yaptın. Sante'ye yeniden sevmesi için bir sebep verdin. Senin güzel ruhun onun iyileşmesine yardımcı oldu ve şimdi ait olduğu yere geri döndü. Onu hiç görmediğim kadar mutlu, bu beni heyecanlandırıyor, ama aynı zamanda böyle harika bir kız kardeşe sahip olduğum için de çok mutluyum."

Şimdi gözlerim doluyor, bu da bizi bir kez daha kucaklaşmaya itiyor.

"Teşekkür Em," diye fısıldıyorum, müziğin sesinden beni duymasını umuyorum ama boğazımı sıkan duygular yüzünden daha yüksek sesle konuşamıyorum.

"Tamam, bu kadar saçmalık yeter!" Noemi sırtarak gözlerindeki nemi siliyor. "Bu gece kutlama zamanı. Bence kadeh kaldırma zamanı!"

Bir alkış tufanı daha etrafımızdaki havayı dolduruyor. Sonraki bir saat mutluluktan, kucaklaşmalardan, kahkahalardan, hikayelerden... daha fazla kucaklaşmadan, aileyi bir nimet yapan her şeyden oluşan parlak bir bulanıklık içinde geçiyor.

Ancak sonunda, insanlar evlerine döndükçe grubumuz azalmaya başlıyor. Ben şikayet etmiyorum. Haftalardır hayalini kurduğum bir şeyi test etmek için bana cesaret verecek kadar şampanya içtim.

Sante'ye, "Sanırım bizim de yola çıkma vaktimiz geldi," diyorum.

"Dileğin benim için emirdir." Birkaç dakika sonra, valeden anahtarları alıyoruz ve arabasının sessizliğinde rahatlıyoruz.

"Hey, bebeğim?" Temkinli
bir şekilde sordum.

"Evet?"

"Tiyatroda bir şey unuttum. Eminim şimdiye kadar kilitlenmiştir. Sen... içeri nasıl girileceğini biliyor olamazsın, değil mi?" Cevabın evet olduğu açık - adam haftalarca beni takip etmek için gizlice içeri girdi - ama kendimi şakacı hissediyorum.

"Evet, sanırım yapabilirim." "Güzel,
çünkü beklememeyi tercih ederim."

Tiyatroya döndüğümde, bana içeri girmek için kullandığı yan kapıyı gösterdi. Adamda lanet bir anahtar var.

"Bunu nasıl aldın?" Ona bakakaldım. Burada, üst kattaki pencereye Örümcek Adam tarzı bir tırmanış hayal etmişim. Aslında değil, ama bir anahtar aklıma hiç gelmemişti.

"Güvenlikten çaldım ve bir kopyasını
çıkardım." "Bu biraz endişe verici."

"Bana söylüyorsun. Bu yüzden orada yalnız olman hoşuma gitmedi.
Kim bilir başka kimler girebilir," diye homurdanıyor.

"Sapıkların bu kadar düşünceli olduğunu bilseydim, yıllar önce bir tane bulurdum."

Sante dişlerini gösteriyor, sonra havayı şakacı bir şekilde ısıırıyor. "Çok geç. Ve bu noktada herhangi bir fikre kapılan olursa, gözlerini yuvalarından çıkarırım. Göremediğiniz birine kafayı takmak zor."

Ona bakıyorum, en ufak bir şaka yapmadığını biliyorum.

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diyorum şaka yapmadığımı anlamasını sağlamak için şefkatli bir sesle.

"Evet, eve gitme vakti geldi. Senin içinde olmam gerek."

"Tamam, . . . soyunma odasına gitmemiz gerekiyor." Bizi oraya götürüyorum ve makyaj masama gidiyorum, ama sorun şu ki, makyaj malzemeleri arasında ihtiyacım olan hiçbir şey yok. İstediğim şey biraz çarpık bir şeydi ve nasıl isteyeceğimden emin değilim.

göre, zorunda değilim.

Arkamı döndüğümde Sante, maskeyi taktığı gece yaptığı gibi duvara yaslanmış duruyor. Onunla ilgili bildiklerimi bu anıyla birleştirdiğimde neredeyse salyalarım akmaya başlıyor. Herhangi bir o geceden tahrik olmanın her türlü akıl sağlığı sorunu için kırmızı bayrak olduğunu söyleyeceğini hissediyorum ama başkalarının ne düşündüğünü umursamaktan yoruldum. Bunu çok ateşli buluyorum.

Nefesim kesiliyor ve külotumun sırlıslıkla olduğunu eminim.

"Ah, tatlım, ne yaptın sen? Benim gibi bir adamın seni böyle düşünürken görmesine izin vermemen gerektiğini bilmelisin." Sesi hassaslaşmış tenimi tırmıklayarak bir ürperti yaratıyor. "Kal," diye emrediyor ve sonra koridorda kayboluyor. Birkaç saniye sonra tekrar köşeyi döndüğünde maskesini takmıştı. Gözlerime inanmakta güçlük çekiyorum.

"Neredeydi?" Sormadan duramıyorum.

"Koridordaki dev kayıp eşya kutusu." Kollarını göğsünde kavuşturarak duvardaki görevine devam ediyor. "Elbise. Çıkar onu."

Boynumdaki tek ilmekli düğmeyi açmak için geriye uzanıyorum. Zümrüt yeşili elbise uzun kollu ve kare kesimli, üzerime yapışmadan vücudumun hatlarını belli ediyor. Uzunluğu olmasaydı zarif ve neredeyse profesyonel olurdu - muhtemelen en sevdiğim kısmı. Elbise süper kısa, bu da tonlu bacaklarımı tüm potansiyeliyle ortaya çıkarıyor. Seksi ve sofistike olanın mükemmel karışımı.

Kumaşı başımın üzerinden kaldırdım ve yere bıraktım. Sütyen giymediğim için külotum ve topuklu ayakkabılarımla kalmıştım. Meme uçlarım maruz kalmaktan ve Sante'nin tadına bakmak için can attığını bilmekten çakıllaşıyor.

"Külotunu çıkar." Sesi yırtık pırtık, eski bir kot pantolonun dizleri gibi yıpranmış.

Onları yere doğru kaydırıyorum.

"Şu sandalyeyi al ve bana bakacak şekilde yerleştir. Sonra da otur."

Dediğini yapıyorum, oturmadan önce Hazel'in yanlış yere koyduğu kumaş parçalarından birini ahşap koltuğun üzerine seriyorum.

"Bacaklarını aç ve sana bakmama izin ver. O güzel amcığın benim için ağladığını görmek istiyorum."

Hayatımda hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

Göğsümü bastırıyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyup onları iyice açıyorum.

"*Kahretsin*, şimdiden tadını alabiliyorum." Bir askıda asılı duran bornozun yanına gidip kemerini ilmiklerinden çıkardı. Sonra arkamdan sinsice yaklaşıyor. "Eller," diyor.

Onları sandalyenin arkasında bir araya getiriyorum. Soyunma odamızda kullanılan ahşap sandalyeler onlarca yıldır var olduğu ve küçük kafe tarzı sandalyeler olduğu için yeterince kolay. Yumuşak havluyu ellerimi gevşekçe bağlamak için kullanıyor.

"Eğer bunlardan herhangi biri çok fazlaysa, söyleyin. Keyifli olmasını istiyorum, tetikleyici değil. Anlaşıldı mı?"

Bu lezzetli fantezinin her saniyesini yiyip bitirerek başımı sallıyorum. "Soluna bak."

Eliyle göğsümü kavradığı gibi yapıyorum. Her şeyi yanımdaki makyaj aynasında görüyorum. Dokunuşuna doğru eğiliyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

"Böyle bir sanatçı, evcil hayvan. Bu tür bir gösteri sadece benim için olduğu sürece onaylıyorum."

Yine başımı salladım. "Sadece sen olduğun için iyi hissettiriyor." Gerçekten maskeli bir yabancıyla aynı odada olsaydım, taş kesilirdim. Bu farklı bir şey. Rol yapma oyunu. Fantezi. Bu güvenli.

"Gözlerini aynadan ayırma."

Önümde dönüp pantolonunu indirmesini ve şişmiş sikini serbest bırakmasını izliyorum. Aynada sallanışını görüyorum ve umutsuzca başımı çevirmek istiyorum ama yapmıyorum. Onun iyi kızı olmak istiyorum ve henüz bana bakabileceğimi söylemedi.

Bir bacağını benimkinin arasına sokuyor ve diğerini sandalyenin yan tarafına doğru yuvarlıyor. Aynanın olduğu tarafa. Şimdi doğrudan bakmasam da yüzümden birkaç santim ötede sikinin kıpkırmızı başını görebiliyorum.

"Emirlere uymakta çok iyi," diye mırıldanıyor. "Beni memnun etmekte çok iyisin." Eli çene çizgim boyunca ilerliyor, sonra göğsüme iniyor ve bir meme ucunu zevk ve acının mükemmel karışımıyla büküyor. "Söyle bana, evcil hayvan. Sikilebilir dudaklarını sikimin etrafına sararak beni memnun etmek ister misin?"

"Evet, lütfen." *Tanrım, evet.* Bu esrarengiz adam söz konusu olduğunda, her şeyi istiyorum. Her şeyini.

"Aferin kızıma. Sikimi emerken aynaya bakmaya devam et. Beni ne kadar iyi aldığına ." Kendisini ulaşabileceğim kadar yakın tutuyor ama yine de kontrolün bende kalmasına izin veriyor. Beni fazla zorlamamak konusunda ne kadar dikkatli olduğunu anlayabiliyorum ve bunun verdiği rahatlık beni cesaretlendiriyor. Dilimdeki tuzlu tadında ve dudaklarımın arasından süzülen pürüzsüz teninin hissinde kendimi kaybedebiliyorum.

Ne kadarını alabileceğimi görmek isteyerek, boğazımı elimden geldiğince gevşetiyorum ve ileri doğru bastırıyorum.

Sante inliyor. "*Tanrım, ne açgözlü bir kız.*" Benden kurtuluyor ve önüme geçip popomu sandalyenin en ucuna kadar çekmeden önce pantolonunun içine geri dönüyor. "Benim sıram."

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, sanki bir haftadır yemek yememiş gibi amımı yalayıp yutuyor. Elleri kalçalarımda ve göğüslerimde dolaşırken, ağzı da göbeğimi okşuyor ve alay ediyor. İki parmağını içime soktuğunda neredeyse çözülüyordum. Baskıyı dayanılmaz seviyelere çıkarıyor, sonra baştan başlamak için yeterince geri çekilmesine izin veriyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Nedenini bile bilmiyorum. Ağlamıyorum. Sanki bedenim o kadar zevk dolu ki, gözyaşı şeklinde dışarı sızıyor.

"*Lütfen, Sante. Lütfen gelmeme izin ver.*" Devam etmek yerine durmasına neden olan nefes nefese bir çılgılık bu. Beni ayağa kaldırıp ellerimi çözene ve onları makyaj masasının üzerine koyana kadar gerçekten ağlayabileceğimi düşünüyorum. Kendini tekrar serbest bırakıp kalçalarımı tutarken arkamdaki aynadan onu izliyorum. Kalçalarım hayran hayran bakarken yüzündeki filtresiz arzuyu görmek iç kaslarımın ihtiyaçla kenetlenmesine neden oluyor.

İnliyorum, sadece içimde ilerleyen devasa horozunun dolgunluğuyla ödüllendiriliyorum.

"*Tanrım, Sante. Bu çok iyi. Evet, çok iyi.*"

Maskeyi çıkarıyor, gözlerimiz aynada kilitleniyor. "Bana bak. Sana sahip olan adamı görmeni istiyorum. Bu beden benim; sıklıkla, beslemek ve korumak için. Sen benimsin, evcil hayvan." Kendini tamamen içimde kılıflıyor ve hareketlerine devam ediyor. Sahiplenici, baskın ve çok lezzetli.

"*Evet!*" Ağlıyorum, çok yakınımla.

Ulaşamayacağım bir yerde bir orgazm oluşuyor, zevk dalgası onun daha önceki bakımlarından sonra kolayca yeniden şekilleniyor.

"O güzel pembe klitorise dokun, evcil hayvan. O amcığın sikimin üzerine boşalmasını sağla."

Merkezime ulaştığım anda itiş gücü artıyor. Onun hareketlerinden mi yoksa benim dokunuşumdan mı ya da ikisinin birleşiminden mi bilmiyorum ama zevkten uçurumun kenarına fırlatılıyorum. Dik durabilmek için dizlerimi kilitlemek zorunda kalıyorum.

Sante tıslıyor. "Kahretsin, beni çok iyi sıkıyorsun, çok sıkı." Sonra tüm vücudu gerilirken ve esnerken göğsünün derinliklerinde bir hırıltıyla salıverilmesi başlıyor. Kalçalarımı daha da sıkı kavıyor, vücudunu benimkinin etrafında kıvırıyor. "Benim için yapıldı," diye nefes alıyor, bir kolunu ortama doluyor ve diğer kolu bizi desteklerken, makyaj masasına yaslanarak beni ona tutuyor.

Bir dakikalık toparlanmanın ardından omurgamın ortasını öpüyor ve içimden çıkıyor. Islaklık hemen göbeğimden uyluğumun üst kısmına doğru yavaş bir iz bırakmaya başlıyor. Sante elinde bir rulo kağıt havluyla belirdiğinde beceriksizce ayağa kalkıp mendil aramaya koyuluyorum.

"Evde düzgün bir temizlik yaparız. Şimdilik bu yeterli." Vücudumdaki fazla döllerini şefkatle siliyor, en hassas bölgelerime ekstra dikkat ediyor. Kuruduktan sonra elbisemi tekrar giymeme yardım ediyor ve pantolonunun fermuarını tekrar çekiyor.

Tam çıkmak üzereyken durakladı. "Bunu unutamam." Maskeyi yerden alıp cebine sokuyor.

Sessizce gülüyorum. "Her zaman kendimize bir tane alabiliriz."

"Bunun manevi değeri var. Ayrıca, buradaki hiç kimse o."

Buna itiraz edemem. İstemiyorum da. Şu anki hislerime göre bir daha asla kimseyle tartışmayabilir.

Kendimizi kaptırmayalım.

Tuş. Belki yarına kadar.

Bu daha iyi.

CHAPTER 45

SANTE

ERTESİ SABAH AMELIE'YI KARAKOLA GÖTÜRDÜM.

resmi şikayet. Onu Malone'un masasına götürdüğümde, Malone'un parmağındaki nişan yüzüğünü gördüğünde şaşırdığı kadar o da şaşıyor. Bir şey söylemiyor ama el sıkıştıklarında bunu fark ediyorum. Gözleri benimkilere kaydı. Ona *bunu sakın unutma* diyen bir bakış attım.

Malone'a Cemiyet'i, Amelie'nin ailesinin ona yaptıklarını ve Oran'ın ailesinin tüm iğrenç örgütü öldürdüğü kısım hariç, sonraki serpintileri tam olarak anlatıyoruz. Açılması gereken çok şey var. Malone'un hakkını yemeyelim, her şeyi kavramakta tereddüt etmiyor. İyi sorular soruyor ve davayı kendi tarafında düzgün bir şekilde ele alacağına dair güvenimi pekiştiriyor. Talbot'un gece karakoldan ayrılmasına izin verildi. Bunun muhtemel olduğunu düşündüm, ama bu erteleme sadece geçici. Ve bir dahaki sefere

gözaltı, tamamen farklı bir hikaye olacak.

İstasyondan ayrıldıktan sonra, Amelie fark edilir derecede sessizleşti. Hatta biraz içine kapandı.

"İyi misin?" Arabaya bindiğimizde soruyorum ama motoru çalıştırmıyorum. İhtiyacı olduğunda tüm dikkatimi ona vermek istiyorum. Son birkaç saatin kolay geçtiğini düşünemiyorum.

"Sanırım öyle. Sadece yeterli olmayacağından endişeleniyorum. Gerçeği avazım çıktığı kadar bağırabilirim ama jüri bana inanmazsa paçayı kurtarabilir."

"Bunun pek olası olmadığını söyleyebilirim. Federaller bilgisayarına baktıklarında -ki video kanıt olduğunu iddia ettiği iddialarınızla bunu yapacaklardır- bulacakları çocuk pornosu zulası onu sonsuza dek hapiste tutacaktır."

Başını çeviriyor, iri yeşil gözleri şok içinde bana bakıyor. "Çocuk pornosu mu? Bilgisayarında önemli bir şey bulamadığınızı söylediğinizi sanıyordum."

"Biz yapmadık." Bilginin içime işlemesine izin verdim. "Tecavüz ettiğine dair bir kanıt bulamamış olabiliriz ama adam bir pedofil ve tecavüzcü. Bunu kesin olarak biliyoruz. O bilgisayarda bulacakları kanıtlar adaletin yerini bulmasını sağlayacak."

"Ona tuzak kurmayı zaten planlamıştın," diyor sessizce.

"Hem evet hem hayır. Kanıtların mevcut olduğundan emin olduk. Bunu federallerin dikkatine nasıl sunacağımızdan henüz tam olarak emin değildik. Cesaretiniz bunu bizim için halletti."

"Kaçamayacak mı?" Minik sesindeki temkinli iyimserlik, ona bir daha kimsenin zarar veremeyeceği bir kale inşa etme isteği uyandırıyor.

"Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki, John Talbot hayatının geri kalanını hapiste geçirecek."

Sevinç ve minnettarlık yüzünü aydınlatıyor. "Sana daha önce çok tatlı şeyler söylediğini söylemiş miydin?"

"Evet." Ona göz kırpyorum. "Sanırım bundan bahsetmiştin."

On dakika sonra, başka bir hükümet binasının kapalı otoparkına girdik.

"Şehir katibinin ofisi mi?" Amelie tabelayı okuyor. "Burada ne işimiz var?"

"Evlilik cüzdanımızı alıyoruz. Evlenmeden önce ruhsatı almamız lazım." Arabadan inip kapısını açmaya giderken bana katılmadığını fark ettim. "Bir sorun mu var?"

"İnsanlar evlenmeden hemen önce bunları yaptırmıyor mu?"

"Evet, bir süre sonra süreleri doluyor, bu yüzden insanlar genellikle düğünden bir hafta önce alıyorlar."

Amelie bana bakıyor. Ben de bakıyorum, sonra çömelıyorum, böylece göz hizasına geliyoruz. "Bebeğim, seni takip ettim, yan daireye zorla girdim, sonra

Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde gerçekten de düğünü bekleyeceğimi mi düşündün?" Bunu ciddiye almam gerektiğini biliyorum ama ona biraz takılmam gerekiyor.

Bakışları bana etkilenmediğini söylüyor.

"Üzgünüm, elimde değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Birlikte olmak istediğimizi biliyoruz ve dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Sensiz dört yıl geçirdim. Artık sana sahip olduğuma göre, bir dakikamı daha boşa harcamak istemiyorum."

"Şey, böyle söyleyince..." diyor usulca, başı yana eğik.

Arabadan inmesine yardım ediyorum ve yanağından öpüyorum. "İşte bu yüzden benim için asla senin kadar mükemmel biri olmayacak."

"Şimdi de bana yağ çekiyorsun." Şakacı bir bakış fırlatıyor. "Başka ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey!" Masumiyetimi ilan etmek için ellerimi kaldırıyorum. "Gerçek bir şey yok.

planlarım var. Fikirlerim var, hepsi bu."

Gülerek başını sallıyor. El ele katibin ofisine doğru yürüyoruz ve bir saat sonra ceketimin cebinde güvenli bir şekilde saklanmış evlenme ruhsatıyla çıkıyoruz. Bugün yapılacak tek bir şey kaldı ve bu biraz zaman alabilir, bu yüzden kızımı eve götürmenin zamanı geldi. Aklımda mükemmel bir düğün hediyesi var ve bu kadar önemli bir şey aceleye getirilemez.

"KÜRK LÜ PEMBE KELEPÇELER. SİZ CİDDİ MISINIZ?" Tommy'ye bakıyorum John Talbot'ın kollarını başının üzerinde sabitler, süslü kelepçeleri kırımlardan sarkan bir zincire bağlar. Asılı değil, sadece rahatsız.

"İz bırakmayacak bir şey getirmemi söylemişsiniz. Başka bir şey istediyseniz daha açık olmalıydınız."

Öfkeyle Talbot'un kafasındaki siyah kumaş çuvalı çekip alıyorum. Kürk kelepçelerle bağlanmış saçma görünüyor ve bunun aslında hoş bir dokunuş olduğuna karar veriyorum. Onu küçük düşürecek her şey benim için işe yarar.

"Hadi şu gösteriyi başlatalım." Talbot'un ağzındaki bantı çekiyorum.

Küçümsüyor ve bir sandalyeye bağlanmış, kanlı ve morluklarla kaplı kankasını görene kadar bazı saçma tehditler savuracakmış gibi görünüyor.

"John, sanırım Sean'ı tanıyorsun." Talbot'un kirli işlerini yapması için para ödediği haydutu teşhis etmek kolaydı. Sonunda Amelie'yi tehdit ettiği için onu cezalandırmak, ana yemekten önce mükemmel bir aperatifti. Böylece Talbot'a kendimi kaptırmamış olurum. Ne de olsa bir söz verdim.

"Bu da ne böyle? Bana zarar verip bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" Sert görünme çabasına rağmen panik sesinin tonunu yükseltiyor. "Ben halka mal olmuş biriyim. Olay çıkarmadan beni ortadan kaldıramazsınız."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Sen masum bir adamsın, değil mi?" Hiçbir duygu belirtisi olmadan söylüyorum.

"Ben senin öldürmem."

"Durumunuzun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmenize sevindim çünkü ben de tam *olarak* öyle biriyim." Aletlerle dolu bir masadan ağır bir makas aldım. Ona doğru ilerlediğimde Talbot'un tavrı hızla değişiyor.

"Kahretsin, buna hiç gerek yok, tamam mı? Hayatınızı kolaylaştırabilirim - çitin diğer tarafında bir arkadaş."

Gömleğini pantolonunun belinden çekip çıkarıyorum ve kumaşı etek ucundan yakasına kadar kesiyorum. Metal yüzüne yaklaştıkça ağlaması daha da kötüleşiyor.

"*Tanrım*, yapma bunu. Lütfen, sadece benden ne istediğini söyle."

"Yakında oraya varacağız."

Gömleği beton zemindeki kumaş parçalarından başka bir şey olmadığına, tamamen açığa çıkana kadar kıyafetlerinin geri kalanına da aynısını yapıyorum. Acele etmediğimden eminim. Gerilim eğlencenin yarısıdır ve alındaki şişkin damara bakılırsa Talbot her kışkırtıcı saniyenin tadını çıkarıyor.

Tommy deneğimi sabitlememe yardım ettikten sonra, "Eğer burada iyiysen, ben çıkıyorum," diyor. İşkenceyi pek sevmez, ama içerdiği acı yüzünden değil. Dağınıklıktan nefret eder-kan sıçraması onu seğirtir. Sanırım bu yüzden keskin nişancı tüfeği ve fırlatma bıçaklarıyla arası çok iyi. Minimal temizlik.

"Sağ ol dostum. İrtibatta olacağım."

Onun geri çekilen ayak sesleri kaybolurken, makasın keskin kenarını inceliyor ve yavaşça uyanık ama zor durumda olan ve ağzında sarılmış bir bezle susturulan Sean'a doğru yürüyorum.

"İtalya'da amcamın bir domuz çiftliği var. Söyledikleri doğruymuş, bu şeyler her şeyi yiyebiliyormuş," diyorum kendi kendime konuşur gibi. "Burada, şehirde domuz yok ama bir sonraki en iyi şey bizde."

Dev ahır kapısının kilidini tıklatıp kenara kaydırıyorum ve depoyu birkaç metre aşağıdaki nehre açıyorum. "Birini balıklara yem etmek kulağa klişe gelebilir, ama bunun bir nedeni var."

Bakışlarımı tekrar Sean'a çevirdiğimde, bana bağırmaya çalıştı. Görünüşe göre kavgayı tamamen bırakmamış.

"Siktir, dostum. Onu yeterince korkuttun. Baksana şuna," diye yalvarır Talbot kohortu adına ama bir işe yaramaz.

Bıçakları serçe parmağının iki yanına yerleştiriyorum, sonra makası sıkarak kapatıyorum. Talbot dua etmeye başlarken Sean bayılıyor.

Atılan parmağı yerden aldım. Cansız bir vücut parçasını ilk kez tutmak tuhaftır, ama alışırsınız.

"Sen lanet bir psikopatsın, bunu biliyor muydun?" Talbot bana tükürdü.

"En azından bunu hak edenleri hedef alıyorum, masum genç kadınları değil." Parmağımı nehre atarken ona buz gibi bir bakış fırlatıyorum.

"Benden ne istiyorsunuz? Sana o otele kendi isteğiyle geldiğini söylüyorum. Bunu kendi annesi ayarladı."

Cık cık diye bir ses çıkarıp başımı yana eğiyorum. "Gördün mü, yasal tecavüzle ilgili olan şey bu - rızası olsa bile, ki ikimiz de olmadığını biliyoruz - yine de. Lanet olası. *Tecavüz*." Sözlerimden kontrolsüz bir şiddet akıyor. Pek çok şeyle başa çıkabilirim ama bu sapkın pisliğin kendisini pedofiliden başka bir şeymiş gibi göstermeye çalıştığını duymak beni cidden sinirlendiriyor.

Masaya döndüğümde makası pil takımı ve kelepçelerle değiştiriyorum. Talbot'un çıldırdığı fark ediliyor ama ben o şeyi buruşmuş sikine takana kadar ne olduğunu anlamıyor. Kısaçtan kurtulmak için çırpınmaya çalışıyor ama acı içinde tıslıyor ve duruyor.

Ona haberlerim var. Daha da kötülecek.

Herhangi bir iz bırakmadığım için istediğim kadar kötü değil, ancak bazen daha uzun aralıklarla daha az acı daha da etkili olabilir.

Değersiz yalvarışlarını duymazdan geliyorum ve çığlıklarının tadını çıkararak pili açıyorum.

Makineyi kapattığımda büyük kötü başsavcı açıkça hıçkırıyor. "Ne istiyorsun? Geçmişini geri alamam."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Ama yaptıklarının cezasını çekebilirsin."

Sulu, nefret dolu bakışları benimkilere yöneliyor. "Bu seni de en az benim kadar canavar yapmıyor mu?"

"Muhtemelen." Kayıtsızca omuz silkiyorum, sonra pili tekrar açıyorum. Ona dayanması için yaklaşık yirmi saniye veriyorum - sıkılı dişlerinin her an yerinden çıkacakmış gibi görünmesine yetecek kadar bir süre - sonra tekrar kapatıyorum.

"Bana Cemiyet ile olan bağlantınızdan bahsedin," diye sakın bir şekilde talimat verdim.

Başı öne eğik, göğsü soluk soluğa inip kalkıyor. "Tek bildiğim, nakliye kralı Wellington'ın soruşturma altında olduğu - bir kadın insan ticareti yapıldıktan sonra evinden alınmıştı. Dava tam bir karmaşaydı. Bizim

Adamlar tüm kanıtları mahvetti. Dayanacak bir şeyimiz olmadığını biliyordum, bu yüzden Brooks denen kadın bana gelip takas teklif ettiğinde, bu kolay bir seçimdi. Dava zaten asla gerçekleşmeyecekti."

"Wellington serbest kalacak ve sen de on yedi yaşında bir kıza tecavüz edeceksin. Kazan-kazan, öyle değil mi?"

Talbot sızlanmaya ve hıçkırmaya başlar. "Annesi beni temin etti... her şey yolundaydı ve kız hiç... üzgün görünmüyordu. Benimle kavga falan etmedi."

O kadar öfkeliyim ki konuşamıyorum. Onun yerine makineyi tekrar açıyorum ve altına işeyene kadar kıvrınmasını izliyorum. Bayılmanın eşiğine gelene kadar da kapatmıyorum. Sandalyedeki pislik kendi kusmuğuyla öğürmeye başladı. Silahımı kılıfından çıkarıp boğulmakta olan adama doğrultuyorum ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkıyorum. Zaten ona ihtiyacım yoktu. O yarım kalmış bir işti ve Talbot'u motive etmek için uygun bir dersti. Önemli olan tek kişi başsavcı.

Hikayesi şüphelendiğimiz şeylerle örtüşüyor. Doğrulandığına sevindim ama hâlâ bir şeye daha ihtiyacım var.

Ağlarken nefes nefese kalıyor, ayakları kendi idrarından oluşan bir havuzun içinde duruyor. "Lütfen, artık yok. Lütfen."

"Daha işimiz bitmedi. Senden bir şey daha istiyorum. Amelie'ye onun ve kız kardeşinin videolarının sende olduğunu söylemiştin. Neredeler?"

"Yalan söyledim," diye ağzından geçiriyor. "Yemin ederim, yalandı. Annesi bana kız kardeşinin de aynı şeyi yaptığını, bunun ailelerinde bir tür ritüel olduğunu söyledi. Sanırım beni bunun onlar için normal olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bildiğim bu kadardı ama o öldüğünde ve insanlar kaybolmaya başladığında paniğe kapıldım. Elimde onun ve kız kardeşinin videoları olduğunu söylemek, onu öldürmek dışında sessiz kalmasını sağlamak için düşünebildiğim tek şeydi. Ben bir katil değilim. Ben katil değilim." Tekrar yıkılıyor, hıçkırıyor, dudaklarından sümük ve tükürük damlıyor.

Bataryaya uzandığımda, . "Lütfen, eğer beni öldürecekse, sadece öldür. Kurşunu zaten işaretledin. Bitir şu işi."

Yaklaşıyorum ve yavaşça etrafında dönüyorum. İşkencenin akıl almazlığını arttırmak için belirsizlik gibisi yoktur ve buradan yaptıklarına layık duygusal yaralarla ayrılmasını sağlamak istiyorum.

"Seni öldürmeyi planlıyor olsaydım bile, bu kadar kolay kurtulmana izin vermezdim. Korkarım nişanlıma, seninle ilgili olarak adalet sisteminin işini yapmasına izin vereceğime dair bir söz verdim."

"Buna böyle mi diyorsun?" diye mızızlanıyor ve hemen ardından bir dizi özür dileyerek geri çekiliyor.

Ona ters ters bakıp aptallığının bitmesini bekliyorum. Sonunda sustuğunda devam ediyorum. "Seninle özel olarak konuşma fırsatı bulduğuma göre federallerin işlerini yapmalarına izin vereceğim çünkü bugünü hatırlamanı ve Amelie ya da kız kardeşi hakkında en ufak bir şey düşünürsen, sadece seni değil tüm soyunu avlayıp sileceğimi bilmeni istiyorum. Nefes almaya devam ediyor olman sadece o istediği için. Bunu asla unutma."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama benim konuşmam bitiyor. Pili açıyorum ve Renzo'ya temizlik için yardıma hazır olduğumu mesaj atıyorum. Bana birinin yolda olduğunu söyledi. Cevabımı yazmayı bitirdiğimde Talbot baygındı. Makineyi kapatıyorum ve beklemek için dışarı çıkıyorum.

Eski ben bir sigara yakar ve ilk ciğer dolusu dumanı yanana kadar içinde tutardı. Cazibesi hala orada, ama ona geri dönmeyeceğim. Ayrıca, işimi yaptığımı ve Amelie'yi güvende tuttuğumu bilmek herhangi bir nikotin yüksekliğinden daha iyi. Değerli olduğumu kanıtlamış gibi hissediyorum. hatalarımdan ders aldım ve ilk kez dürüstçe söyleyebilirim ki, dönüştüğüm adamla gurur duyuyorum.

Artık Amelie'yi eşim olarak kabul ettiğimde ona korkacak bir şeyi olmadığını söyleyebilirim. O ve Lina kendi videolarının sızdırılması riskini göze alacak kadar güçlü olsalar da, bunun onları yine de endişelendirdiğini biliyorum. Hiç kimse bu tür bir ifşa ve ihlal riskini göze almak istemez. Benim ona hediyem sonunda özgür olduğunun güvencesi. Korkularını bir kenara bırakabilir ve onu her zaman güvende tutacağımı bilebilir.

BİR HAFTA SONRA, Oran ve Lina, Conner ve Noemi, Gloria, Tommy ve tabii ki Freya ile samimi bir tören için bir bahçenin çatısında buluşuyoruz.

"Bayan Mancini, nefesimi kesiyorsunuz." Sallanan sarmaşıklardan oluşan bir kemerin altında ellerini tutuyorum ve iyi talihime hayret ediyorum.

"Henüz kabul ettiğimi söylemedim,"

diye takılıyor bana. Omuz silkiyorum.

"Teknik bir mesele."

Oran araya giriyor. "Birine çare bulmak üzereyiz. Siz ikiniz hazır mısınız?" Nikâh memurumuz olarak o bir yanımızda dururken, ailemizin geri kalanı

diğerinde yarım daire. Ailelerimizdeki herkes her zaman kiliselerde evlenir, bu yüzden bu düğün alışılmışın dışında, ama biz de öyleyiz. Bu bizim büyük günümüz ve bunu kendi yöntemimizle yapacağız.

Ayrıca, yer ve gelenekler konusunda yaygara koparacak ebeveynlerimiz de yok değil.

"Kesinlikle," diyorum tereddüt etmeden.

Mellie bana sırtıyor. Fildişi bir kılıf elbise, mükemmel pürüzsüz dalgalarla şekillendirilmiş saçlar ve narin beyaz bir kuş kafesi duvağı olan küçük bir fermuarlı şapka ile 1950'lerin Hollywood yıldızı görünümünü seçmiş, gerçekten çarpıcı. Aletimi çevrelediğini görmek için sabırsızlandığım parlak kırmızı ruju da dahil olmak üzere her santimi mükemmel.

"Bugün burada bulunup bu özel olayı paylaştığımız için hepimizin büyük onur duyduğunu biliyorum. Şu anda çift yeminlerini edecek." Oran, aşk ve bağlılık hakkında şiirsel sözler söylememesi şartıyla nikâhı kıymayı kabul etti. Kendisine amacımızın kısa ve tatlı, kisanın da ağır bastığı bir şey olduğuna dair güvence verdik.

Kendi yeminlerimizi yazdık ve birbirimize göstermedik. İlişkimiz kurabiye kalıbına sığmayacak kadar eşsiz.

"Amelie, seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğime ve yolculuk boyunca seni seveceğime yemin ederim. Hayatımı senin mutluluğuna adanarak yaşayacağıma ve her gün senin sevgine layık olmak için çabalayacağıma. Seni onurlandıracağım, koruyacağım ve hayatımın her gününde yanımda tutacağım." Kendi yeminini okumadan önce gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldığında iyi iş çıkardığımı anlıyorum.

"Seni seçiyorum Sante, olduğun kişiden başkası olmaman için. Seninle büyümeyi ve sana her gün daha çok aşık olmayı. Dürüstlüğüne güveniyorum ve bana olan sonsuz sevgine inanıyorum. İkimiz de yaşadığımız sürece seni seveceğime ve sana değer vereceğime yemin ediyorum." Sesindeki gurur ve hayranlık beni parçaladı. Birkaç basit cümlelerin beni bu kadar duygulandırabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Yüzükler bizde mi?" Oran gözleriyle küçük grubumuzu tarayarak soruyor.

Tommy öne çıkıyor ve göğüs cebinden yüzükleri çıkarıyor. O kadar kendimde değilim ki neredeyse kendi yüzüğümü alıyordum.

Oran başını sallıyor ve telefonuna bakıyor. "Sante, sizinle başlayacağız. Bu yüzüğü Amelie'nin parmağına takarken, benden sonra tekrar et. Bu yüzükle evleniyorum-"

"Bu yüzükle, sizinle evleniyorum-"

"Ve sana aşkıma vaat ediyorum, şimdi ve sonsuza dek."

Sözleri tekrarlıyorum ve alyansı gelinimin ince parmağına geçiriyorum. Alyansımı tutarken kulaktan kulağa sırtıyor ve aynı sözü bana tekrarlıyor. Yüzük parmağıma takıldığında, içimin derinliklerinden gelen kadim bir şey memnuniyetle kükrüyor.

"New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Sözlerini tahmin ederek onu çoktan kendime çekmiştim ve öpücüğü duyurduğunda dudaklarımı onunkilere bastırıyordum. Ailemiz tezahürat yapıyor ve bağırıyor, bizi sevgi ve cesaretle çevreliyor - birlikte yolculuğumuzun bu sonraki bölümüne başlamak için mükemmel bir yol.

EPILOGUE

AMELIE

MOULIN ROUGE PRODÜKSİYONU BİR AYDIR DEVAM EDİYOR

övgülerden başka bir şey almadım. Dans kariyerimde çok önemli bir dönüm noktası oldu ve inanılmaz derecede minnettarım. Bu kadar kısa sürede benim için ne kadar çok şeyin değiştiğine hayret ediyorum. *Ben* ne kadar değiştim.

İçinde bulunduğum koşulların yarattığı travmanın altında kim olduğumu nihayet anladığımı hissediyorum. Korku etkili bir faktör olmadığında kim olduğumu öğreniyorum ve kendimin bu yeni versiyonunun oldukça harika olduğunu görüyorum.

Gösteriyi durduran açıklamamla ilgili dedikodular nispeten hızlı bir şekilde azaldı, ancak Talbot yasal sorunları söz konusu olduğunda o kadar şanslı değildi. Federaller bilgisayarında çocuk pornografisine dair çok ciddi kanıtlar buldular ve benim şikayetim kamuoyuna yansıyınca, saldırıdan rüşvete ve haraç almaya kadar bir dizi başka suçlama ortaya çıktı. Yargıç, tanıklar için oluşturduğu risk nedeniyle kefaletle serbest bırakılmasını bile reddetti.

Artık onun için 4 Temmuz barbeküleri yok.

Öte yandan, etrafım ailemle çevrili ve lezzetli yemeklerle tıka basa doluyum. Conner ve Noemi evlerinde ağırlıyorlar. Buradaki hemen hemen herkes Byrne, Sante ve ben bu ismi taşımasak da onların hala bizim ailemiz olduğunu biliyorum. Üç aydan beri ilk kez hafta sonunu boş geçiriyorum ve bunu birlikte geçirmek isteyeceğim başka kimse yok.

"Çocukların birlikte oynamasını izlemek çok güzel." Çocuklar odadan odaya koşup kaos yaratırken ben de diğer hanımlarla birlikte kanepede oturuyorum. "Stormy'nin küçük kızı Mae, River ve Violet cidden şimdiden bir

kız çetesi. Buna birkaç yıl içinde Pippa'nın ikizlerini de eklersek, kuzenler destansı bir güç olacaklar."

Stormy yuvarlak karnını okşayarak, "Umarım bu küçük adam Kellen, Roman ve Ryder'ın başlarını beladan uzak tutmalarına yardımcı olabilir," diyor. Henüz üç aylık ama üçüncü bebeği olduğu için oldukça büyük bir şişliği var.

"Eh, kızlar erkeklerden sayıca daha fazla. Paramı yolun aşağısında bir Byrne Kraliçeliğine yatırıyorum." Muzaffer bir edayla sırtıyorum.

"Hiç hazır değilim," diye mırıldanıyor Lina, elini alına götürerek.

"Henüz çok heyecanlanmana gerek yok," diye onu temin ediyorum. "Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Ondan değil. Son zamanlarda midemde korkunç bir yanma var ve yediğimden beri o turşuların kokusu beni rahatsız ediyor."

Hepimiz kocaman gözlerle ona bakıyoruz.

"Lina?" Nazikçe söylüyorum. "Bahsettiğimiz o doktor ziyaretini şans eseri gerçekleştirdin mi?"

Gözleri bir an benimkilere kaydı, sonra diğer kadınları taradı. "Bir nedeni yoktu. İyiydim, gerçekten. Sadece biraz yorgunum."

"Kokulara karşı hassas mı?" diye soruyor

Stormy. "Kronik mide yanması?" diye ekliyor

Noemi.

"En son ne zaman regl oldun?" diye sordum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Geçen ay yaptırmıştım. Yani... hafifti. Son ikisi... gerçekten hafifti," diyor yavaşça.

"Oh kahretsin. İşte yine başlıyoruz," diyor Pippa.

Ben orada değildim ama birkaç yıl önce Stormy ve Noemi'nin hamile olduklarını öğrendikleri akşam yemeği partisini duymuştum. Hikaye ailemizin favorisidir.

"Dolapta çocukların hamilelik testleri var." Noemi ayağa fırlar ve koridorda kaybolur.

Lina'nın gözleri yuvarlak. "Burada mı? Şimdi mi? Benden ne istiyorsunuz?" Mutfak adasının etrafında toplanmış bira içen adamların olduğu yere bakıyor. "Şimdi bir çubuğa işlememi mi istiyorsun?" diye fısıldayarak bağılıyor.

"Olabilir, Lina Bean," diyorum ona. "Öyle ya da böyle öğreneceksin."

Koltuğuna yığılır. "Biliyorum ama hazır olduğumdan emin değilim. Sanırım bu yüzden işaretleri görmezden geldim. Sonuçta başka bir şey de olabilir. Demir eksikliği gibi." Bakışları onu destekleyecek birini arıyor ama grubumuz onun yerine empatiyle dolu.

"Oh, tatlım. Sana sahibiz," diyor Stormy sıcak Güneyli ses tonuyla. "Bebekler asla kolay değildir, ama işte bu yüzden birbirimize sahibiz."

Noemi gruba geri dönüyor ve Lina'ya bir kutu hamilelik testi veriyor. Görünüşe göre, bunu erkeklerden saklıyoruz. Nedenini bilmiyorum ama sürprizin içinde ben de olduğum sürece sorun yok.

Lina derin bir iç çektikten sonra banyoya yöneliyor. Mutfığa baktığımda Sante beni izliyor. Her zaman izler. *Kız kardeşinin nesi* var der gibi gözleri kısa bir süreliğine banyoya kayıyor. Gözlerim masumca dönüyor ve *ne demek istiyorsun* dercesine omuz silkiyorum. Başını neredeyse belli belirsiz sallıyor, minik sırtışı *bunun iyi olacağını* söylüyor.

Lina zombileşmiş bir halde geri döndüğünde gideli daha iki dakika bile olmamıştı. "Olamaz," diye mırıldanıyor.

Biz hanımların nefesi kesilir ve ciyaklarız. Sonunda erkeklerin dikkatini çekmeye yetti.

"Bütün bu yaygara da neyin nesi?" Bishop geniş bir sırtışla soruyor. Grubun en dışa dönük olanıdır ve her zaman gülmeye hazırdır.

Hiçbirimiz bir şey söylemeyip birbirimize şaşkın şaşkın baktığımızda, çocuklar daha da yaklaşıyor.

"Bu iyi bir olamaz," diye mırıldanıyor Conner. "Neyin peşindesin?"

"Sürpriz," diyor Lina, şaşkın bir yarım gülümsemeyle hamilelik testini kaldırarak.

Tüm oda Oran'a döner. Yüzünü kocaman bir sırtış kaplamadan önce iki kez göz kırpmıyor.

"İşte bu! Bir bebeğimiz olacak!" Onun heyecanlı tezahüratı tüm odayı kutlama moduna sokuyor. Kucaklaşmalar, tebrikler ve kahkahalar büyük odayı dolduruyor, hatta neler olduğunu öğrenmek için bacaklarından çekiştiren küçüklerin bile dikkatini çekiyor.

"Bir bebeğimiz olacak!" Oran Violet'e yanağına kocaman bir öpücük konduruyor.

"Bebeğimiz olacak!" diye bağıyor bir başkası.

"Evet! Bir bebeğimiz olacak," diyor başkası.

"Hayır! Ciddiyim, *bir bebeğimiz olacak*," diyor Pippa giderek panikleyen bir sesle. "İki tane."

Herkes sessizleşir ve Çu anda kasıklarını tutan hamile Pip'e bakar.

"Cidden, suyum geldi. Biri bana lanet olası bir havlu getirsin ve beni hastaneye götürsün!" diye ağlıyor.

Erkekler şaşkın şaşkın bakarken kadınlar harekete geçer.

Sante'nin yanına geçiyorum ve hayranlıkla izliyorum. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Görünüşe göre hiçbiri yapmamış. Ne zaman doğacak?"

"Üç hafta yok ama doktorlar ikizlerin her an gelebileceğini ve sorun olmayacağını söyledi. Sanırım daha hızlı pişiyorlar ya da öyle bir şey. Bu işlerden pek anlamam."

"Bu günlerden birinde..." diye düşünüyor.

"Bunu konuşmuştuk. Birkaç yıl daha değil, değil mi?" Açıkça soruyorum.

Büyük kahverengi köpek yavrusu gözlerini bana çeviriyor ve sırtıyor. "Evet, bebeğim. Bu heyecanlı olmadığım anlamına gelmez. Bebeğimin senin içinde büyüdüğünü görmek dünyanın en güzel duygusu olacak."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. İflah olmaz biri ama en iyi şekilde.

Bir dalga insan kapıya doğru toplanırken Lina ve Oran da kenarda bize katılıyor.

"Hepsi hastaneye mi gitti?" Lina'ya sordum.

"Şimdilik sadece Pippa ve Bishop. Sanırım geri kalanımız da kısa süre içinde oraya gidecek."

"Bu kadar çabuk mu olacak?"

"Suyu çoktan gelmişken ve ikizleri varken, onu uzun süre bırakacaklarını sanmıyorum. Öyle ya da böyle, bebekler yakında doğacak."

"Hadi bebeğim." Oran kolunu onun omuzlarına doluyor. "Violet'i eve götürelim, ne yapacağımıza oradan karar veririz."

Başını sallıyor ve küçük Vi'yi yakalamaya gidiyor.

Sante birasından yudumlarken, "Tommy mesaj atıp yeni evine uğrayıp uğrayamayacağımızı sordu," diyor. "Bir konuda fikrimizi almak istiyor. Görünüşe göre biraz boş vaktimiz var. Oraya gidip Freya'yı eve bıraktıktan sonra hastaneye gitmeye ne dersin?"

"Benim için çalışıyor. O iç mimarı işe aldığından beri evi hâlâ görmedim." Freya'yı çağırıyorum. Yeni ailesine inanılmaz bir uyum sağladı. Hâlâ çocukların yanında ağzını kapatıyoruz ama yakında bunu aşmayı umuyorum. Beni görebileceği bir yerde yattığından emin oluyor. Bunun dışında, parti ortamında bile çok sakin. Tasma'sını takıyorum ve vedalaşıyoruz.

Tommy'nin yeni dairesi şaşırtıcı derecede gözde bir bölgededir; gece hayatı ve aktif doludur. Onun evi sadece iki daireden biri.

kırk ikinci katta. Bina nispeten yeni. Anladığım kadarıyla, yaptığı değişiklikler öncelikle kozmetik. Yeni evini nasıl dekore edeceğini merak ediyorum.

"Selam dostum. Nasıl gidiyor?" Tommy bize kapıyı açtığında Sante söyledi. İkisi sarılıyor, sonra ben Tommy'ye yarım sarılıyorum. Bu tür şeylerden rahatsız olup olmadığından hâlâ tam olarak emin değilim. Anlaşılması kolay bir adam değil.

"Her şey yolunda. Geldiğiniz için teşekkürler." Bize içeride hayal ettiğimden çok daha davetkâr bir alan gösterdi.

"Elbette. Burayı görmek için sabırsızlanıyorduk."

"Tommy, burası muhteşem," diyorum, gerçekten etkilenmiş bir şekilde. Sadelik ve beyaz duvarlar nedeniyle bana İskandinav havasını hatırlatıyor, ancak bol miktarda zengin ahşap mobilya ve duvarlardaki sessiz manzaralar bir sıcaklık ve yaşam dokunuşu getiriyor. Ancak en büyük sürpriz, her yerde bulunan canlı bitkilerin sayısı - bazıları yerde büyük saksılarda, bazıları raflardaki saksılarda ve diğerleri de dokuma sepetlerde asılı. Beklediğimden daha fazla olsa da çok fazla değil.

"Bu kadar geniş alanınız olmasına bayılıyorum," diyor Sante, sonra bana bakıyor. "Gerçekten daha büyük bir şeye geçmeliyiz."

"Evet, benim evim işimi görüyordu ama sen ve Freya'yı da ekleyince işler biraz sıkışıklaştı."

Sante başını sallar. "Bir menajerle görüşeceğim." Sırıyorum, bu ihtimal beni heyecanlandırıyor.

Onun bu kadar proaktif olmasını seviyorum - ya da belki de kelime yetkin olmalı. Oturup birilerinin bir şeyler yapmasını beklemiyor. Freya'nın daha fazla suya ihtiyacı olduğunu anlıyor ve tabağı dolduruyor. Ben yapmadıysam çamaşırları yıkamaya başlıyor. Ve eğer bir tamirciye -ya da bu durumda, bir emlakçıya- ihtiyacımız varsa, ayak işlerini yapıyor ve topu yuvarlıyor.

Kocamın üzerinde baygınlık geçiren sıcacık düşüncelerim, kulağıma gelen bir sesle dağılıyor. Sesi tekrar duyduğumda, kulağıma şöyle geldiğini fark ettim.

... bir kadın mı *bağırıyor*?" Gerçekten emin değilim ama kesinlikle yakınlardan geliyor.

Sante gözlerini Tommy'ye diker. "Fikrimizi almak istediğin konu bu muydu? Tanrım, Tommy. Kumaş rengi konusunda yardım istediğini sanıyordum."

Tommy ciddiyetle yemek odasına dönerek, "İstiyorum," diyor. "Tasarımcım beyazı kırmak için vurgulu bir duvar önerdi. Ona çok cesur olmamasını söyledim,

ve sevip sevmediğime karar veremiyorum."

Duvarlardan biri, diğer duvarları ve tavanı kaplayan beyaz yerine yumuşak bir bej. Üçümüz de ona bakıyoruz. Renkteki hafif farklılık pek de vurgu sayılmaz ama Tommy'ye göre muhtemelen tertemiz bir düğün pastasının üzerindeki bir leke gibi görünüyor.

"Hoşuma gitti," diyorum. "Bir kez tablo yapıldığında, renk farkı o kadar belirgin olmayacak. Buraya biraz daha sıcaklık katıyor."

"Evet, iyi görünüyor," diyor Sante dikkati dağılmış bir şekilde. "Şimdi iki numaralı kapının ardında ne olduğunu konuşalım."

Tommy kaşlarını çatıyor. "Onu bu sabah eve girerken yakaladım."

Lanet olsun!

Gerçekten de arka yatak odasında sakladığı bir kadın varmış. Kendime televizyonun sesinin biraz fazla açık kaldığını söyledim ama Sante daha iyi biliyordu.

Çıglıkları apartmanın arka tarafına ve bir dizi kapalı kapıya kadar takip ediyoruz. Soldaki son kapıya doğru yürüyorum ve açtığımda tekerlekli bir sandalyeye bantlanmış bir kadın görüyorum. Genç, muhtemelen benim yaşına yakın ve bakımsızlığına rağmen çok güzel. Hiçbir boyanın kopyalayamayacağı doğal çilek sarısı saçları, yardım etmem için yalvaran geniş, ağlamaklı gözleri ve onu bir şeftali kadar masum gösteren mükemmel çilleri.

"Tommaso Donati, sen ne yaptın böyle?" Ona öfkeyle ateş ettim. "Ben mi? Evime giren oydu."

"Yani onu bağladın ve burada mı bıraktın?" Ona bakakaldım.

O da kayıtsızca omuz silkiyor. "Gitmem gereken bir yer vardı."

Kocamın kıs kıs gülmesine aldırmadan koluna bir şaplak atıyorum, sonra da zavallı kadının ağzını kapatan bandı dikkatlice çıkarıyorum. "İyi misin?"

"Çok özür dilerim. Büyük bir karışıklık oldu. Dairenin şehir dışında olan bir arkadaşşıma ait olduğunu sanıyordum."

"Arkadaşların yokken onlardan bir şeyler mi çalıyorsun?" Sante dürtüyor, sesinden şüphe damlıyor.

"Hırsızlık yapmıyordum," diye savunmaya geçiyor. "Sadece kalacak bir yere ihtiyacım vardı."

"Demek hırsız değil, işgalcisin."

"Sante," diyorum uyararak. "Açıklamasına bile izin vermiyorsun."

İnanmaz bakışları, onun hikâyesine önem verdiğim için beni tersliyor. Benim karşılık veren bakışlarım ona hıyarlık etmemesini hatırlatıyor.

Yüzünü buruşturuyor, sonra bir hareket yaparak ona konuşma fırsatı veriyor.

"Eskiden burada yaşayan okuldan bir fotoğrafçı arkadaşım var. Taşındığını fark etmemiştim ama İzlanda'da çekimde olduğunu biliyordum, bu yüzden o yokken evini kullanmayı umuyordum. Ona soracaktım ama çekim uzak bir yerdeydi ve ona ulaşamadım."

"Evsiz gibi görünmüyorsun," diye not düşüyor Tommy çekim yapmadan.

"Ben ." Çenesini bir dışarı çıkarıyor. "Biraz ortalıkta görünmemem gerekiyordu."

Sante birden daha fazla ilgi göstermeye başlıyor, gözleri kısılıyor. "Gizlenmek kulağa saklanmak gibi geliyor. Kimden kaçırıyorsun?"

Kadının gözleri yeniden açılmadan önce hayal kırıklığıyla kapanıyor. "Önemli değil. Bakın, bir hata yaptım ve gerçekten üzgünüm ama kimseye zarar gelmedi. Lütfen gitmeme izin verir misiniz?" Bu konudaki gerçek korkusu çok açık ve bunun sadece adamları daha ısrarcı yapacağını biliyorum.

"Kim?" Sante talep ediyor.

"Onu tanımazsın," diyor kızgınlıkla. "Ve inan bana, tanısaydın da tanımak istemezdin. O tehlikeli biri, bu yüzden onun asla bakmayacağı bir yere ihtiyacım vardı."

Tommy hiç yoktan bir silah çıkarıp kızın doğrultur. "Kim?" Etrafımızdaki sessizlik boğucu bir gerilime dönüşüyor.

"Kim... kimsin sen?" diyor kadın soluk soluğa, dehşet zaten solgun olan tenini bembeyaz yapıyor.

Tommy etkilenmemiş gibi cevap verir. "Bana bir isim vermezsen göreceğin son kişi."

Tommy'nin onu vurmayacağını biliyorum. Nasıl davrandığını ve düşündüğünü anlamaya başladım ve silahı bu konuşmayı ilerletmenin etkili bir yolu olarak gördüğünden oldukça eminim. Ama kız için üzülüyorum çünkü bunu bilmiyor ve açıkça dehşete düşmüş durumda.

Gözlerini tekrar sıkıca kapatıyor. Bu kez gözyaşları çilli yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve fısıldıyor: "Onun adı Biba."

Sante'den gelen bir küfür silah sesi gibi havada patlamadan önce kelimeler havada asılı kalıyor.

"Siktir!"

Bu ismi hatırlıyorum. Ruslardan biri.

Bu kız neden Rus mafyasından kaçsın ki? Sante'ye

bakıyorum, gözlerim yalvarıyor. *Lütfen, ona yardım et.*

Başını bana doğru sallarken dişlerini gıcırdatıyor. "Ne yapmam gerekiyor, Mel? Kendini neyin içine soktuğunu bilmiyoruz. Bu bizi tam anlamıyla bir savaşın içine çekebilir."

"Onu tek başına gönderemeyiz. Kendini avlanmış ve yalnız hissetmenin ne demek olduğunu bilirim. Lütfen ona yardım edin."

"Ona bir uçak bileti bulabilirim. Venezuela'nın ortadan kaybolmak için harika bir yer olduğunu duydum," diyor kuru bir sesle.

"Benim için istediğin bu muydu?" Ellerimi kalçalarımdaya dayayarak soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor, kollarını iki yana açıyor. "Başka ne önerirsiniz? Onu sonsuza dek bir otele yerleştiremem."

"Hayır, ama neler olduğunu anlayana kadar onu saklayabilir ve yardım etmenin bir yolu olup olmadığına bakabiliriz." Bu kadına yardım etmeye neden bu kadar kararlıyım bilmiyorum ama içimden bir ses bunun doğru şey olduğunu söylüyor. Bize ihtiyacı var.

"Bırakın misafiri, ikimiz için bile yer yok. Zaten böyle bir tehlikeyi evimize getirmene izin vereceğimi de sanmıyorum." Duraklıyor, sonra arkadaşına dönüyor. "Yine de senin bir sürü odan var, değil mi Tommy?" Sante'nin sesi muzip bir hal alıyor.

"Olmaz. Böyle bir şey," diye ısrar ediyor Tommy.

Ona doğru yürüyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, tüm otoriteyi topluyorum. "Bana borçlusun Tommaso Donati, sapıgım davrandığın için. Bunu unuttuğumu sanma."

Gözleri bir parça büyür. "Sana *borçlu* muyum? Bunun için suratıma bir yumruk yedim." "Bu seninle şuradaki suçlu arkadaşın arasındaydı." Başımı salladım.

Sonra parmağımı Tommy'nin sert göğsüne bastırdım. "Bu seninle benim aramda. Sonsuza kadar sürmeyecek. Bu işi çözene kadar ona kalacak bir yer ver ve ödeşmiş olalım."

"İnanılır gibi değil," diye nefes alıyor. "Bir şey söyleyecek misin Sante?"

"Evet, mutlu eş, mutlu hayat." Omuz

silkiyor. Sırıttıyorum.

Tommy kükrüyor.

Ve yeni bir macera başlıyor...

Şeytanın Susuzluğu'nu okuduğunuz için çok teşekkür ederim!
Moretti Adamları, Byrne Kardeşler ve Beş Aile serilerimi de kapsayan büyük
bir mafya dünyasında birbiriyle bağlantılı bağımsız romanlardan oluşan bir
seridir.

Buradan gidebileceğiniz üç yön var:

1. [Şeytanın Susuzluğu Bonus Epilog](#)
 2. [Sessiz Yeminler](#) (Conner & Noemi'nin hikayesi)
 3. [Sonsuza Kadar Yalan](#) (Luca & Alessia'nın hikayesi)
- *Aşağıda her bir seçenek hakkında daha fazla bilgi bulabilirsiniz.*

[Bonus Epilog](#)

Başka bir şey yapmadan önce, ÜCRETSİZ bonusunuzu aldığınızdan emin
olun

Şeytanın Susuzluğu'nun sonsözü. Maytaplarınızı hazırlayın çünkü yılbaşı
gecesi Sante ve Amelie için sürprizlerle dolu bir gece olacak!

Ücretsiz kopyanızı indirmek için bu bağlantıyı takip

edin: [Şeytanın Susuzluğu Bonus Epilog](#)

İlk Byrne Kardeşler romanını kaçırdınız mı? [Sessiz Yeminler](#) (Byrne Kardeşler #1)

Conner, görücü usulü evlendiği eşini dilsiz olduğu için seçmiş ve onunla
konuşmak zorunda kalmayacağını düşünmüştür. Ancak Noemi'nin kendisini
tacizci bir babadan korumak için sessiz kaldığını öğrendiğinde, yeni eşini
takıntı haline getirir.

ve onun adına intikam almak.

En başından başlamak ister misiniz?

[Sonsuza Kadar Yalan](#) (Beş Aile #1)

Alessia asansörde mahsur kaldığında, hayatında gördüğü en ateşli adam olan
Luca'yla birlikte kapana kısıılır. Ama Luca'nın çekici yüzünün altında karanlık
bir şeyler sakladığını anlayabilir; özellikle de Luca onu bırakmayacağına
karar verdiğinde...

İletişimde kalalım!

İletişimde kalmak için haber bültenime ve Facebook grubuma katılmayı
unutmayın!

[Jill'in Bülteni Jill'in](#)
[Açgözlü Okurları](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jill Ramsower, Houston'da doğmuş, Austin'de büyümüş ve şu anda Batı Teksas'ta ikamet eden bir Teksaslı. Lisans ve doktora derecelerini almak için Baylor Üniversitesi'ne ve ardından Baylor Hukuk Fakültesi'ne gitti. Sonraki on dört yılını avukatlık yaparak ve üç çocuğunu yetiştirerek geçirdi, ta ki bir kader günü yürüdüğü yoldan sapıp bir kitap yazmak için oturana kadar. Bir kalem bağımlısı olarak, ele geçirilmiş bir kadın gibi yazmaya başladı ve hikayeler anlatmanın hayattaki tutkusu olduğunu keşfetti.

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Yayın Günü Uyarıları, Ön Gösterim ve Bülten

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Jill'in Bültenine katılın. (Spam veya sık sık anlamsız e-postalar yok.)

Resmi Web Sitesi: www.jillramsower.com

Jill'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/jillramsowerauthor

Okuyucu Grubu: [Jill'in Açgözlü Okurları](#)

Jill'i Instagram'da takip edin: [@jillramsowerauthor](https://www.instagram.com/jillramsowerauthor)

Jill'i TikTok'ta takip edin: [@JillRamsowerauthor](https://www.tiktok.com/@JillRamsowerauthor)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.